XXVI. évfolyam, 18. szám. Ára: 1,80 Ft 1970. április 30

Pusztai Pál rajza

Jucika: Már sokan követtek, de ennyien még sohasem...

KEDVES LUDAS!

LÁZMÉRŐ — CSAK MATEMATIKUSOKNAK

Az Angliába látogató kontinentális turistának sok bonyodalmat okoz az angol pénz- és mértékrendszer. Nehéz megszokni, hogy egy font 20 shilling, egy shilling 12 penny, a félkorona 2 és fél, a guinea pedig 21 shilling. A súlymértékkel sincs könnyebb dolga, mert egy ounce (uncia) = 1/16 pound (font), egy stone = 16 pound; a gyógyszerészek graint is használnak, ez a pound hétezred része.

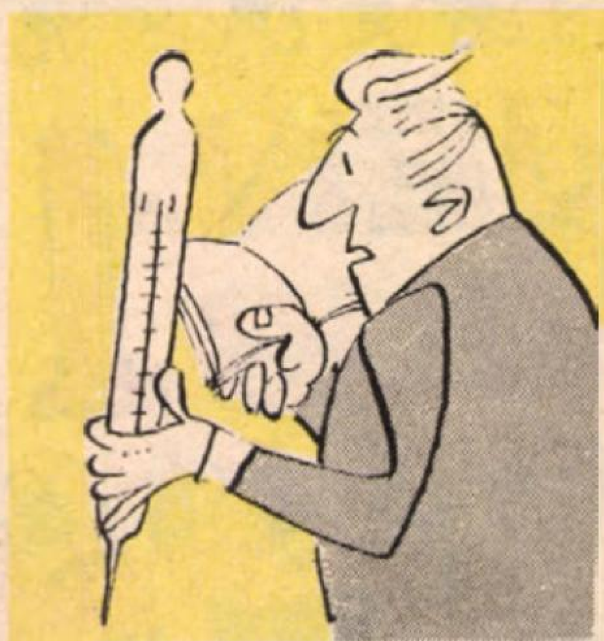
Mindez a nehézség megszűnik 1971 februárjában: akkor tér át Anglia a tizedes rendszerre. Egy font 100 pennyvel lesz egyenlő és kilóval, dekával, literrel fognak mérni. Egyszóval egyszerűbb lesz a turista élete a szigetországban.

Én azonban itthon kénytelen voltam áttérni a bonyolult angol számítási rendszerre. Hogy miért?

Mert eltörött a hőmérőm!

Lázasnak éreztem magam, feleségem tehát elment hőmérőt venni. De hiába járta végig a patikákat Pesten és Budán. Hőmérő? Egy darabunk sincs — közölték sajnálkozva. — Hiánycikk.

Nem tehettünk mást, előkerestük a szekrény mélyéből az évekkel ezelőtt Londonban vásárolt Fahrenheit-hőmérőt. A hozzá kapott átszámítási táblázat azonban végképp elveszett. Kikerestük hát a könyvespolcról azt a kézikönyvet, amelyik a különböző mértékegységek átszámításának módozatait ismerteti. Aztán elkezdtünk számolni.

A hőmérő 100,4-et mutatott. A kézikönyvből megtudtuk, hogy ebből le kell vonni 32-t, az eredmény megszorzandó 5-tel és az így kapott összeget osztani kell 9-cel. Miután mindezt egyesült erővel elvégeztük, megtudtam, hogy a lázam 38° Celsius.

Harmincnyolc fokos lázzal még csak el lehet végezni ezt a számtani műveletet. De akinél például, 105,8 Fahrenheitet mutat a higanyszál, már nehezen számítja ki, hogy ez magyar hőmérőn — ha lenne! — 41 fokos lázat jelent.

Javaslatom a hazai hőmérőhiány megszüntetésére:

Jövő év februárjától minden bizonnyal potom áron lehet Angliából feleslegessé vált Fahrenheit-hőmérőket beszerezni. Az importvállalat azonban ne felejtsen el átszámítási táblázatokat is hozatni.

Hevesi Endre

„PIHENTETŐ" UTAZÁS

Sokat utazom Szombathely és Budapest között. Kedvenc vonatom az új expressz. Reggel korán beülök s a fél úton kialszom magamat, télen ugyanis ilyenkor még sötét van.

Visszafelé este 18.10-kor indulok, a napi pesti lótás-futástól fáradtan. Párnáson utazhatok — körülményeim megengedik. A MÁV — a párnás kocsik utasainak — este is biztosítja a „nyugalmat". Az egész utat végigalhatják. Az első osztályon ugyanis hónapok óta a legtöbbször csak pislog a lámpa, és csak arra jó, hogy egymást lássuk.

Ugyanakkor a jó, műbőrpárnás „fapadoson", pardon: másodosztályon az utasok fényes nappali világításban utazhatnak. Itt nem lehet aludni. Szegények, kénytelenek olvasni, néhányan írnak, vagy más haszontalan szellemi foglalkozással töltik idejüket, pihentető alvás helyett.

S ugyanígy van ez a szombathelyi vonalon az esti személyen és a Budapestre menő esti gyorsvonaton is. A többet fizetőket rosszabb akkumulátorral jutalmazzák.

Alig várom, hogy bevezessék az „osztályon felüli" vasúti kocsikat is. Ott már bizonyára teljes világításmentességet kellene fizetni. Milyen kellemes és pihentető lenne ott utazni!

Horváth László dr.
Celldömölk

GYERMEKJÁTÉK

Két gyermekem van, két és fél éves az egyik, nyolchónapos a másik. A gyermekgondozási segélyemet — csaknem teljes egészében — elköltöm a nekik vásárolt játékokra. Ennek a legfőbb oka az, hogy a gyermekjátékok nagyon gyorsan tönkremennek. Néhány példát említenék:

Vettem egy búgócsigát, két nap múlva behorpadt, szétesett. A műanyagból készült kisautó kerekei az első alkalommal kiestek. Ugyanígy jártunk a műanyag dömperrel is. A tizenkét forintos csörgő egy fél óra alatt tönkrement. A karácsonyra hatvan forintért vásárolt autó még aznap este „lerobbant".

És még nagyon sokáig tudnám sorolni a hasonló példákat. A készítőknek figyelembe kellene venni azt, hogy ezek a holmik gyerekek kezébe kerülnek, akik nem nagyon kímélik a játékokat, épp ezért masszívabb, strapabíróbb kivitelben kellene gyártani a játékszereket.

Hiányolom azt is, hogy olyan játékok, amelyek a gyermek kézügyességét fejlesztik (építőkockák, összerakható figurák) nem kaphatók az üzletekben.

Dr. Faludi Lajosné
Eger

CSAK RÖVIDEN!

Fél év óta hiába keresek az itteni boltokban barna és drapp színű stoppolócérnát. Pirosat és sötétkéket kínálnak, de azzal mégsem stoppolhatok barna zoknikat!

Garai Jánosné
Devecser

Az általam vezetett Moszkvics személygépkocsinak kitörött az eredeti első szélvédő üvege. Hazai gyártmányú, Zagyvapálfalván készült üveggel pótolták. Az üveg azonban, sajnos, hullámos, ezért rendkívül zavar vezetés közben és erős szemfájást okoz. Az üveget háromszor cseréltettem, de hiába, valamennyinek azonos a hibája.

Szita János
a ZÖLDÉRT Vállalat
gépkocsivezetője
Budapest

A Műjégpálya előtt nagyon körülményes a 75-ös és 79-es trolira felszállni, mert a járdát szegélyező nagy kockakövek kilazultak és nagyon mozognak. A járda is olyan gödrös, teknős, hogy esős időben bokáig érő víz áll benne. És ez így van már vagy két esztendeje!

S. F.
Budapest

TÖBB TÖRŐDÉST!

Tanyán élünk, Kunszentmiklóstól 11 kilométerre, és a Kiskunsági Tsz-ben dolgozunk. Az itteni fiataloknak, sajnos, nagyon kevés a szórakozási lehetősége, a havonta egyszeri filmvetítéstől eltekintve. Aggregáttal működő televíziónk már december óta rossz, és nem gondoskodnak a megjavításáról. Április 4-én egy táncmulatságot szerveztünk, amit három pislogó petróleumlámpa fényénél kellett megtartanunk, mert kimerült az áramfejlesztőben az akkumulátor, és nem volt, aki kicserélje. Úgy érezzük, több törődést érdemelnénk mi, tanyai, termelőszövetkezeti fiatalok!

Újvári László KISZ-titkár
Bodakut

UTCA — ÚT — U

Kis utca a Pasaréti út és a Szilágyi Erzsébet fasor között, talán háromszáz méter az egész, a neve Júlia, Júlia utca. Így ismeri mindenki.

A minap azonban, hogy arra ballagtam, meglepetve látom az egyik sarkon a táblát: Júlia út.

Hm! Megyek tovább. A másik sarkon, átellenben is van egy tábla. Azon Júlia utca áll. No — gondolom magamban —, ez valami újítás lehet. A páratlan oldal út, a páros utca.

Kíváncsi lettem, kezdtem vizsgálni a környező kis utcákat. A többieknél is tapasztalom a jelenséget. A Nagyajtai, a Rhédey, a Gábor Áron az egyik sarkon utca, a másikon út. A legeredetibb azonban az alig másfél méter széles Pethényi utca, amelynek a Városmajor utcai eredeténél pontosan szemben két, oszlopra erősített tábla van. Az egyik szerint utca, a másik szerint út.

Úgy látszik, nem tudják, hogy mi a különbség az utca és út között? Esetleg takarékoskodnak a betűkkel? Ez utóbbit látszik bizonyítani, hogy a napokban (vajon miért?) átkeresztelt Hargita utcára felszögezett táblákon ez áll: Hágó u.

S. L.

A SZOTYIZÓK

Nem kérem, semmi tévedés. Így hívják őket. Szotyizóknak. És joggal. Mármint a *napraforgómag* szakszerű fogyasztása alapján. Amit sima forintért vásárol a mozik, a villamosmegállók környékén. Mármint a szotyizó.

A beszerzési folyamat legtöbbször a fiúsított lányok táskájából, avagy a lányosított fiúk zsebéből indul ki, pénz formájában. Aztán a kereskedelmi törvények szerint átcserélődik szotyivá. És úgy kerül vissza az előbbi helyekre. Esetleg stanicliba kerül. Mármint a szotyi. Azutan a szájba. Itt alakul át eledellé. Egyesek szerint: állati klassz eleség. Pörkölhető otthon, a háztájiban, az albérleti szobák kályháinak platniján, vagy akár a feketére égett tepsiben is. Az eredmény ugyanaz. Mármint a zsebben, az aszfalton, avagy a helyiségek padlózatán. Pontosan ezért rágcsálja a szotyizó, ezért pörcögteti, vagy csámcsogja szüntelen. A hatásért, az eredményért!

Azt mondják, a szotyi meglehetősen tápláló eledel, rigónak, stiglicnek, s

egyéb kétlábúnak. Még a tehénkék is szeretik, bár ezek négylábúak. És jól tejelnek tőle a hízók és remekül híznak a marhák. Bár lehet, hogy fordítva hallottam.

A szotyizókat egyébként kategorizálni is lehet.

A legártalmatlanabb a *szégyenlős* típus. Ő az, aki gondosan szemezget. Válogat és aprólékos figyelemmel kibogozza az ehetőt, míg a burkolatot a zsebébe teszi, vagy a földre ejti, szinte csúsztatja.

A második csoportba tartozók a *blazírtok*. Ők már nem akadnak fenn az ilyen csekélységeken: látják-e mások, vagy sem?... De nem ám. Így aztán ők működnek közre legeredményesebben a „Tiszta Budapest" mozgalomban. Mert egyszerűen megelégszenek a mozik, színházak avagy a közlekedési eszközök állandó bepiszkításával.

Viszont a *vérbeli szotyizó*, tipikusan arrogáns fajta. Ő az, aki mindenütt otthonosan mozog, undorító mimikával majszol, rágcsál, piszkít és szemetel.

Sziget Balázs

FUTBALLREVÜ

VASAS

Fáy utcában azt mesélik
a szurkoló gyermekeknek,
a Vasas, ha jól megy, félig
beillene fergetegnek.

De ha beáll az a „szélcsend”,
más képe van itt a tájnak
és a nóta búsan így cseng:
a Fáy-ban a szívek fájnak.

FERENCVÁROS

A Fradi-szurkolók kedvét
felderíti Kalocsai,
merthát – habár még nem medvék –
veszélyesek a bocsai.

TATA

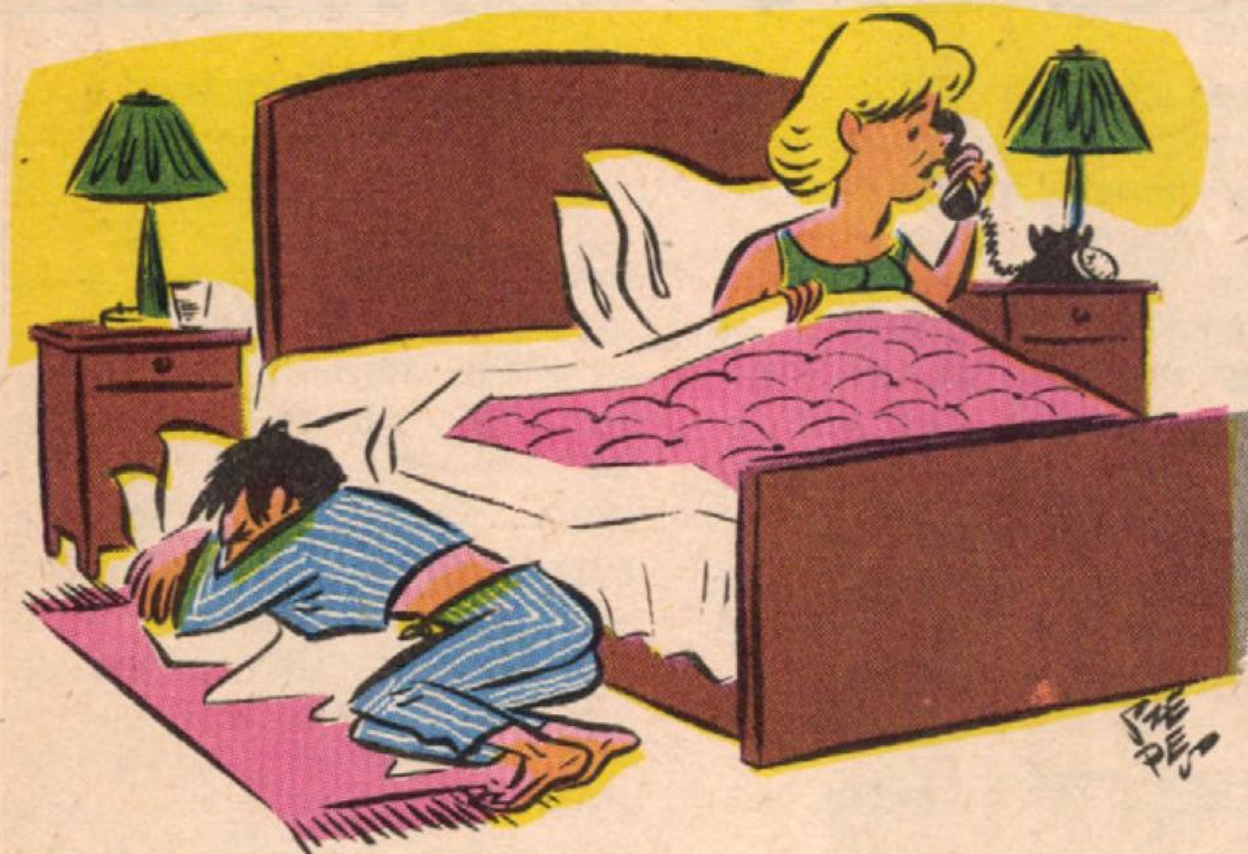
Nem féltem én Tatabányát
egy bizonyos idő óta,
mert hiszen kapujuk táját
Rothermel le-Lakatolta.

ÚJPEST

Mikor végre már a tavasz
virágdíszbe öltözik,
A Megyeri úti pályát
szorgalmasan öntözik.

Baróti mester is minden
termő talajt odahord,
mert tudja, hogy így Újpesten
terem meg a gólrekord.

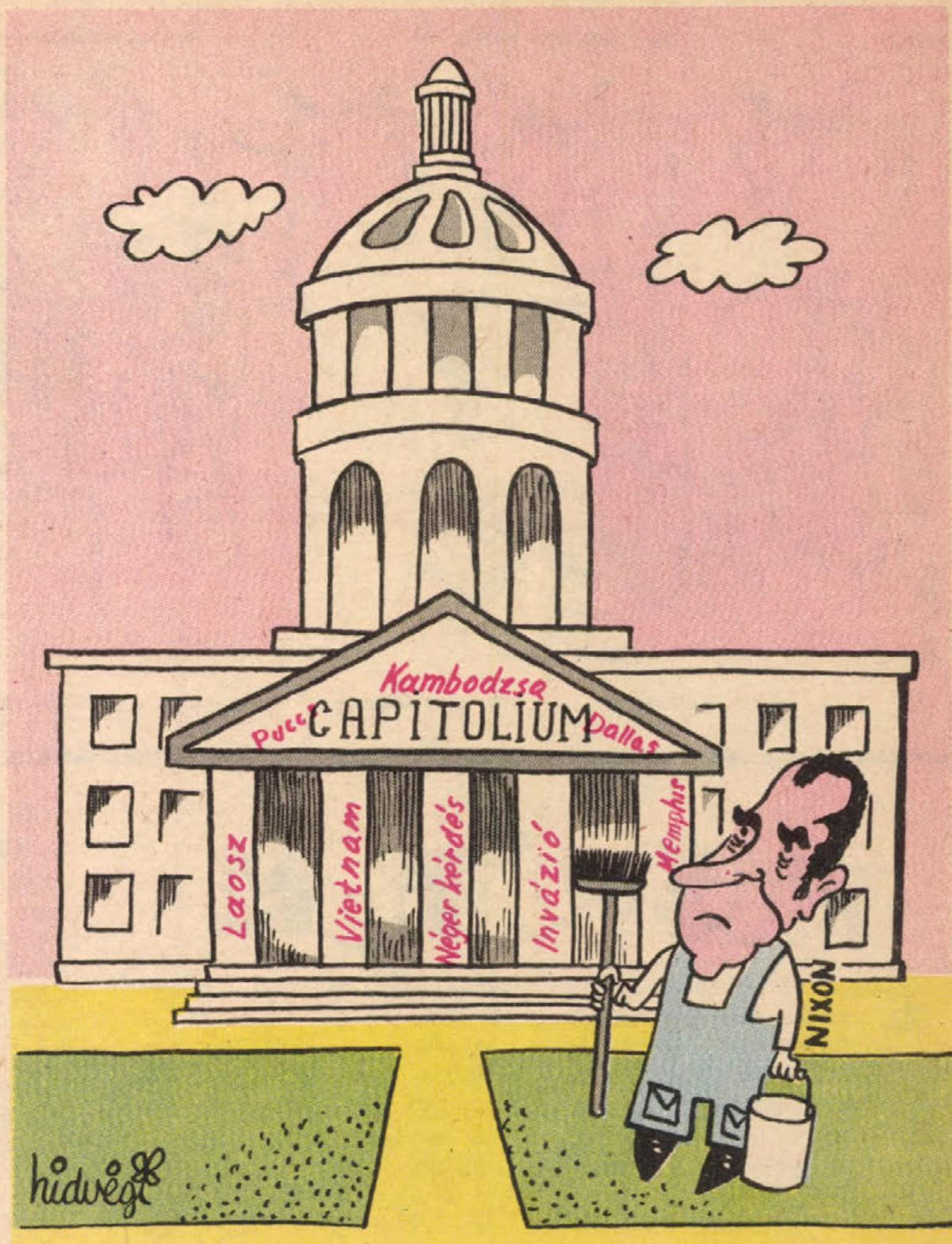
Szőnyi Zoltán

KORAI EDZÉS

– Nem értem, hogy miért nincs még ott, edző úr! Hét órakor kilöktem az ágyból...

TAVASZI NAGYTAKARÍTÁS

– Hát ezt nehéz lesz tisztára mosni!

SZÍNHÁZI PERGETŐ

Mindig az első vélemény a legőszintébb. A premier után a színház kapujában várakoztam, mindenki elvonult előttem, mindenkitől elcsíphettem egy-egy mondatot. Emlékezetem magnója eképpen rögzítette:

— Most azt mondják modern, azelőtt azt mondták unalmas...

— Nem kell mindent szájba rágni!

— Egész idő alatt csörgött azzal a nyavalyás zacskóval, legszívesebben fejbe vágtam volna...

— Ő se mai csirke már. Nem tudom minek erőltetik a bakfisszerepekben!

— Folyvást az járt a fejemben, eloltottam-e a gázt a páclé alatt.

— Nem megyek a metróval, nekem tériszonyom van.

— Az még nem jelent semmit. Ionescót sem játszanak nálunk.

— Úgy szégyellem magam, már megint nem ismerted meg. Nem emlékszel? Zelmának a sógornője!

— A fene emlékszik minden sógornőre...

— A második felvonásban nagyot esett a darab. Mindig ott van a baj.

— Holnap elmegyek a Lukácsba és kivágatom a tyúkszememet. Majd megőrültem, úgy fájt.

— A harmadik felvonásban valósággal átszellemült. Csodálatos jelensége a színpadnak.

— Egy pohár szörpért kisebbfajta bikaviadal. Muszáj ennek így lenni?

— Én ezt már valahol olvastam. Szerintem annak idején megjelent az Új Időkben.

— Állatira kellett. De nem találtam az ajtót.

— Minek adtál két forintot, egy forint a ruhatár.

— De szívem, neki is meg kell élni.

— Fognak egy nyúlfarknyi témát és kiverik laposra, mint a bécsi szeletet a vendéglőben.

— Azt mondják irtó klassz lakklemosó jött a Luxusba.

— A felét nem értettem. Ezeket nem tanítják meg beszélni?

— Majd rajzolok neked egy taxit...

— És mi lesz, ha ezek még mindig buliznak odahaza?

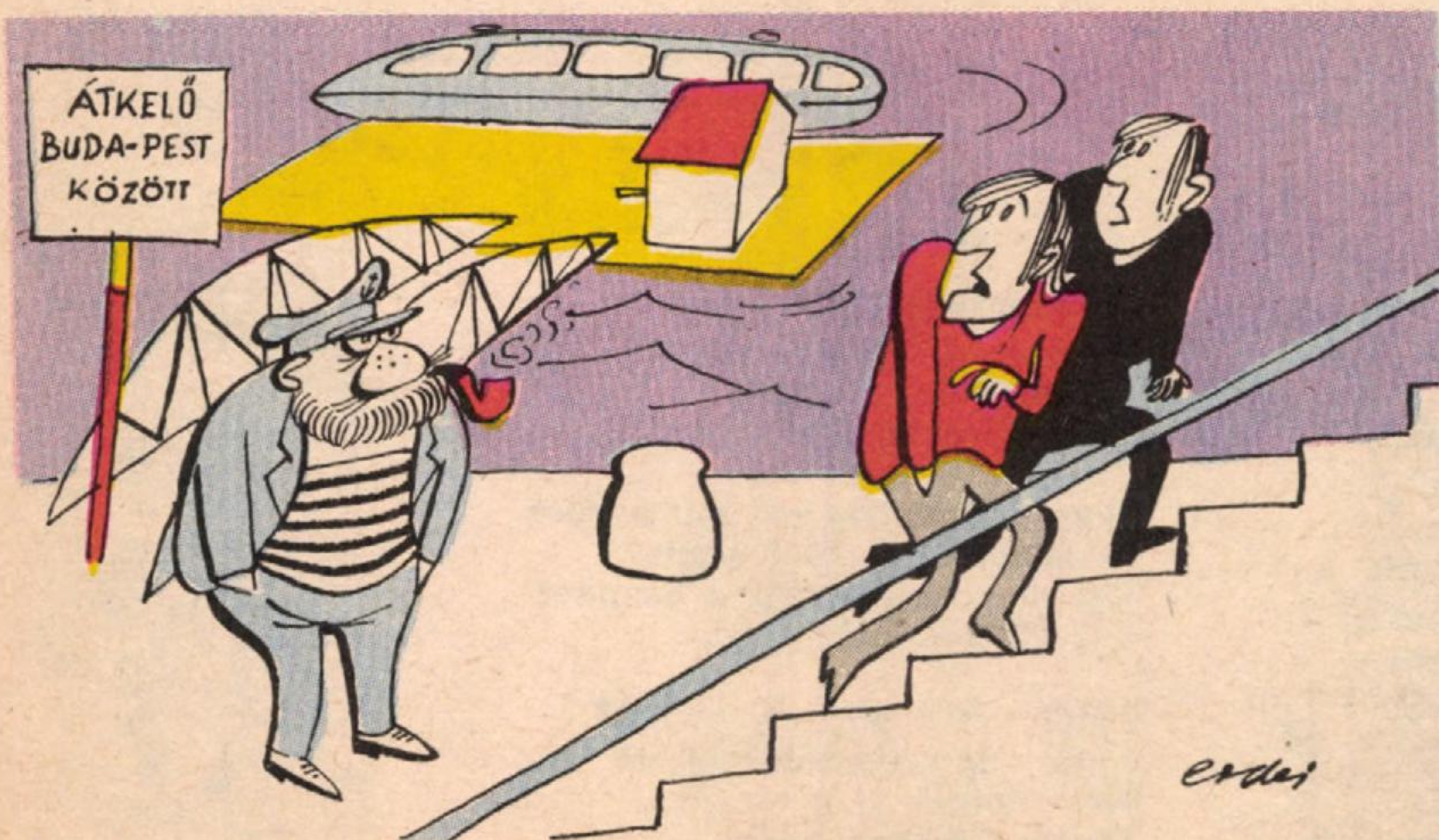
— Az avantgarde és az abszurd nem ugyanaz. Avantgarde azelőtt is volt.

— Egész idő alatt azon röhögtem, hogy az a színész úgy nézett ki, mint a Máris szomszéd.

— Veled nem érdemes színházba jönni.

Novobáczky Sándor

KÖNNYŰ A TENGERÉSZ ÉLETE

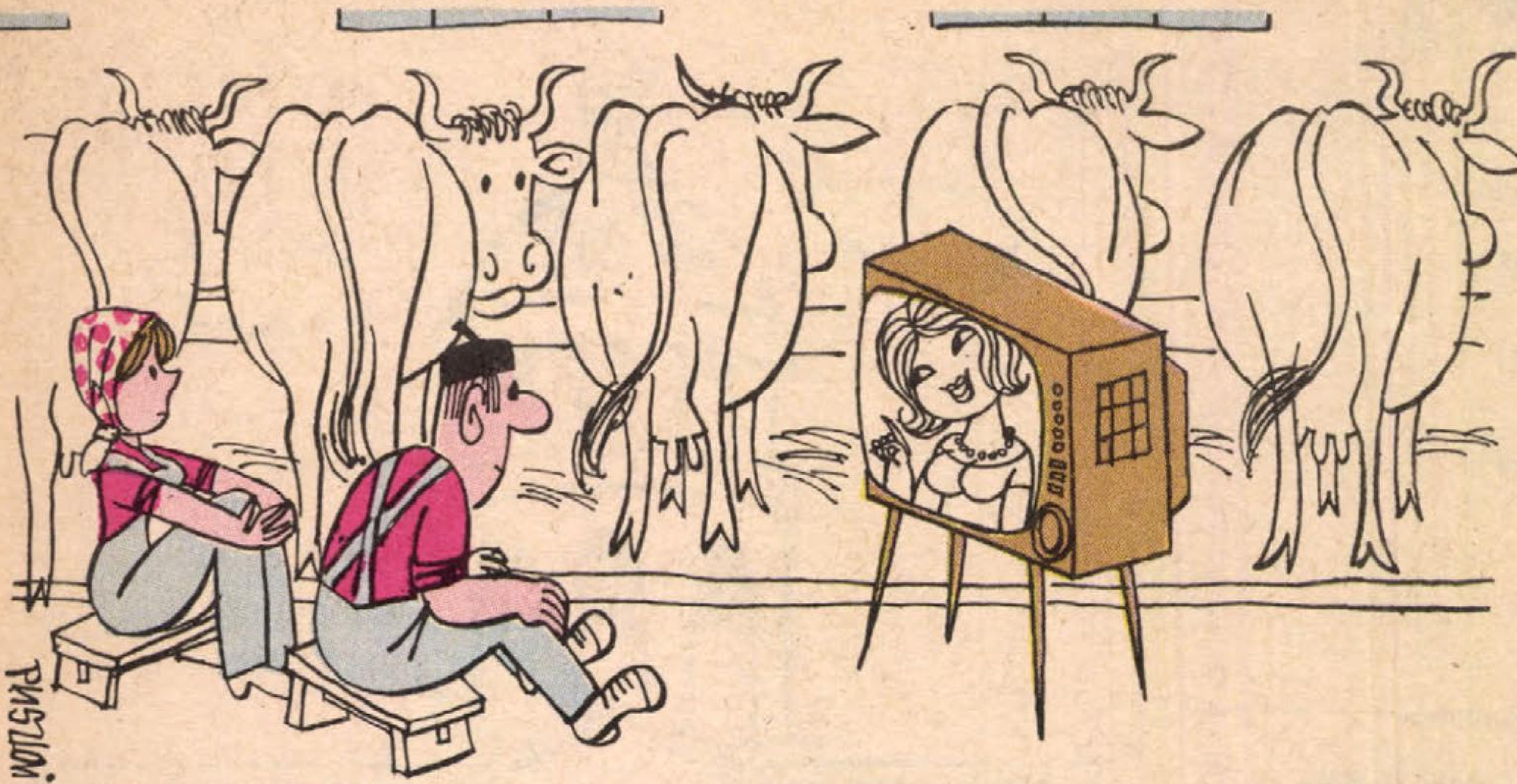
– Tudod, ezeknek minden kikötőben van egy menyasszonyuk!...

ALKALMAS PILLANAT

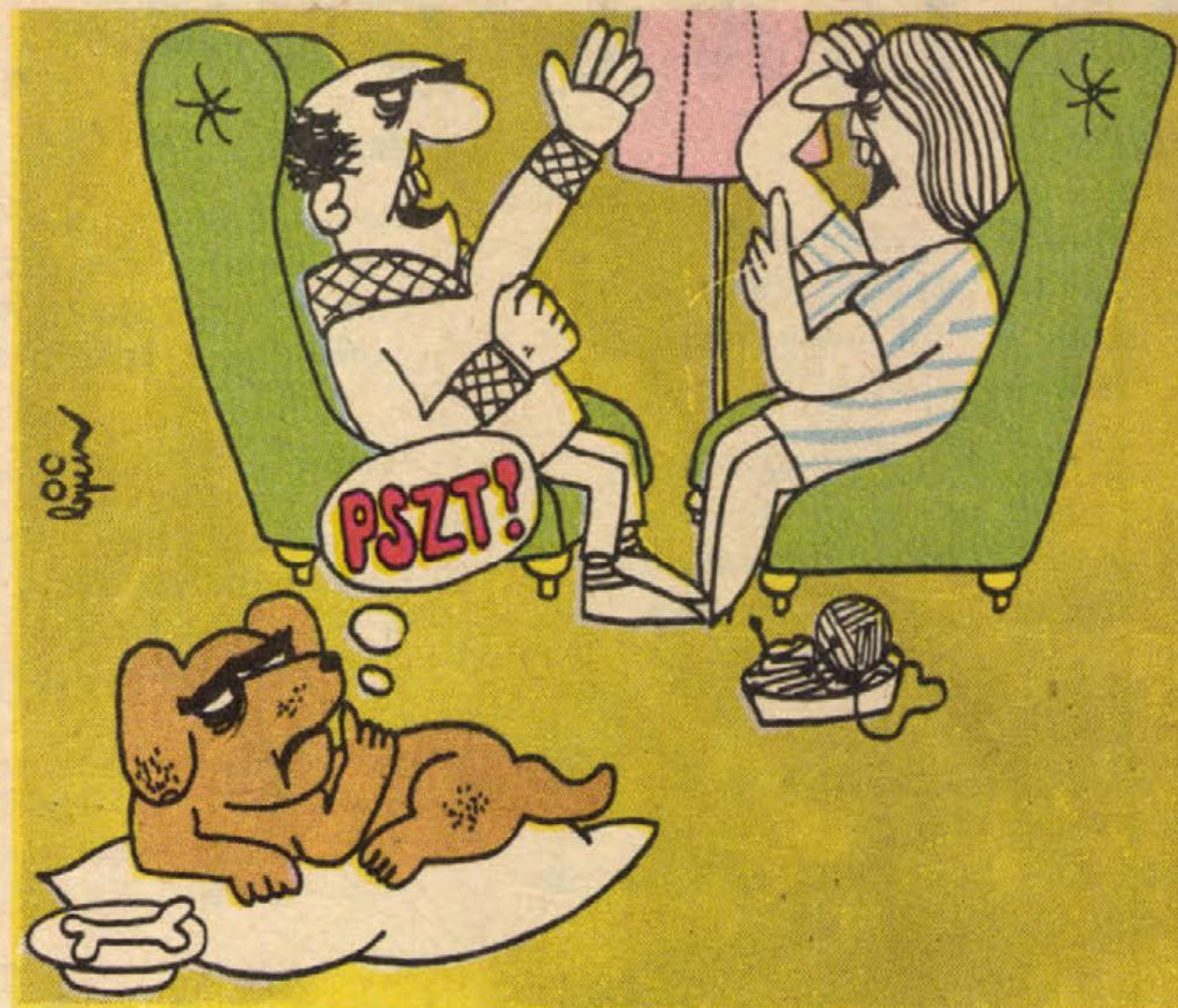
– Most menjen az ügyét elintézni, a tízóraizást már befejezték, de az ebédelést még nem kezdték el...

MINDENT AZ ÁLLATTENYÉSZTÉSÉRT

– Most pedig etessék meg nyugodtan a jószágot. Addig szünetet tartunk.

IDEGES KUTYUS

VAS-ÚTON

Lujzával utazom Szegedre. A Nyugati pénztáránál megváltom gyorsvonati jegyünket, s megyünk a csarnok 3-ashoz, ahol a szegedi gyors áll. A kalauz azonban utunkat állja:

— Ne is tessék helyet keresni, úgysem engedem fel. Kutyával nem lehet gyorsvonaton utazni.

— Ez nem egy kutya — mondom a kalauznak barátságosan —, ez egy puli. Azonkívül mindig gyorsvonattal utazunk, a jegypénztárban is adtak mindkettőnknek gyorsvonati pótjegyet.

— Sajnálom — mondta a kalauz és sétál tova, fél szemmel ügyelve ránk; nem lépünk-e mégis fel a vonatra.

Futás az állomásfőnökhöz. Csapot-papot otthagy a legnagyobb szívélyességgel, hogy majd ő rábeszéli a kalauzt.

— De miért kell rábeszélni? Mióta nem mehet gyorsvonaton egy kutya a gazdájával? Mégha egyedül szállna fel, s egyenesen beülne az étkezőkocsiba!

Az állomásfőnök hosszasan tárgyal a kalauzzal, mi ketten Lujzával távolabb, illedelmesen várakozunk.

— Az a helyzet — mondja az állomásfőnök —, hogy a szabályzat szerint szabad ugyan gyorsvonaton utazni kutyának, de csak termeskocsiban. Ma véletlenül úgy állt össze ez a szerelvény, hogy csupa fülkés kocsi van összekapcsolva.

— Kivétel erősíti a szabályt — mondom én. — Kivételesen nincsen a szerelvényen termeskocsi, tehát kivételesen fülkében utazik a kutya. Jegyünk van, az utazást nem halaszthatjuk el, és sem én, sem Lujza nem fogunk a vonat mellett futni Szegedig.

— Igaza van — mondja az állomásfőnök —, de erre nincsen rendelkezés. A kalauz jóindulatától függ.

— Szerintem fontosabb, hogy a kutya legyen jóindulatú a vasúton — vélem én —, mert harapós kalauzzal még ki lehet jönni. Éppen ezért fel is fogunk szállni a vonatra.

Egyébként e beszélgetés közben Lujza barátokra is talált: egy szegedi csel-gáncs-szakosztály teljes csapata lépett a pártjára, s egy ügyes fogással fülkéjükbe helyezték őt.

Mindezt pedig azért mesélem el, mert sok külföldi kutya-vendégre számíthatunk a nyáron, hogy másokat ne említsek, a monacói herceg és felesége, Grace Kelly jelentették be, hogy kutyástól látogatnak el rövidesen Budapestre. Ha a MÁV nem hoz rugalmasabb kutya úti-szabályzatot, még megérhetjük, hogy a hercegi párt Hegyeshalomnál egy kutyabarátságtalan kalauz átülteti egy marhavagonba, s nem is a legkifogástalanabb francia nyelven.

*

Tetszik nekem mostanában, hogy a vasúti állomásokon felszerelt hangszórók minősége megjavult, s a tájékoztató közlemények az emberi fül számára felfoghatók lettek. Most azonban a hangszórókból szóló szövegekkel nem vagyok kibékülve.

Azt hallom például: „A 628-as személy kijár". Vajon mit járhat ki egy személyvonat? Jó összeköttetése lehetett — gondolom —, s kijárta, hogy expressznek nevezték ki. Vagy például azt hallom:

„A kettes vágány mellett a vonat felhúz". Ez tehát minden bizonnyal egy felhúzós vonat, nem gőzre és villanyra működik, hanem rugóra, oldalt a mozdonyba lehet dugni egy kulcsot és egyszeri felhúzással a szerelvény Gödöllőig elszalad.

Nem akarok kötekedni, jól tudom, hogy ezek vasutas szakkifejezések, de a tájékoztatás az utasoknak szól, tehát jobb fogalmazásban is be lehetne mondani, mi történik a pályaudvaron. Már azt sem bánnám, ha egyszer így szólna hozzám a megafon:

„A Balaton-expressz az állomásról elhúzta a csíkot!"

*

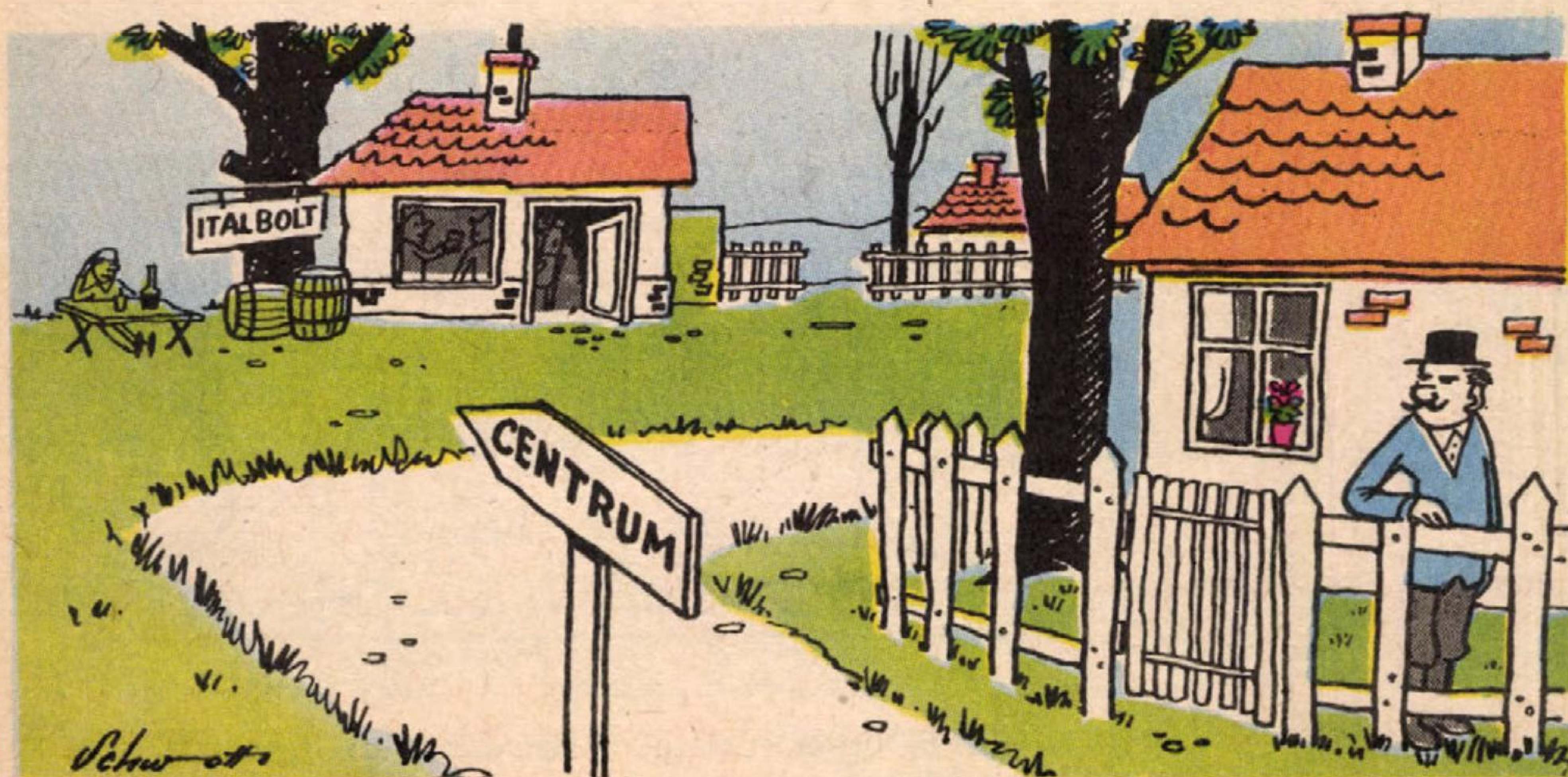
Az étkezőkocsik üzemeltetését sem értem. Közelebbről: nem értem, mikor van az étkezőkocsiknak záróránja? Én mindig azt hittem, hogy az étkezőkocsi addig üzemel, míg úton van, aztán bezár, eszembe sem jutott még, hogy a Déli pályaudvaron beüljek egy éppen befutott vonat étkezőkocsijába és rendeljek egy marhapörköltet. De útközben már nemegyszer üldögéltem az étkezőkocsiban, hogy semmit sem kaptam, mert már Hatvannál záróra volt, s a személyzet olyan lázasan szedte le a terítéket, abroszt az asztalokról, mint hogyha az életük függött volna attól, hogy elsőként hagyják el a vonatot, mihelyst az Budapestre érkezik.

Számos eszpresszóban tették már szóvá, hogy miért engedik ki a kávégépekből a gőzt jó negyedórákkal a zárórа előtt, mikor egy vendéglátó üzemnek addig kellene üzemelnie, míg a rolót le nem húzzák. Az étkezőkocsik záróránja meg egyenesen rejtélyes.

Milyen érdekes lenne, ha egyszer egy Budapestre tartó vonat Üllő és Vecsés közt egyszer csak megállna, s az érdeklődő utasok azt a felvilágosítást kapnák, hogy a mozdonyvezető már leeresztette a gőzt...

Somogyi Pál

VÁROSIASODÁS

KÜLÖNLEGES NAP

A hetünknek egyik napja
Nagyon különleges nap volt,
Beárnyékolta e napot
Egy szokatlan, furcsa napfolt.

Nem ettünk, bár volt mit ennünk,
És mindenki furcsát érzett,
Oly nagy volt e napon bennünk
Egy különös hiányérzet.

Mitől volt e nap oly gyötrő?
Mitől kapott kedvünk léket?
Nem dobtak ki a piacra
Újabb kávékeveréket.

Hidvéghy Ferenc

ABSZOLÚT HIPOCHONDER

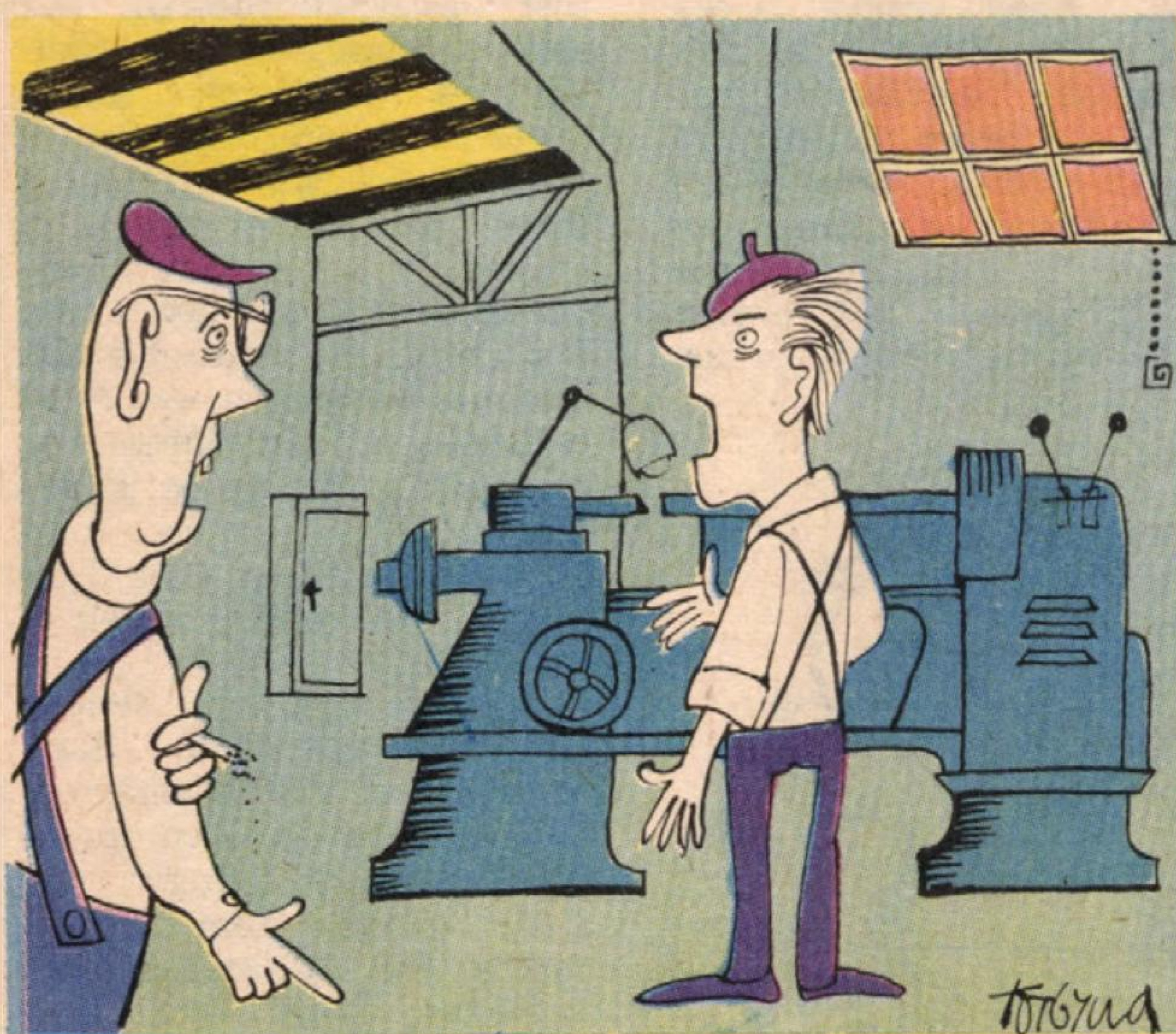
– Nem bírom a magaslati levegőt! Ilyenkor mindig fülzúgást kapok...

LÉGIFORGALOM, 1970

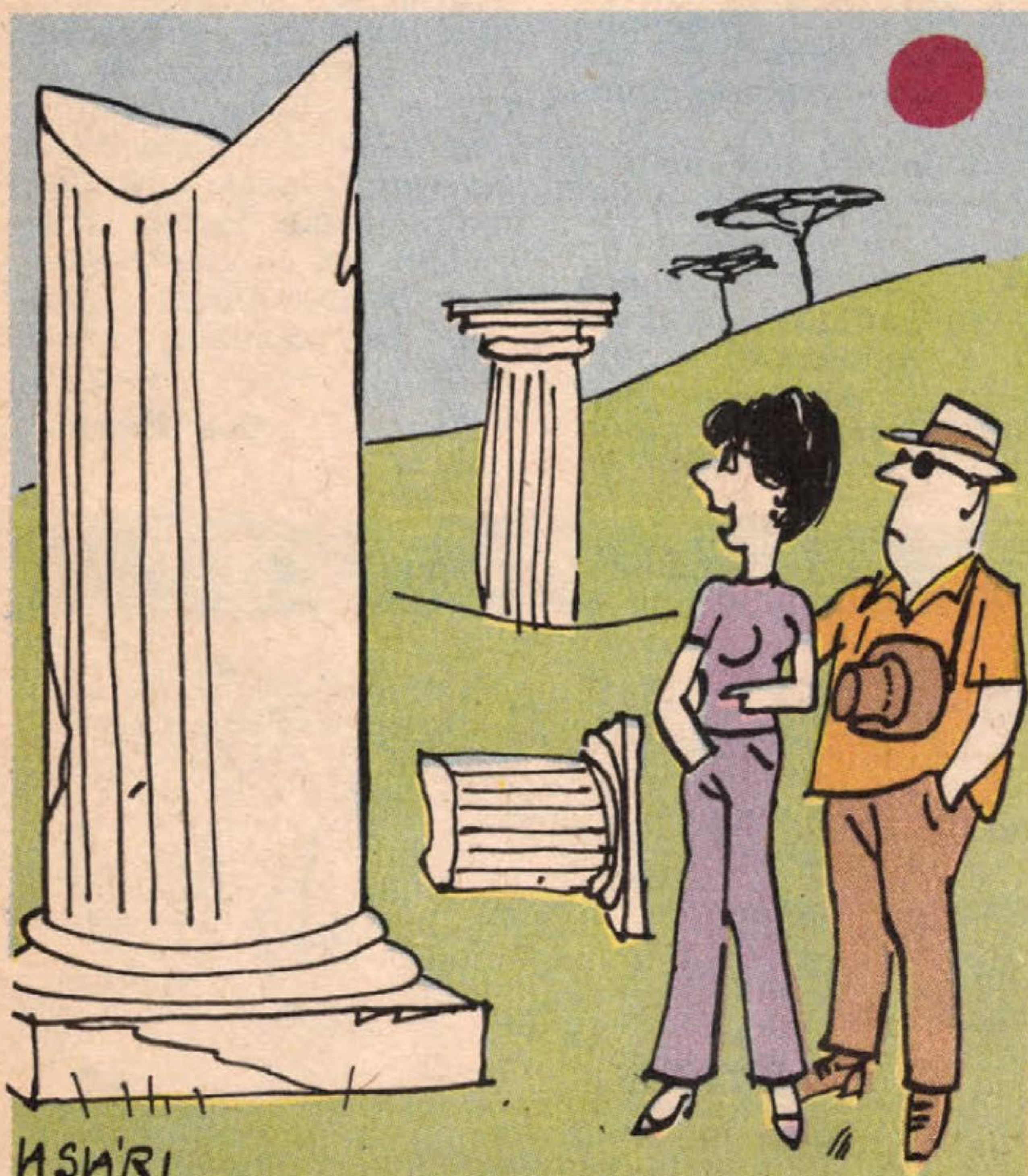
– Üdvözöljük önöket Boeing–707-esünk fedélzetén! Szíveskedjenek a tűzszerész előtt fegyelmezetten elvonulni!

AZ ELSŐ NAP

– Mondja, szaki, nem kezdi el a munkát?
– Előbb mondják meg, hol lehet itt fizetésemelést kérni!

TURISTÁK

– Mit gondolsz, ez vámköteles?

MOSZKVAI VICCEK

Hajótörés. A fedélzetmester menti az utasokat: a hajuknál fogva kihúzza őket a vízből. Hirtelen felbukkan előtte egy teljesen kopasz fej. A fedélzetmester mérgesen megjegyzi:

— Most nincs időm viccekre! A fejedet add ide!

Egy öreg néni — valahol egy isten háta mögötti faluban — levelet kap az unokájától, aki a Fekete-tenger partján üdül. Azt írja a lány, hogy jól érzi magát, és ideje túlnyomó részét ping-ponggal tölti.

— Nem baj, kislányom — válaszolja a felvilágosodott nagymama. — Nem baj, hogy kínai. Csak az a fontos, hogy jó ember legyen...

Két jó barát találkozik az utcán. Az egyiknek be van kötve az arca.

— Mi történt veled?

— Fáj a fogam!

— Van egy nagyszerű gyógyszerem. Amikor nekem fáj a fogam, megiszom egy kupica vodkát, aztán megyek a feleségem meleg ágyacskájába, és reggelre kutya bajom.

— Nagyszerű módszer! Otthon van most a feleséged?

Két utas beszélget a moszkva—leningrádi vonaton. Az egyik teljesen részeg.

— Hukk! Ho-hova megy?

— Leningrádba!

— Én pedig Moszkvába! Mit szól, milyen fejlett már a közlekedésünk!

Egy férfi találkozik az utcán régi nőismerősével.

— De jó, hogy látom! — kiált fel a nő. — Ma van a születésnapom. Vendégeim lesznek. Jöjjön el maga is!

— Hány éves?

— Harminc.

Öt év múlva újra találkoznak.

— Ó, milyen szerencsém van! — mondja a nő. — Ma van a születésnapom. Nagyon örülnék, ha maga is eljönne.

— Hány éves?

— Harminc.

Tíz év múlva ugyanez a jelenet játszódik le az utcán. Harmadszor teszi fel ugyanazt a kérdést a férfi, és harmadszor feleli ugyanazt a nő.

— De asszonyom! — kiált fel a férfi. — Hogy értsem ezt? Tíz évvel ezelőtt maga harmincéves volt, öt évvel ezelőtt ugyancsak harmincéves volt, és most ismét harmincéves?

— No és? Nem szeretek hiába fecsegni. Egyszer mondtam, és kész!

A férj rosszkor érkezik haza. A feleség gyorsan elrejti a barátját az ágy alatt.

— Mi újság, fiam? — kérdi később a férj. — Kész a vacsora?

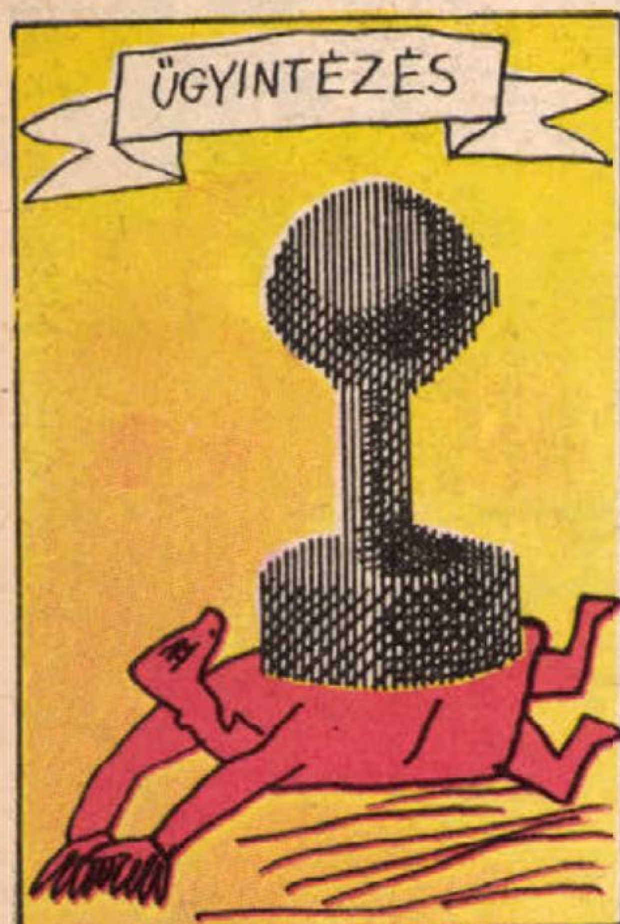
— Igen, fiam. Csak rád vártam — feleli az asszony.

A férj elégedetten dörzsöli a kezét, majd lehajol az ágy alá és bekiabál:

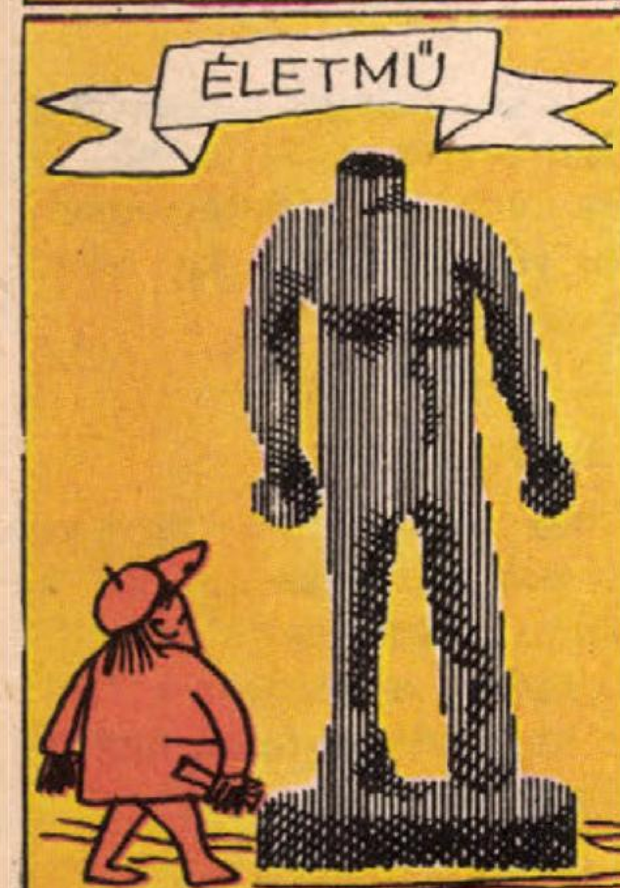
— Hé, barátom! Maga ide kéri, vagy velünk fog vacsorázni?

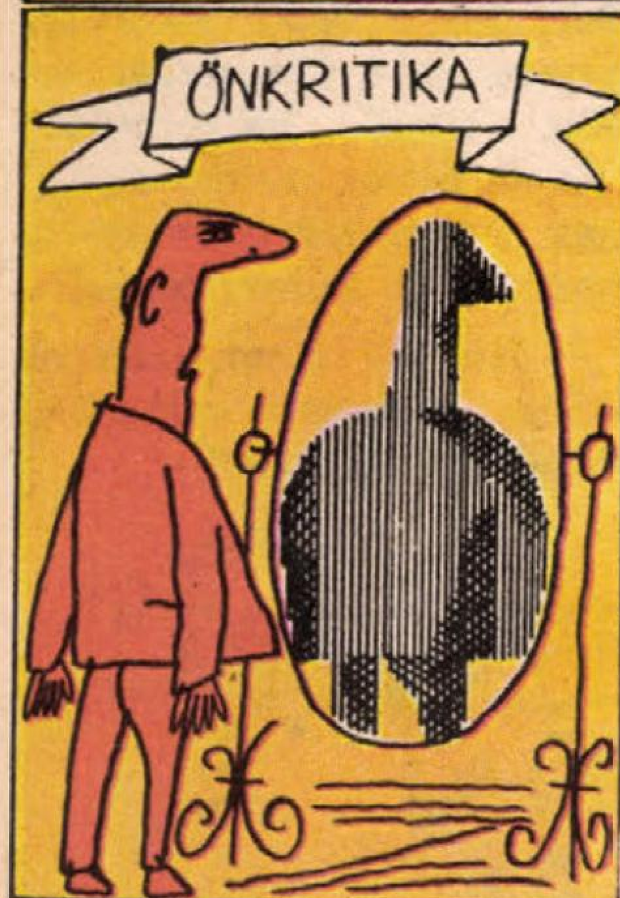
MAI TÉMÁK

Kálmánchey Zoltán rajza

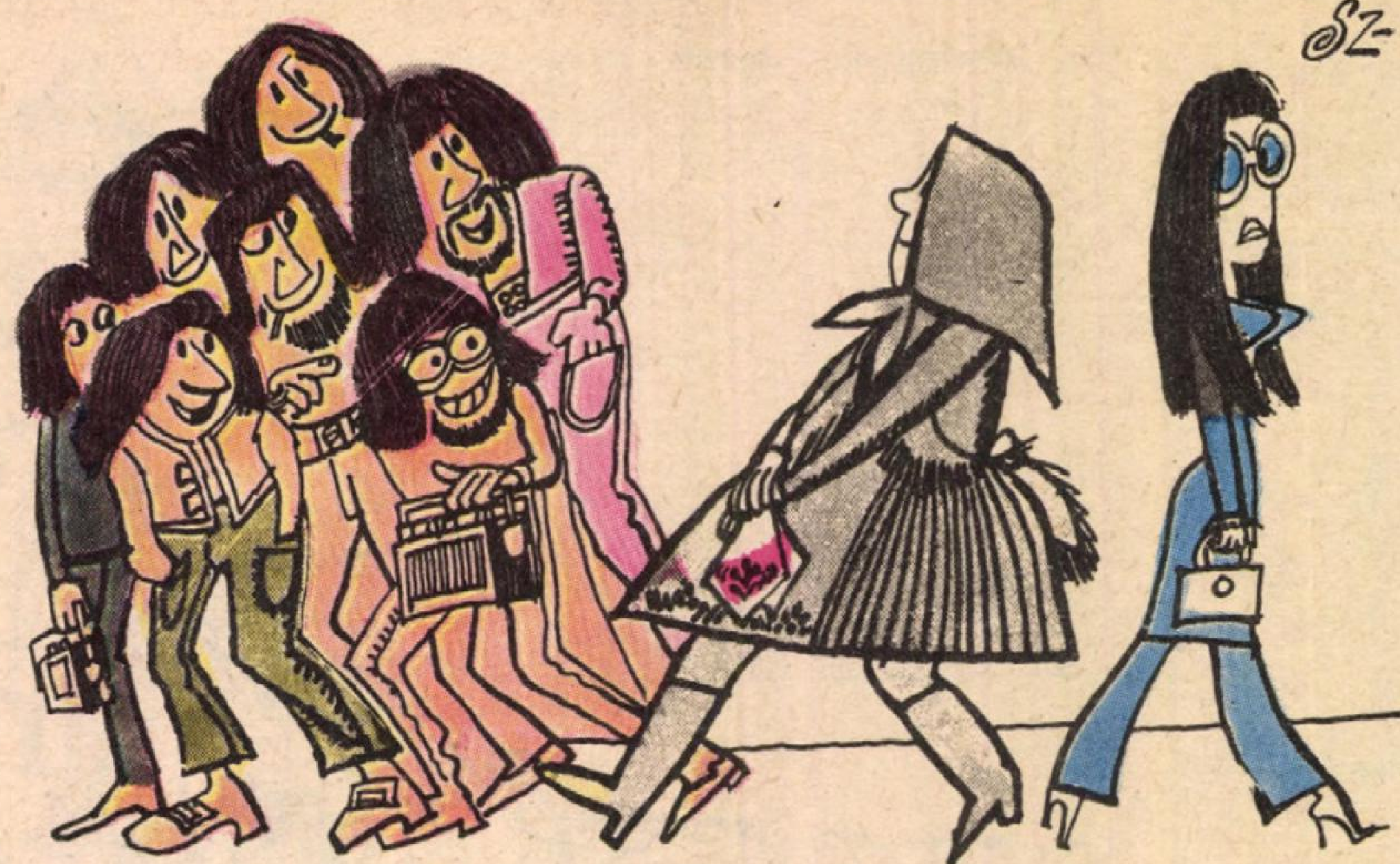

MAI NÉPSZERŰSÉG

– Nézzétek, apafejek, Kovács néni a „Röpülj páva"-ból!

FEGYENCEK A VENDÉGLŐBEN

Elvesztette állását egy William E. Lavin nevű börtönigazgató, mivel néhány fegyenccel kivételesen jól bánt. Így például a híres James R. Hoffa volt szakszervezeti vezetővel, aki alvilági kapcsolatai és zsarolás miatt került börtönbe. A vád szerint Lavin megengedte Hoffának, hogy időnként egy vendéglőben étkezzen, s ebéd előtt ő maga, személyesen vette le a bilincset Hoffa kezéről.

Egy részlet Lavin védekezéséből:

– Hogy lehet bilincsben ebédelni?

CSALÁDI CIRKUSZ

Manapság nagy divat a képességvizsgálat, így én is izgatottan figyelem két gyermekemet, naponta megcsinálom a tesztjüket, hogy kiderítsem: mely pályára lennének a legalkalmasabbak? Egy esztendei alapos és minden részletre kiterjedő vizsgálódás után, bizton merem állítani: 13 éves Edit lányom és 7 éves Gábor fiam helye a cirkusz porondján van. Már látom a hatalmas neonbetűket: „Ma este a nemzetközi porond két csillaga: a két Ősz!

Nem az elfogult apa beszél belőlem, amikor kijelentem, hogy produkciójuk egyedülálló lesz. Még kicsik, de máris tökéletesen művelik a klaszszikus cirkuszi műfaj számos ágazatát. Csak néhány példát említek:

Edit lányom tökéletes has- és mellébeszélő. Iskolai pályafutásáról tartott, élénk fantáziáról tanúskodó beszámolóit hasból rögtönzi és amikor érdemjegyei után érdeklődöm, olyan ügyes technikával beszél mellé, hogy magam is csak akkor veszem észre a szemfényvesztést, amikor már régen politikai menedékjogot kért az anyjánál.

Gábor fiam nagy sikereket arathat, mint láthatatlan ember. Egyik pillanatban a lábam körül ódalog, a másikban már eltűnt. Néhány órával később aztán előkerül és akkor megcsillogtatja átváltozóművészi erényeit is. Eltűnése előtt egy viszonylag ápolt, átlagos megjelenésű ifjú volt. Amikor újra láthatóvá válik, egy csapzott hajú, sok véres csatát megjárt harcos és egy kürtő-dugó hibridje lesz és csak a legalaposabb vegyészeti elemzések derítik ki, hogy hol végződik a piszok és hol kezdődik maga a gyerek.

Edit & Gábor csodálatos produkciókra képes. Ha egy órával később jönnek meg az iskolából, akrobatikus mutatványt mutatnak be. Levegőből szedett meséiket úgy adják elő, hogy hatalmas logikai bukfenceket vetnek a szédítő mélységek felett. Az igazság egy vékony szálon lóg és ha a produkció alatt néma szerepre kárhoztatott Gábor egy pillanatra is kinyitná a száját, mindketten nyakukat törnék.

Csodálatos bűvészmutatványokra is képesek. Használati tárgyaikat, ruháikat és tanszereiket káprázatos ügyességgel tüntetik el. A produkció hibája, hogy aztán maguk sem találják meg. A szám azonban így is nagyszerű; egy tankönyvet például úgy el tudnak tüntetni, hogy csak hetek múlva kerül elő. A legmerészebb fantáziájú ember sem képes felfogni a csodát. Hiába keressük a mosógépben, a szomszédos Közért pénztárgépében, a Nyugati pályaudvar kultúrvárótermében, ismerve a művészek kitűnő képességeit, minden kutatás eredménytelen marad. Ám a keresett tankönyv két hét múlva előkerül. Mit tetszenek gondolni, hol volt? Megáll az ész! Ahol senki sem kereste! Az iskolatáskájukban.

Edit, mint kötéltáncos is kiváló tehetséget árul el. Jelenleg az általános iskola vékony kötelén egyensúlyozik. A kötél végén a gimnázium kapuja hívogatja. Alatta az ipari tanuló-intézet. A családi közönség lélegzet-visszafojtva figyeli a produkciót és pillanatnyilag kétségesnek látszik, hogy a szám sikerüljön.

Egyre inkább bedolgozzák magukat a fakír műfajba is, bár ez a műfaj — láthatóan — nincs ínyükre. Ennek ellenére csodálatos önuralommal viselik el, amikor hányatott gyerekkoromról, az élet nehézségeiről, a szülők és felnőttek iránti tisztelet szükségességéről mesélek nekik. Ilyenkor fakír ábrázattal ülnek a széken, de már van annyi önfegyelmük, hogy nem visítanak. A nehezebb fakírmutatványokra — mint például a lányomnak a mosogatás, fiamnak a cipőpucolás — még nem elég érettek. Csinálják ugyan, de még bőgnek a fájdalomtól.

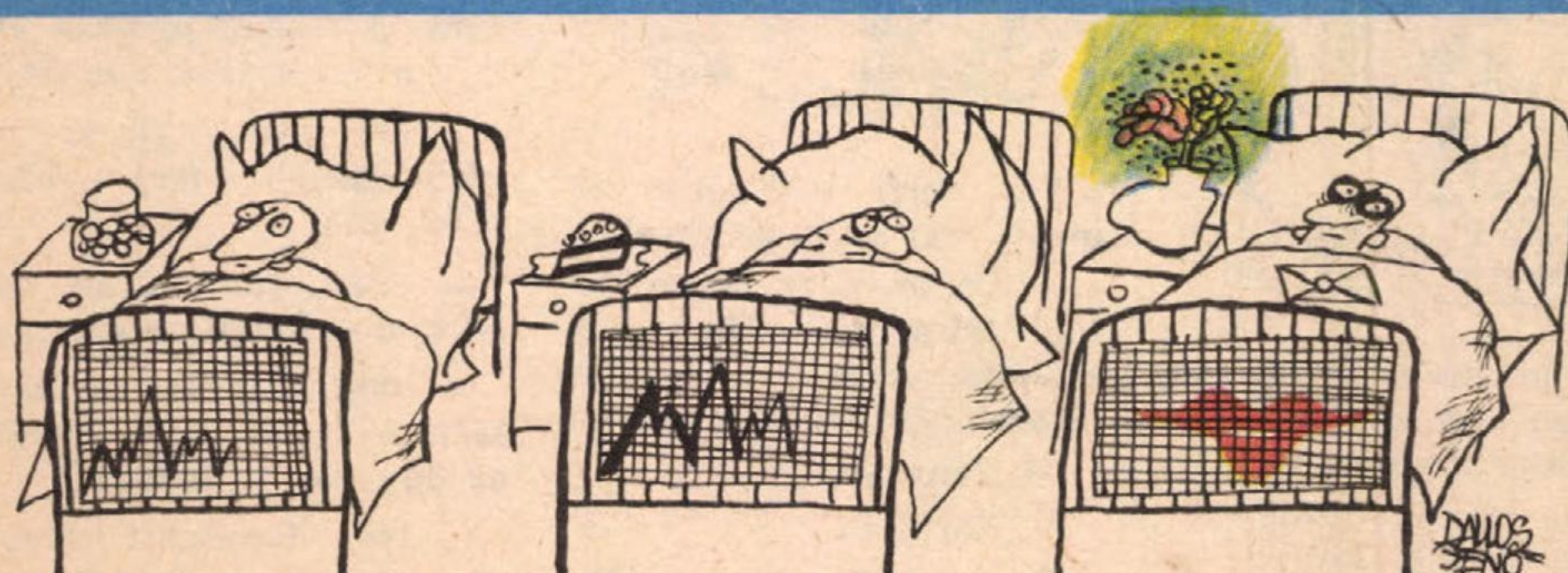
Amióta van egy Seneca nevezetű kutyájuk, állatidomítással is kísérleteznek. Ebben is van perspektíva, kár, hogy egy ilyen kutya nem eléggé tartós és állhatatos, így kétséges, hogy az idomítással járó tortúrát kibírja-e?

Produkcióikban jelenleg mint gyakorló atya én is részt veszek. Félek, ha nagyobbak lesznek, már nem lesz rám szükségük és az életnek nevezett hatalmas cirkuszi porondon már nélkülem lépnek fel. De nem vagyok nagy igényű: büszke leszek, hogy valaha én menedzseltem őket és már annak is örülök, ha időnként kapok tőlük egy-egy potyajegyet…

Ősz Ferenc

KISKATONÁK

Dallos Jenő rajzai

Kimenőn volt.

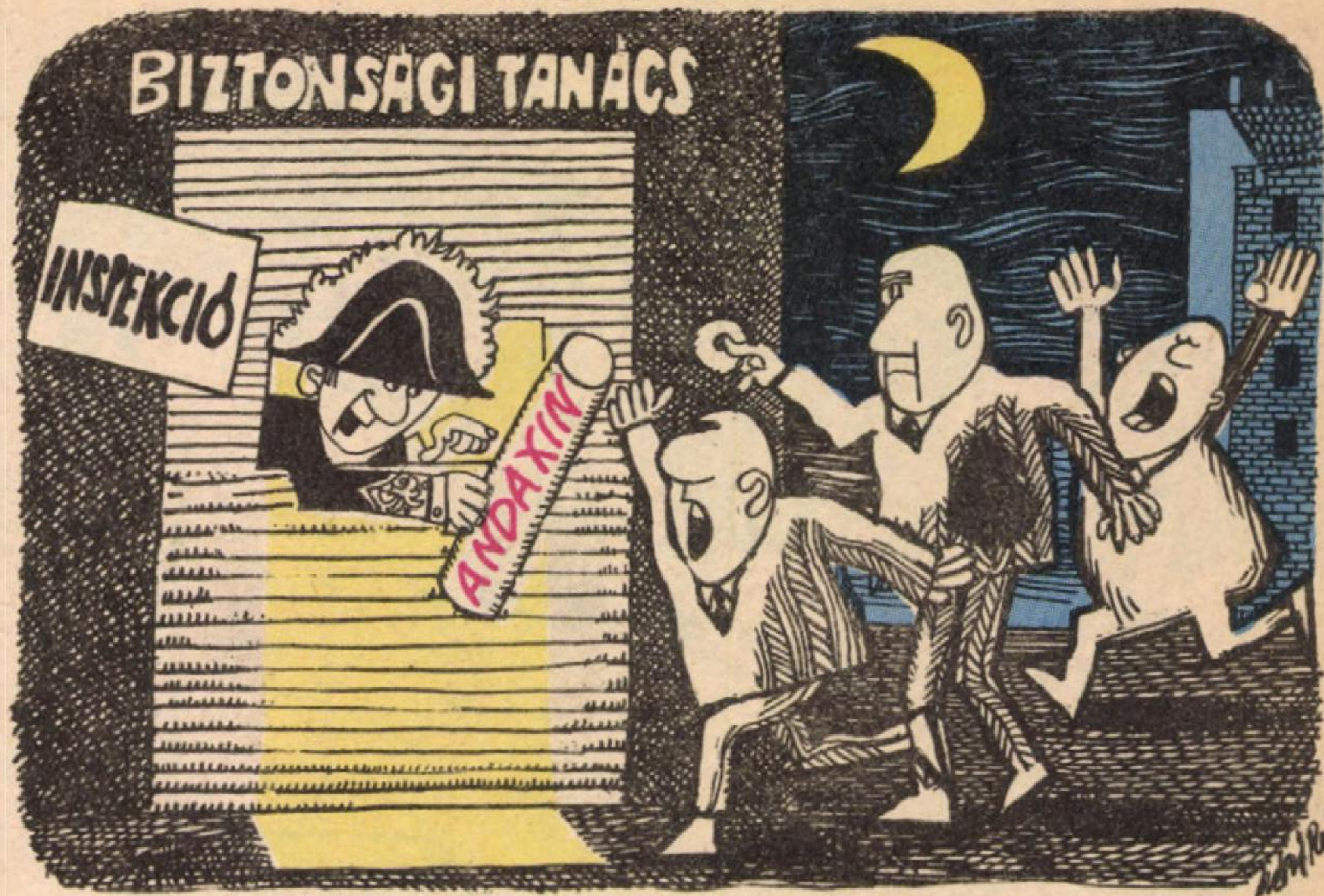
Tekintély.

LABDAÉHSÉG

– Srácok, beállhatnék a csapatba, amíg az átigazolási időm lejárt?

GYAKORLOTT DIPLOMATA

– Ezt mindenesetre vegyék be reggelig!

HATÁSOS PROPAGANDA

ELROMLOTT A FŐNÖK KOCSIJA

– Na, kartársak, rájöttek már, hogy hol a hiba?

TANMESE A KÖLTÉSZET JELENTŐSÉGÉRŐL

Egyszer volt, hol nem volt, túl az Óperenciás jeges tengeren, a csodálatos Krolibiában, annak hasonló nevű fővárosában, volt egy magyar kereskedelmi kirendeltség. Ott élt, éldegélt vagy féltucat hazánkfia. Éldegéltek, dolgozgattak, üzleteket kötögettek, hol a haza javára, hol a maguk hasznára, így hát meglehetősen boldogultak. Akadt, aki megtakarított pénzecskéjét árucikkekbe fektette, mások autót vásároltak maguknak.

Az utóbbiak közé tartozott Danuta Jenő is. Pompás, alig használt Renaultra tett szert, gyönyörködött is benne minden szabad percében. És epekedve várta, hogy végre száguldhasson is rajta. A nagy epekedésben aztán megfeledkezett a tanulásról. Csak amikor a naptárra pillantott, döbbent rá, hogy másnap reggel lesz a vizsga. Másnap reggel kell számot adnia az illetékes krolib hatóság előtt a közúti közlekedési szabályok mély ismeretéről. Dehát hogyan, amikor ő még sekélyes ismeretekkel sem rendelkezik e téren? Egyik kartársa, bizonyos Tódorka Robi ekkor így szólt hozzá:

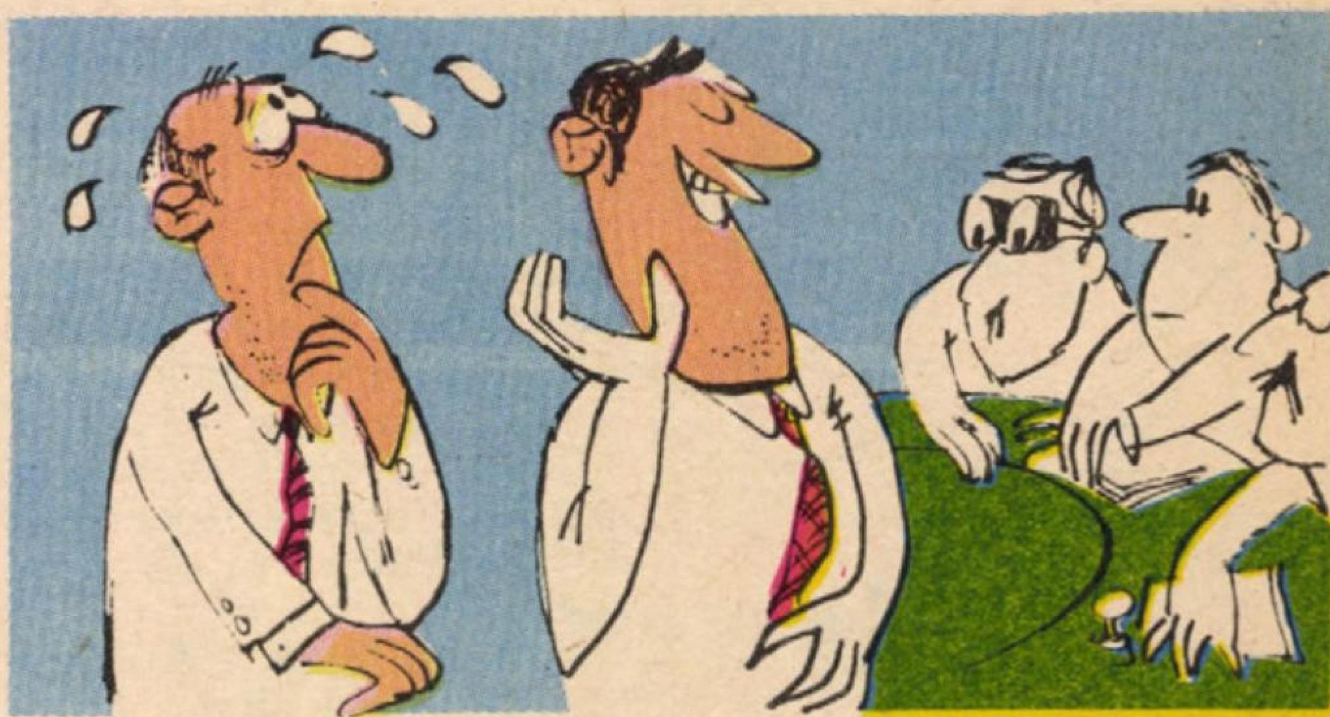
— Megesett a szívem rajtad, te árva lélek. Egyet se búsulj, segítek a bajodon. Veled megyek holnap reggel a vizsgára. Bejelentem, hogy — amint ez meg is felel a valóságnak — te viszonylag csak rövid ideje tartózkodsz Krolibiában, nem sajátíthattad el kellően ezt a szép idiómát. Szinte megoldhatatlan nehézséget jelentene neked is, nekik is, ha az ő nyelvükön kellene válaszolnod. Viszont itt vagyok én mint tolmács! Lefordítom magyarra a kérdéseiket, majd közlöm velük krolibul a te feleleteidet. Engedélyezni fogják, nagyon előzékeny, vendégszerető nép ez a krolib.

— Jaj nekem! — mondta erre Danuta. — Nem segít ez az én nagy bajomon. Hisz én a közúti közlekedés szabályait éppoly kevésbé ismerem magyarul, mint krolibul.

— Nem érted te a csíziót, fiacskám. Mondd, ki a kedvenc költőd?

— Arany János.

— Hát akkor figyelj jól! Ők felteszik a kérdést, én lefordítom neked. Közben vagy a fülemhez nyúlok, vagy nem nyúlok a fülemhez. Ha közben a fülemhez nyúlok, akkor te valami hosszabb passzust szavalsz el Arany Jánostól. Ahogy jön, kedved szerint. Ha nem nyúlok a fülemhez, akkor legfeljebb egy sornyit. Mert akkor rövid felelet kívántatik.

Én pedig, minthogy a kisujjamban van az egész KRESZ, szabatos választ adok nekik krolib nyelven. Mintha a te szavaidat fordítanám.

Danuta boldogan borult kartársa nyakába. És másnap reggel, tolmácsa kíséretében magabiztosan járult a vizsgáztató bizottság asztalához. Tódorka elmondta, hogy ő miért jött, az előzékeny, vendégszerető krolibok azonnal hozzájárultak a fordításos vizsgamódszerhez.

Elhangzott az első kérdés, az autópálya forgalmi rendjére vonatkozott, Tódorka fordított, a füléhez nyúlt, mire Danuta azt felelte, hogy „ég a napmelegtől a kopár szík sarja, tikkadt szöcskenyájak legelésznek rajta".

És ő is elhallgatott. Tódorka „fordított", a bizottság tagjai elégedetten bólogattak. Mint az eperfa lombja.

A következő kérdésre Danuta. A walesi bárdokból válaszolt, aztán elmondta, hogy mi történt Szondi két apródjával. És így tovább.

Úgy ment minden, mint a karikacsapás. Az ötödik kérdésig. Egy roppant egyszerű kérdésig, ahol egy sor is elég lett volna a Bolond Istókból vagy az Őszikékből. De Tódorka hiába fordította le buzgón a kérdést, válasz nem érkezett. Danuta csak bámulta a plafont kimeredt szemmel, a füle kivörösödött, a homlokát, nyakát veríték lepte el, de egy kukk sem jött ki a száján.

A bizottság tagjai összenéztek, tekintetük elkomorodott, adtak még egy mentőkérdést, s mivel a vizsgázó továbbra is néma maradt, mély részvéttel elbuktatták.

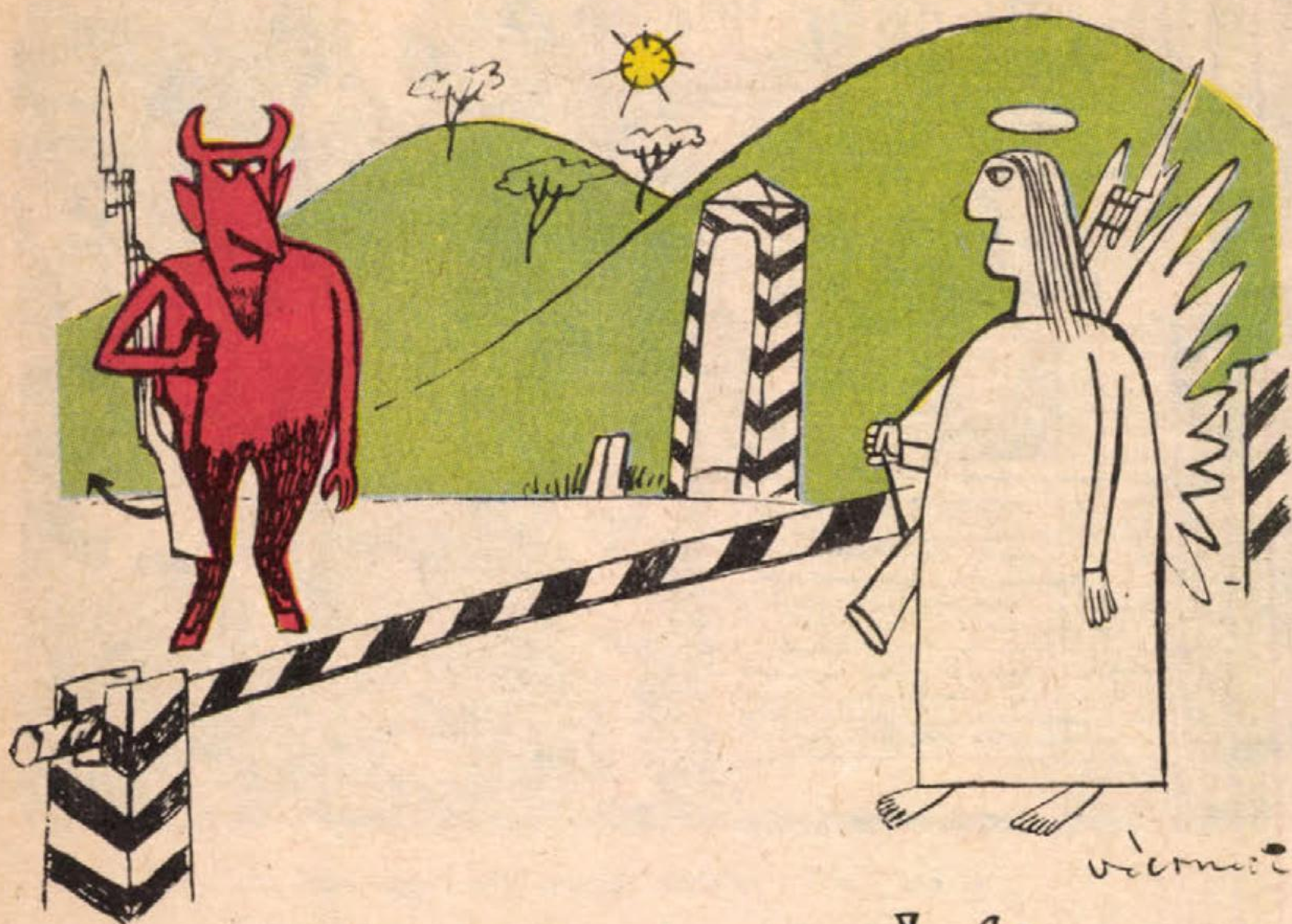
Kint a folyosón aztán Tódorka elkapta Danutát.

— Te mamlasz, te kelekótya te, hát miért nem szóltál egy szót sem?! Tönkretetted a zseniális ötletemet! Talán csak nem a lelkiismereted támadt fel hirtelen?

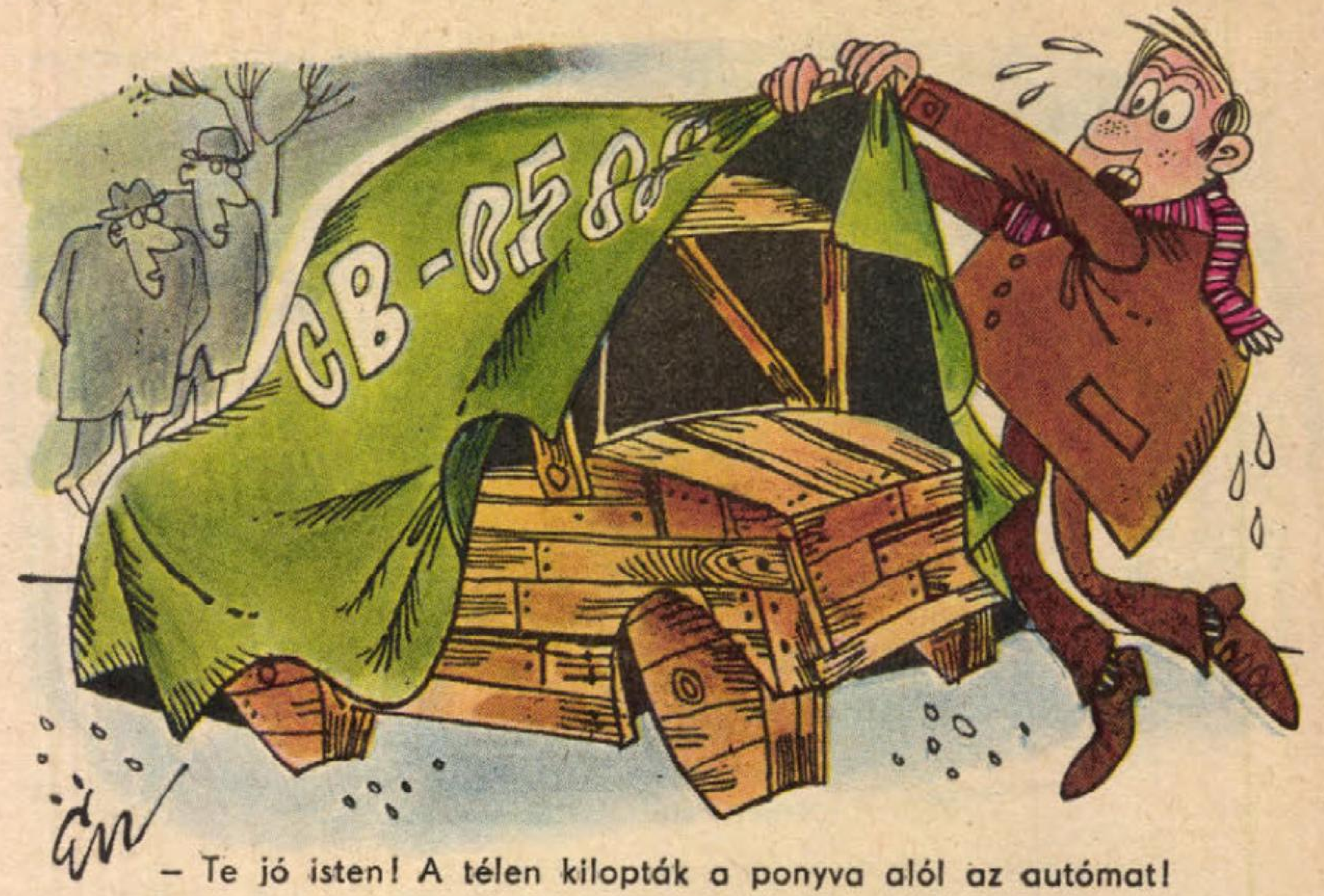
— Ugyan — legyintett elkeseredetten Danuta — az volt a baj, hogy a végén állandóan Petőfi-sorok jutottak csak az eszembe.

Kürti András

HATÁR

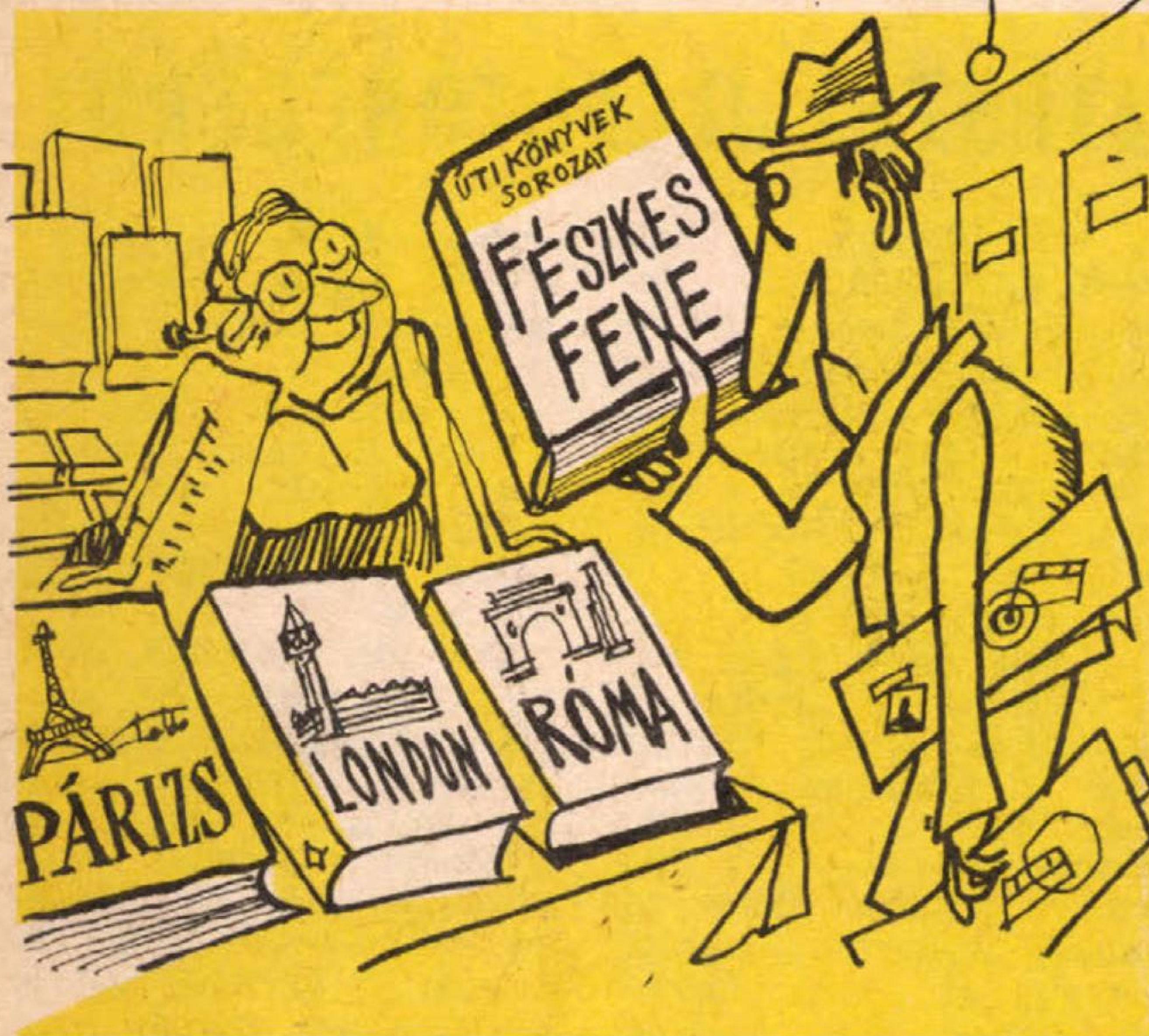

TAVASZI MEGLEPETÉS

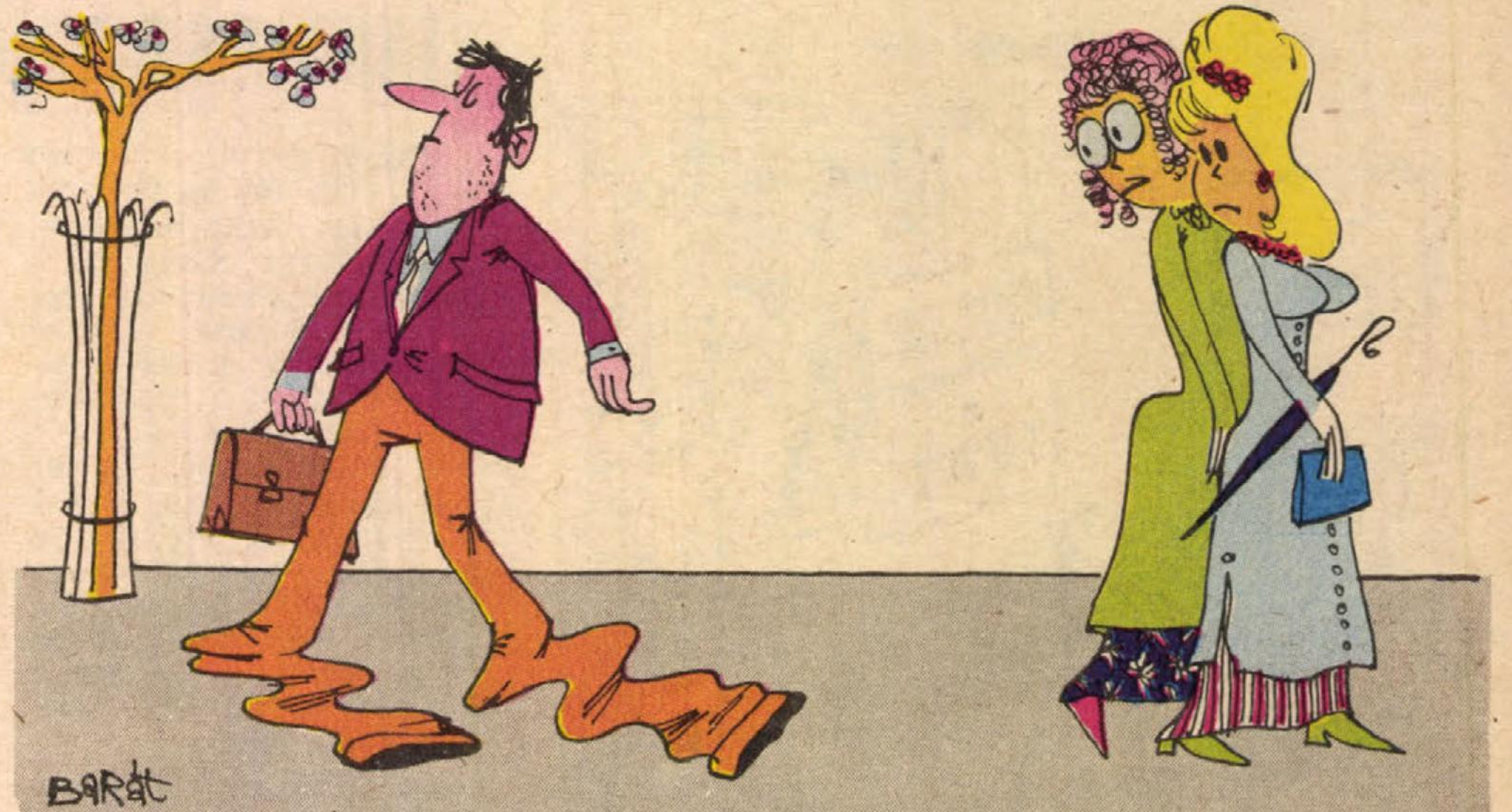

— Te jó isten! A télen kilopták a ponyva alól az autómat!

ÚTIKÖNYVEK

HA A FÉRFIAKNÁL IS DIVATBA JÖNNE A MAXI

HUMORÜGYBEN OROSZ ADÉLNÁL

Idestova fél éve „utazom" humorügyben, de ilyen lelkes partnerhoz, mint Orosz Adél, még nem volt szerencsém. Mindenki kedves volt és készséges, azonban ő... Már a telefonban, amikor megbeszéltük a találkozót, hallottam a hangján, hogy mosolyog. Azután az Operaház büféjében, amint kavargatta a kávéját, és mielőtt kérdeztem volna, már mondta:

— Jaj, én nagyon, de nagyon szeretek nevetni. Legszívesebben mindig csak nevetnék, no és nevettetnék, ha...

— Hopp! — sietek közbevágni —, a tárgynál vagyunk. Erről szeretném kérdezni, a tánc humoráról.

— Hát, van neki — bólint mosolyogva.

— Maga például hogy műveli?

— Én? — néz rám, mosolya eltűnik, s majdhogynem szégyenkezve suttogja: — Épp azt akarom mondani: művelném, ha...

Hosszú másodpercekig hallgat, de aztán újra mosolyog. Hiába! ez az életeleme.

— Talán csak azért nem kaptam eddig humoros szerepet, mert az mégis túlzás lenne, hogy valaki tökéletesen elégedett legyen — neveti el némi öngúnnyal magát, majd elnéző mosollyal (de mosoly!) hozzáfűzi. — Persze, nagyon kevés a komikus balett.

— No, és a komoly balletten belül nem adódik humor?

— Már hogyne! Akad humor bőven, ha nincs is beleírva — mondja, s nevet. Látom az arcán, hogy eszébe jutott valami.

— Hogy történt? — kérdezem.

— A Seherezádét táncoltuk. Az egyik jelenetben csupán körfüggöny a díszlet. Ezen a körfüggönyön három ajtó, amelyeket tulajdonképpen a függöny széthúzása ad. Én Róna Viki nyakában ülök, a középső ajtón kell a színpadra jutnunk. Nos, az egyik előadáson új, fiatal díszletezők voltak. Az ügyelő a lelkükre kötötte, hogy két oldalról őrizzék a középső ajtót és senkit, de senkit ne engedjenek oda, mert az a hely látható a nézőtérről. Kezdődött a jelenet, megszólalt a zene, Viki — a nyakában velem — elindul. Az ifjú díszletezők azonban útját állják. Magyarázkodtunk, kértük őket, könyörögtünk. „Ne haragudjanak, de az állásunkba kerül..." — mondták ők és nem engedtek. Mit volt mit tenni, elszaladtunk az oldalsó járáshoz, ahol a régi díszletezők segítségével sikerült a tizenhatodik taktusra végre a közönség elé kerülnünk.

— Jó nagy futás lehetett.

— Ó, futottunk mi nagyobbat is. A hattyúk tavában vendégszerepeltünk a Szovjetunióban. Moszkvai kollégáink figyelmeztettek minket, hogy a tapsot csak a felvonások végén köszönjük meg, mert különben... Mi azonban a nagy ürmepléstől megmámorosodva minden taps után visszatáncoltunk a kulisszák mögül meghajolni. Aztán a lábizmaink szemrehányón közölték velünk, hogy az a harminckét méter nyílású színpad vagy háromszorosa a megszokott hazainak.

— A világjárás sok érdekes élményt jelent.

— A legérdekesebb, azaz a legkedvesebb emlékem a párizsi repülőtérhez fűződik. A cannes-i fesztiválra utaztam, ahol bemutatták Az életbe táncoltatott lány című filmemet. Az Orly repülőtéren négy órát kellett várnom a csatlakozásra. Megragadtam az alkalmat és fölhívtam Párizsba szakadt barátnőmet. Nem volt odahaza, de közölték, milyen számon találhatom. A megadott számon egy férfi jelentkezett. Franciául nem tudok, de angolul valahogy eldadogtam neki, ki vagyok, kit keresek és miért. Válaszaiból arra következtettem, hogy megértett engem, s nyugtat, várjak türelemmel. Alig fél óra múlva valóban megérkezett egy férfi, óriási csokor virággal. Kiderült, nem is ismeri a barátnőmet, de — mint mondta — nem akarta elmulasztani, hogy megismerje a magyar opera primabalerináját. Elbeszélgettünk a repülőm indulásáig és azóta sem tudom, ki volt ő.

— Ritka manapság az ilyen spontán, romantikus hódoló.

— Én dicsekedhetem egy még spontánabb és kitartóbb hódolóval. — A mosolyába büszkeség vegyül, ahogy válaszol kíváncsi tekintetemre. — A kislányom, Adélka! Igaz, ő nem csupán elvtelen hódoló, hanem kritikus, azaz véleménye van mindenről. Elvégre már ötéves.

— Szót fogad neki?

— Én igen, de Róna Viki nem. A legutóbb ugyanis a Laurencia főpróbáján nézett bennünket. Abban a jelenetben, amikor én a pataknál mosom a ruhát, és a szerelmesemet, Frondosót táncoló Róna Viktor ott variál mellettem, Adélka suttogva azt kérdezi az apjától: „Mondd, apu, a Viki most szereti az anyut, vagy nem szereti?" — „Szereti" — súgja vissza az apja. — „Akkor mért nem segít mosni neki?" — kérdezi Adélka.

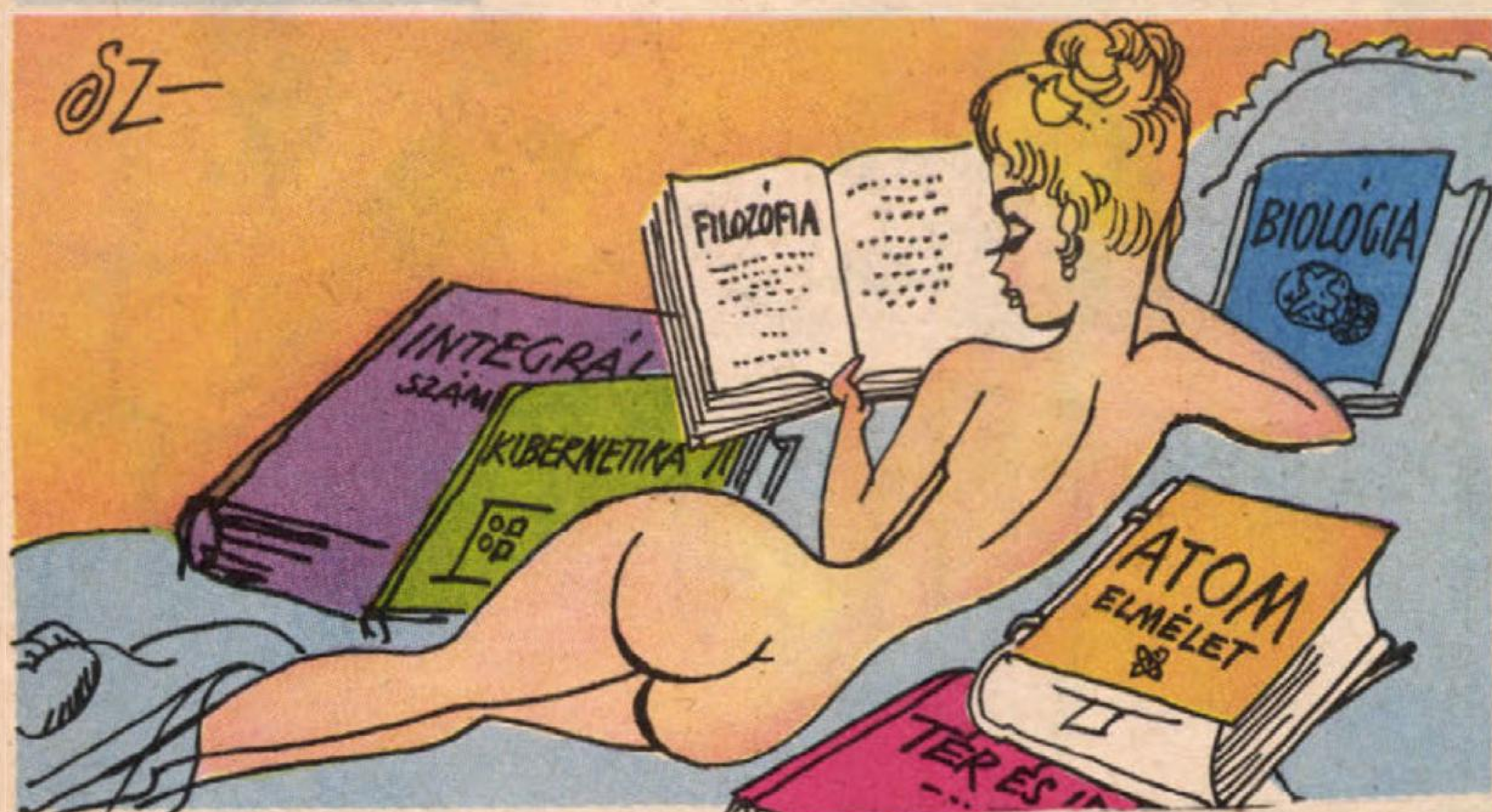
— Nem lenne helyes eszerint módosítani a balett koreográfiáját?

— Nekünk jó így is. Talán majd, ha ő táncolja...

Sólyom László

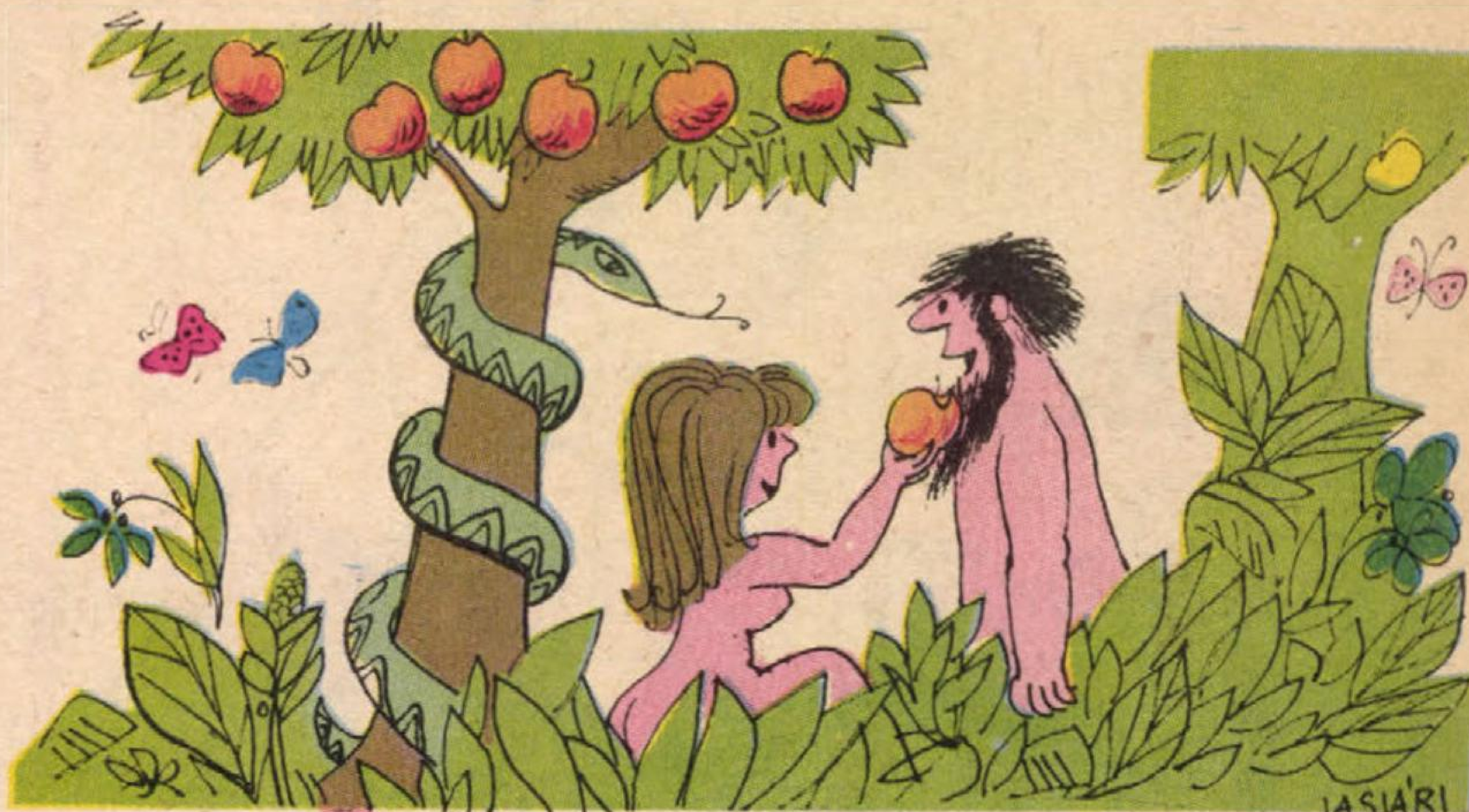
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MILYEN A TÖKÉLETES FELESÉG?

Szűr-Szabó József:

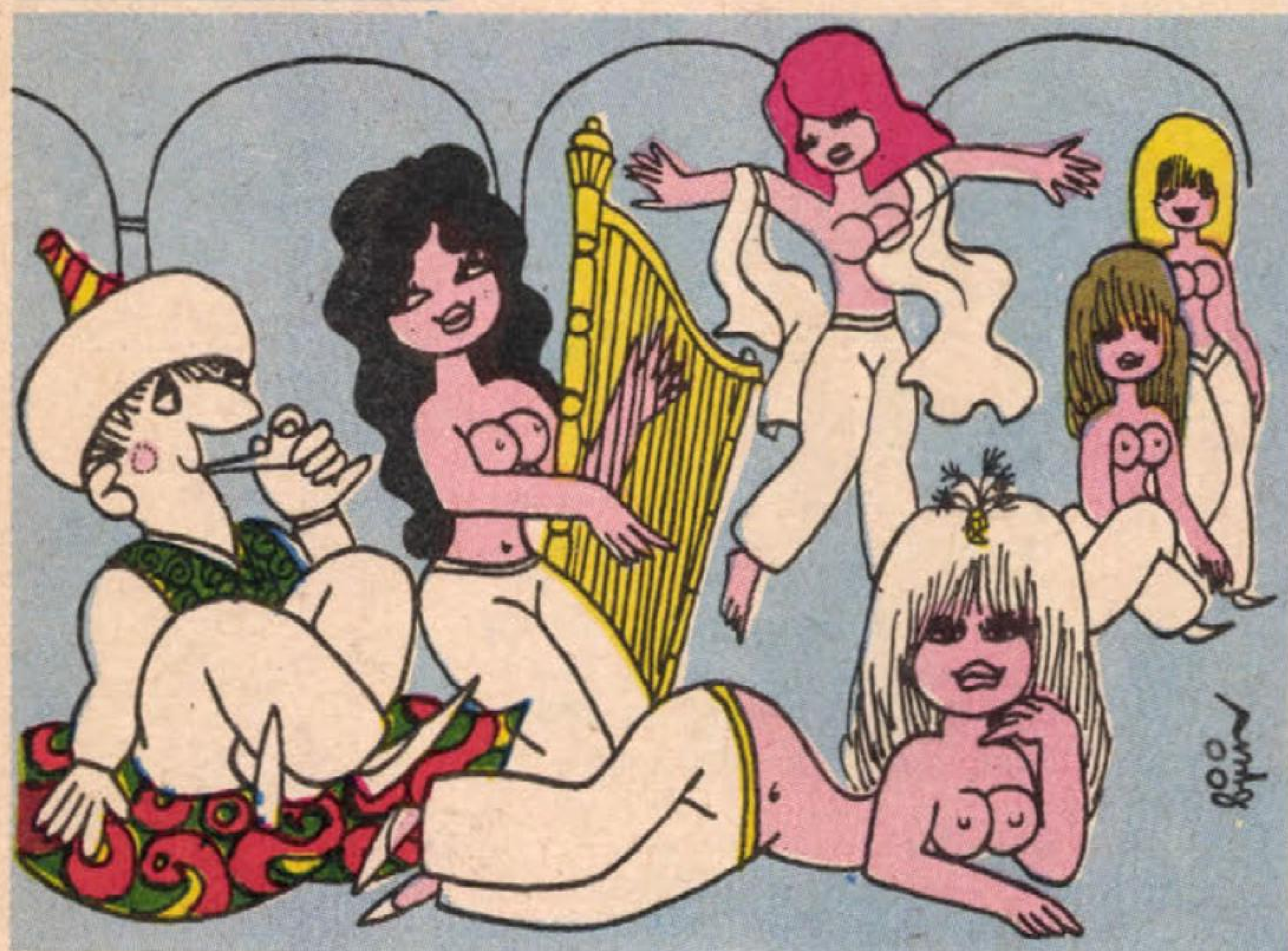
– Okos.

Vasvári Anna:

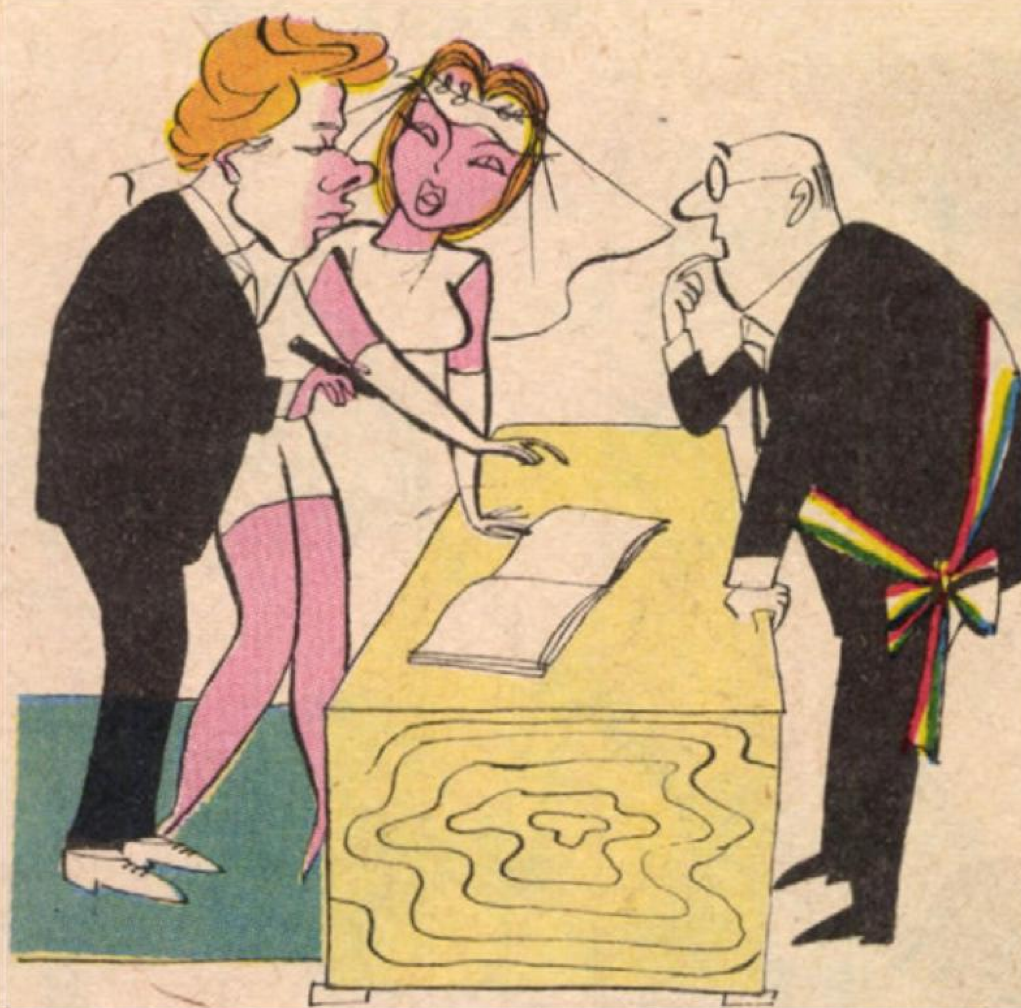
– Jó konyhát vezet...

Balázs-Piri Balázs:

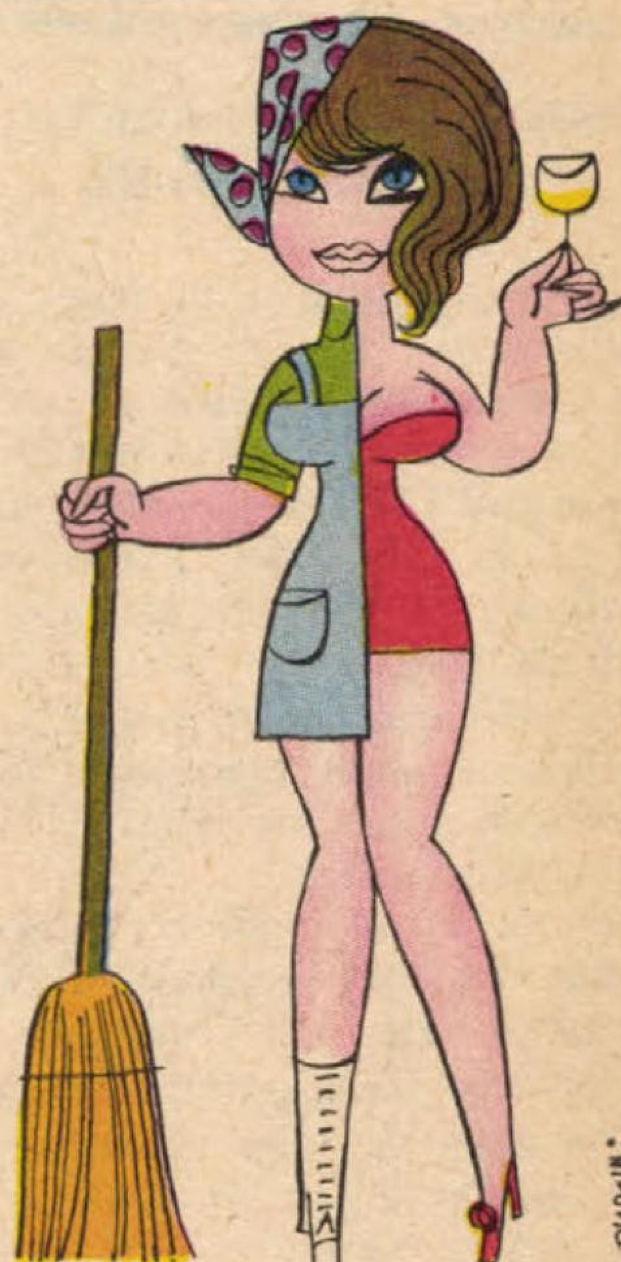
– Hiszen, ha tudnám...

Erdei Sándor:

– Mióta megnősültem, nem tudom...

Pusztai Pál:

– Bejárónő, feleség, barátnő és minden egy személyben.

Fülöp György:

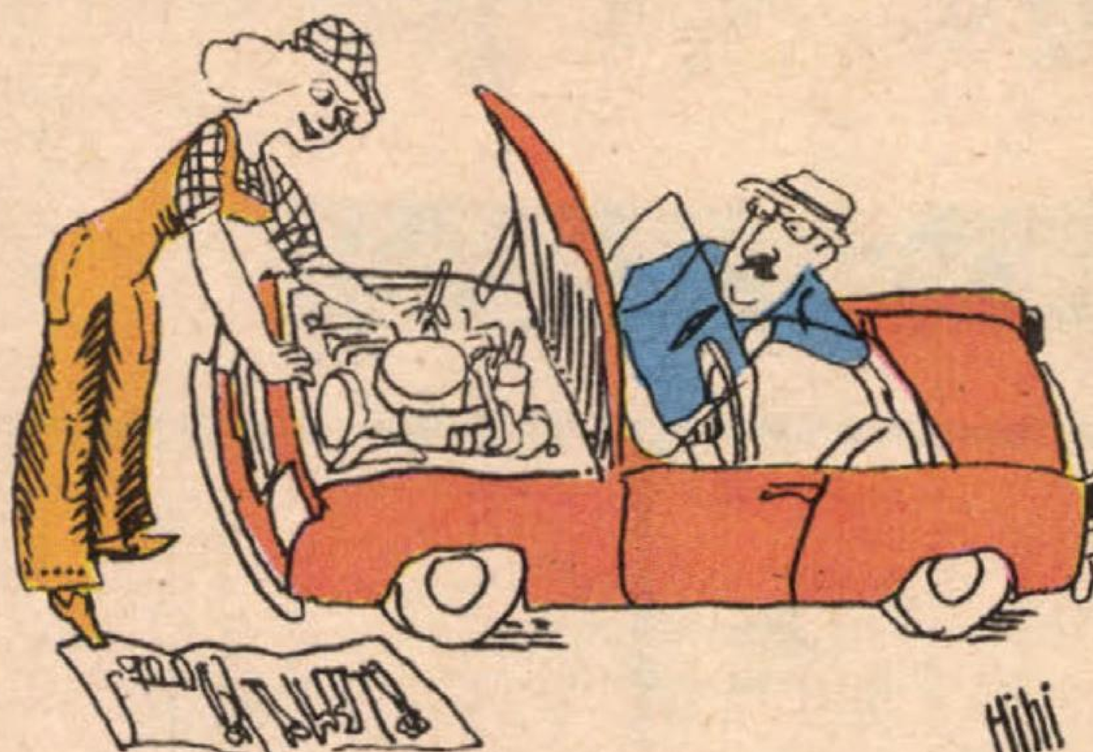

– Üde, mint a rózsa

– Szorgalmas, mint a méhecske

– Szerény, mint az ibolya

Hegedűs István:

– Ért a házi munkákhoz...

Tót Gyula:

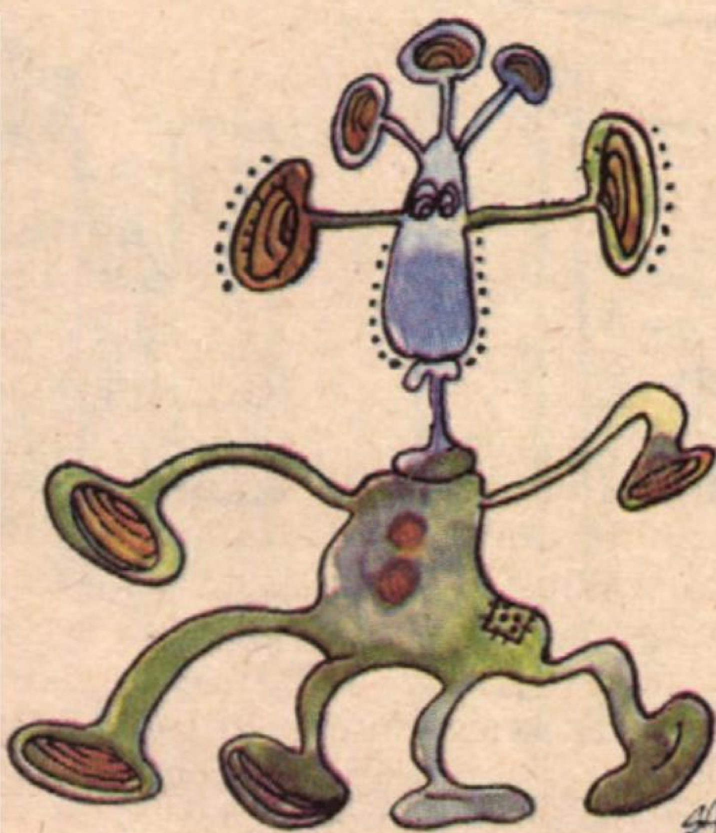
– Nem fukarkodik a konyhapénzzel...

Várnai György:

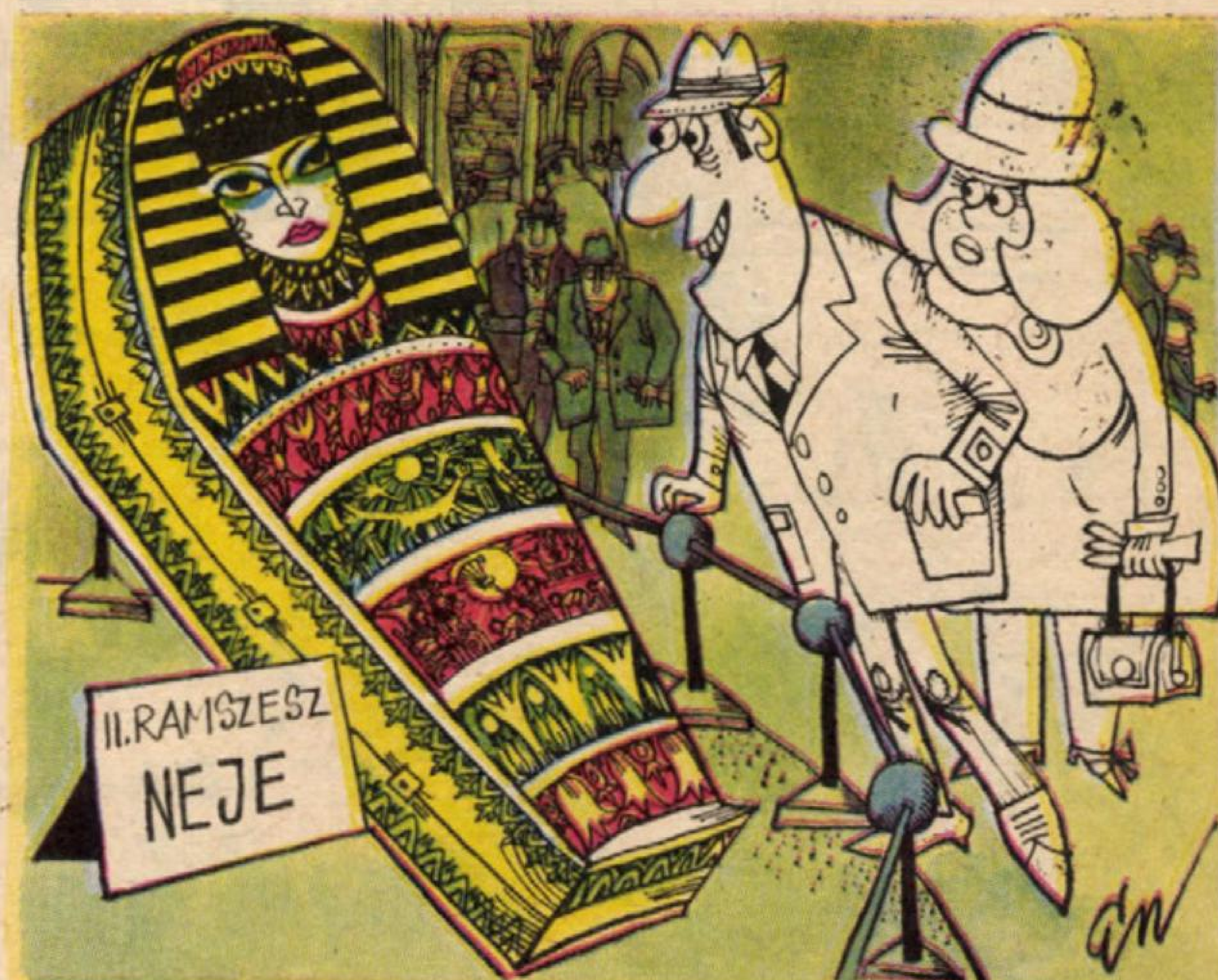
– Őszinte, nyílt jellem, nem rejt senkit a szekrénybe.

Sajdik Ferenc:

– A Marson például ilyen.

Endrődi István:

– Kevés szavú.

TÜRELMETLEN ANYA

– Még mindig nem határoztál, hogy mi akarsz lenni?

EZ MÁR A TAVASZ!

SZAKÁLL, MINISZOKNYA ÉS ÁTLÁTSZÓ BLÚZ

Az amerikai „Parade" című hetilapban Pamela Swift érdekes statisztikát közöl a munkaadók ízléséről, előítéleteiről. 150 igazgatót kérdezett meg afelől, hogy a felvételre jelentkezőket milyen szempontok alapján rostálnák meg.

A kérdezettek majdnem 80 százaléka egyenlő képességű jelentkezők közül a szakállas férfiakat utasítaná vissza.

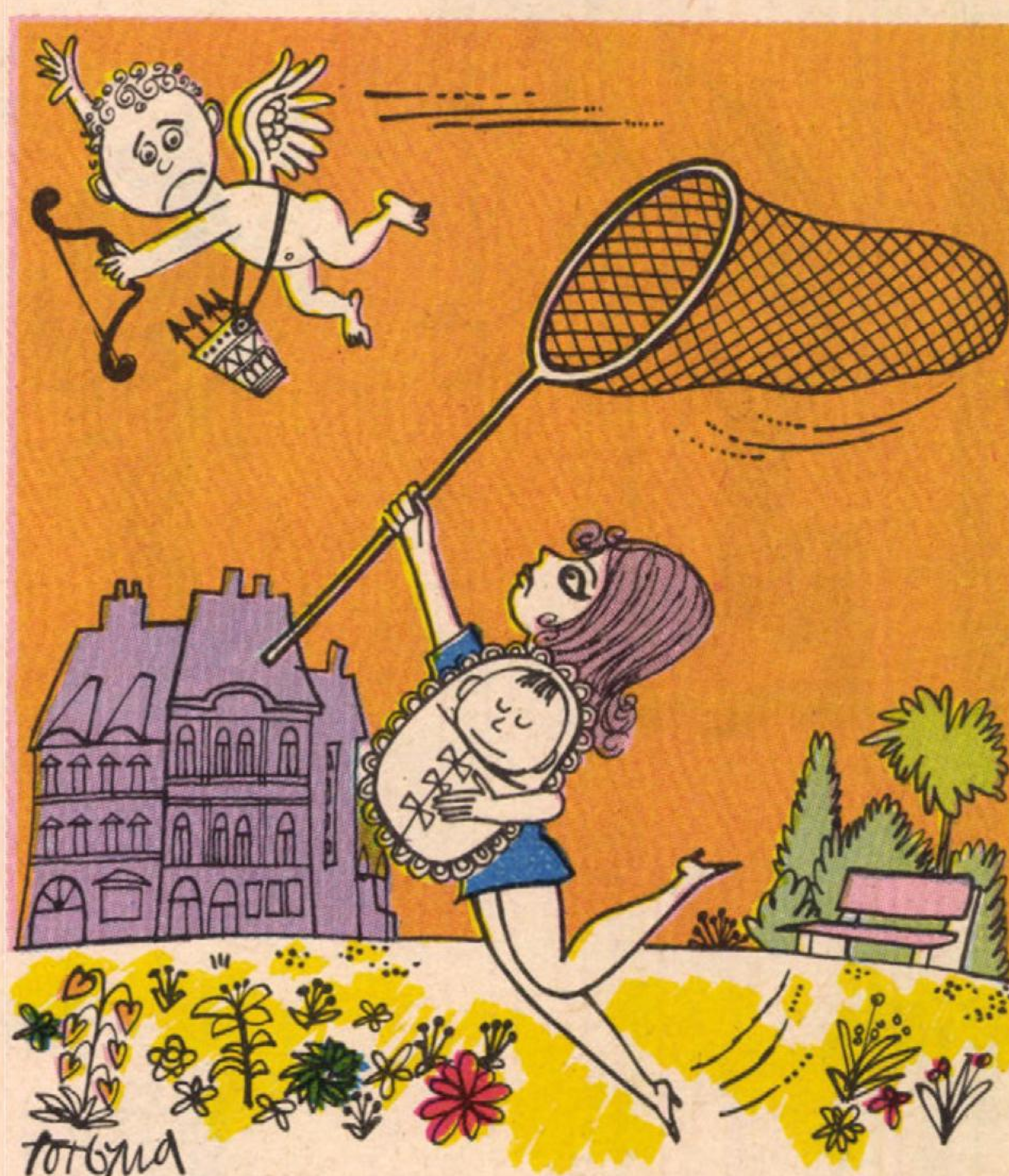
Nem járnak jól a miniszoknyás nők sem. A főnökök 60 százaléka nem kér belőlük. Már mint hivatalban, alkalmazottnak.

90 százalék nem alkalmaz válligérő hajú férfiút. Oldalszakáll és bajusz nem akadály.

Átlátszó blúzban jelentkező nőket a megkérdezettek majdnem 100 százaléka utasította vissza.

Különösen ez utóbbi munkavállalók vannak nehéz helyzetben. Honnan tudhatják, hogy melyik az az egy-két vállalat, ahol átlátszó blúzban fejthetnek ki kenyérkereső tevékenységet?

APASÁGI KERESET

alma vers

Nem élünk már holmi régi
Gyümölcs-szűkös esztendőben;
Tavaly ősztől tart e dömping,
Van hát olcsó almánk bőven.

Magyarország almaország,
Almaevő hű nép lakja,
S ablak, erkély, spájz, kirakat,
Mind almával van kirakva.

Otthon, utcán, munka közben,
Tanyán, pusztán, falun, Pesten,
Almát rág az egész ország,
Kora reggel, s késő esten.

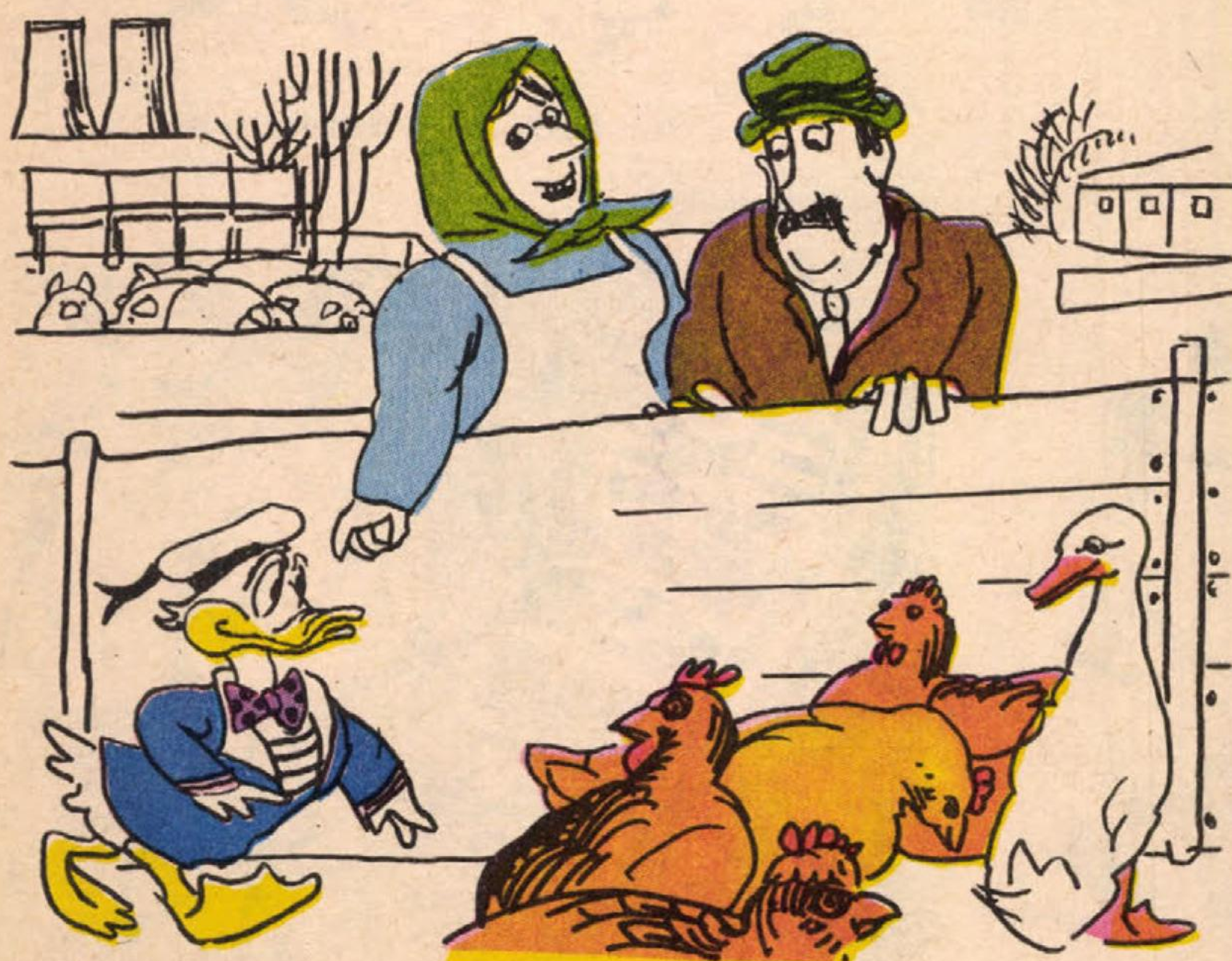
Asztalunkon almaleves,
Almakompót, almabukta,
Süti-főzi minden asszony,
Minden szakács, minden kukta.

A narancsnak s a banánnak
Megtörik már a hatalma,
Kiszorítja a piacról
A jó édes magyar alma.

Tudósok is számolgatják,
Hogy ha így megy, már jövőre
Új termésünk jóvoltából
Tíz szekérrel jut egy főre.

Zsombok Zoltán

KÍSÉRLETI GAZDASÁG

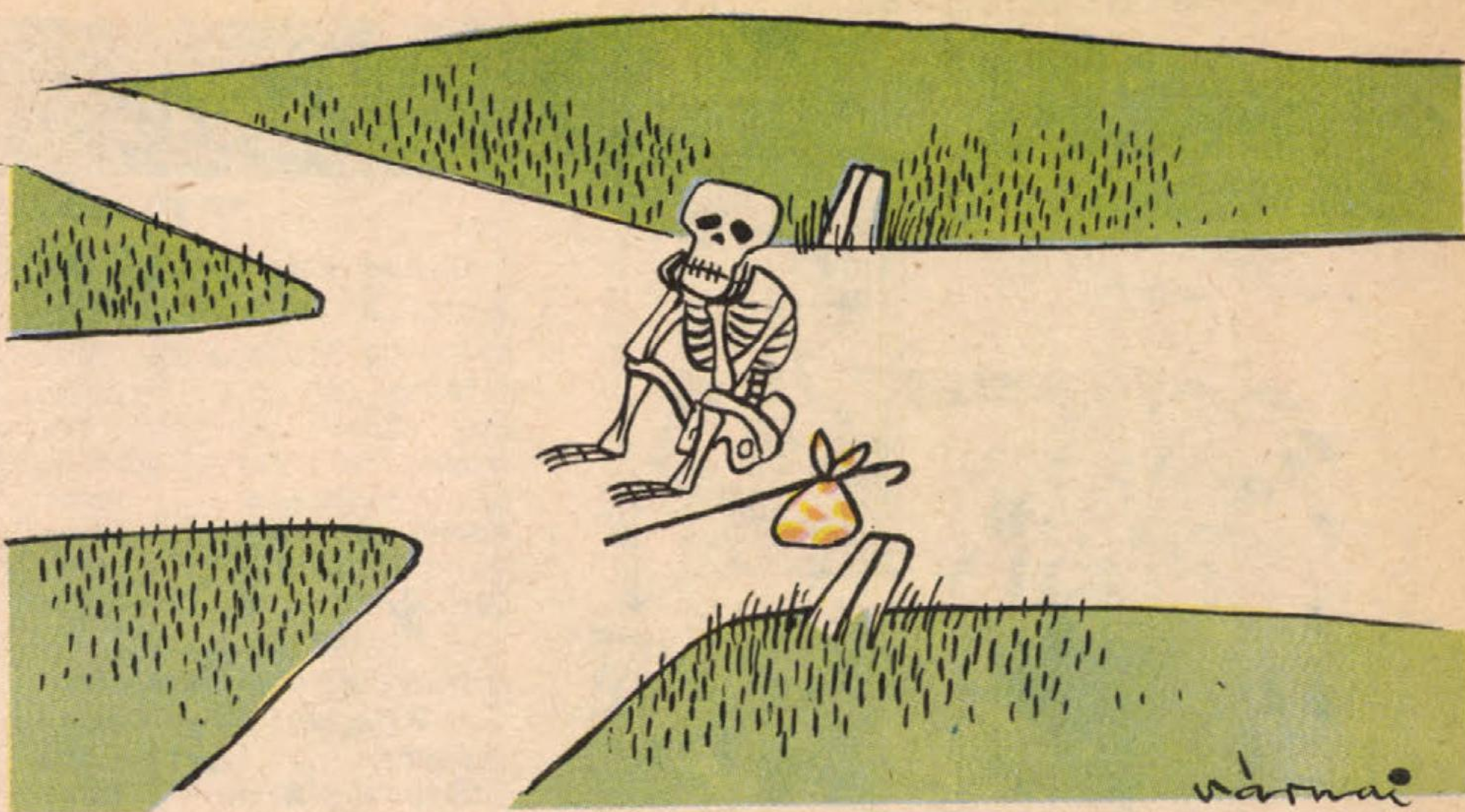
– Az állatgondozónk hozta az amerikai tanulmányútjáról...

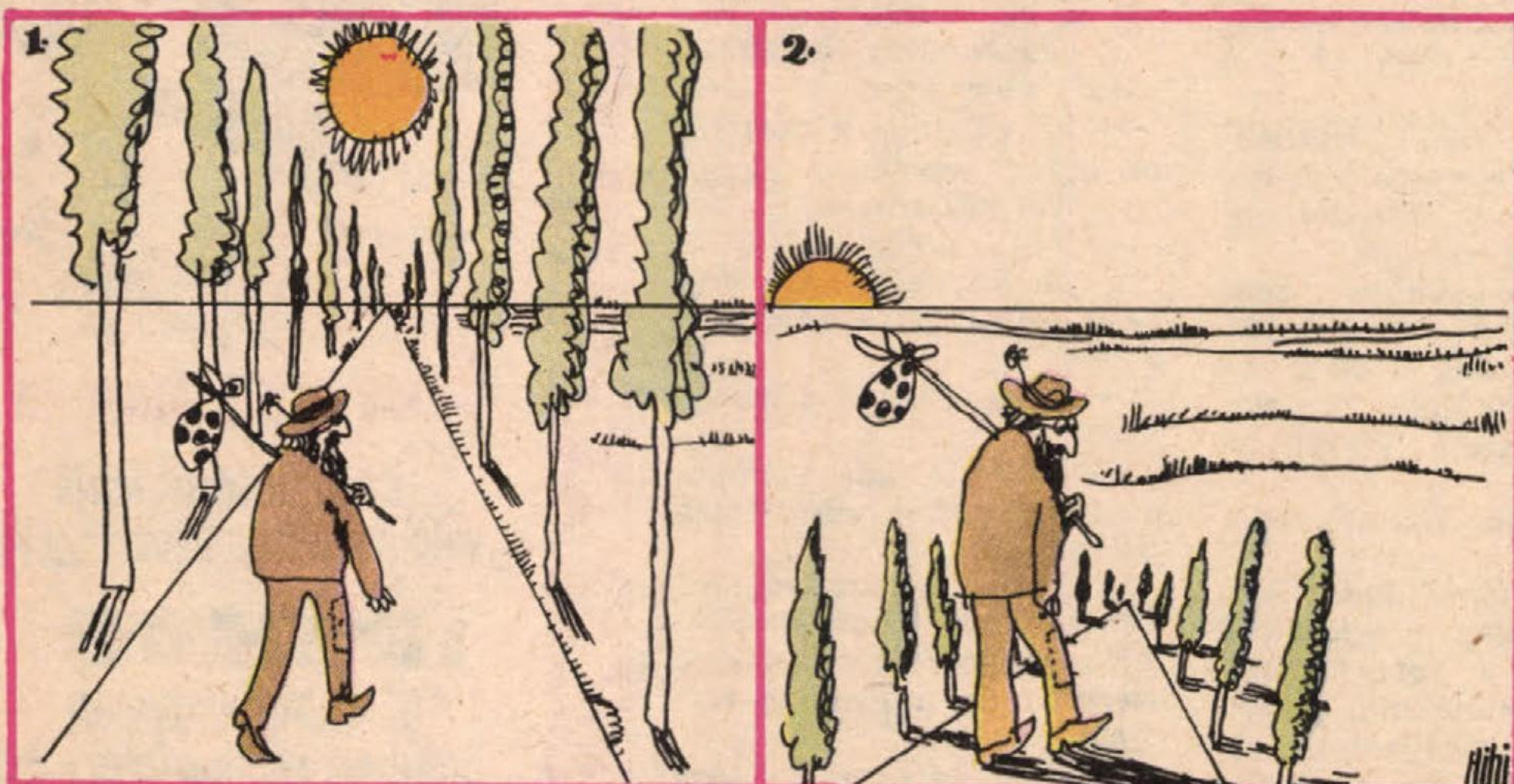
REPREZENTATÍV CELLA

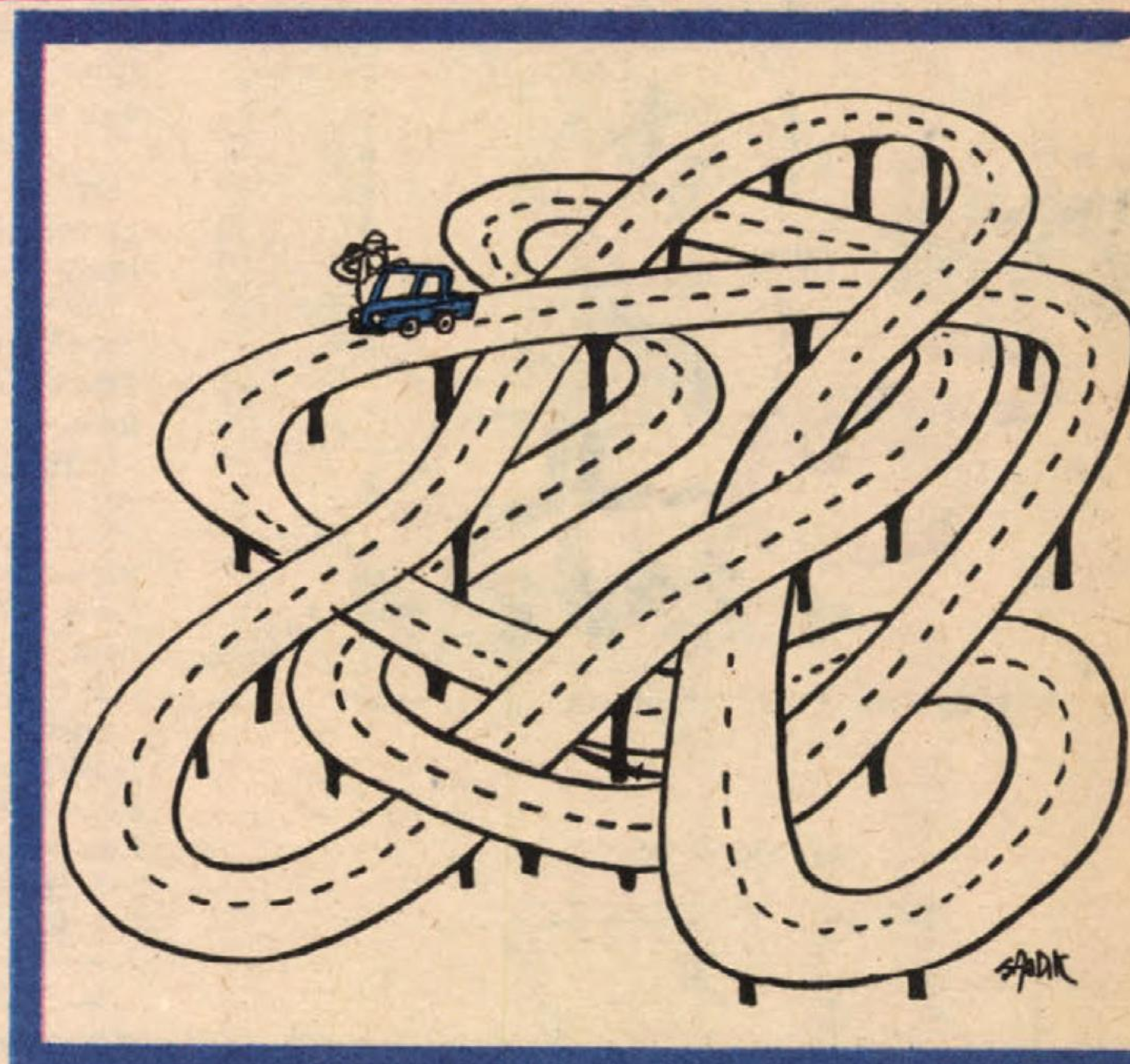

út

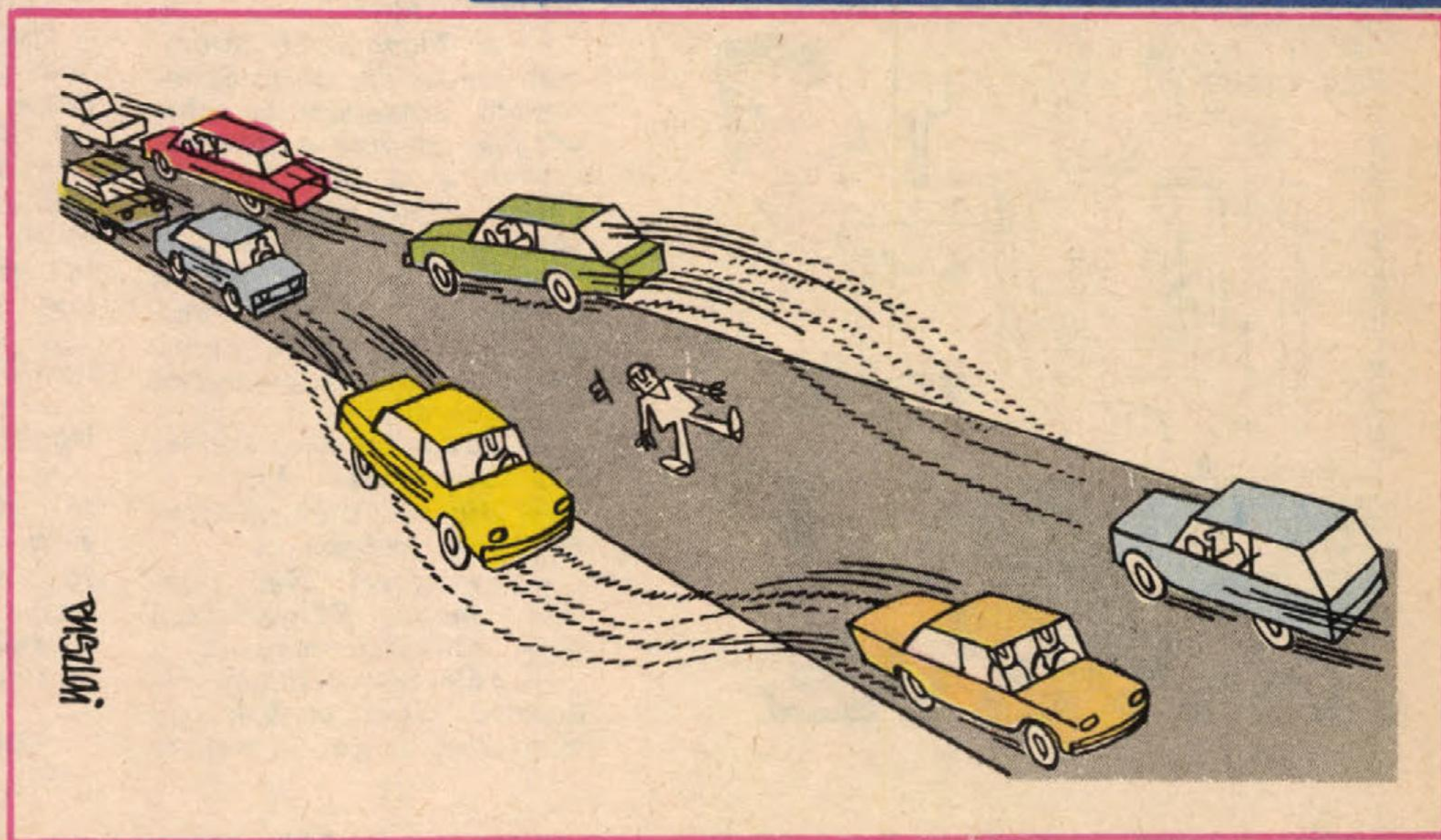
VÁRNAI, HEGEDÜS, SAJDIK, BALÁZS-PIRI, PUSZTAI, BARÁT, SZÜR-SZABÓ

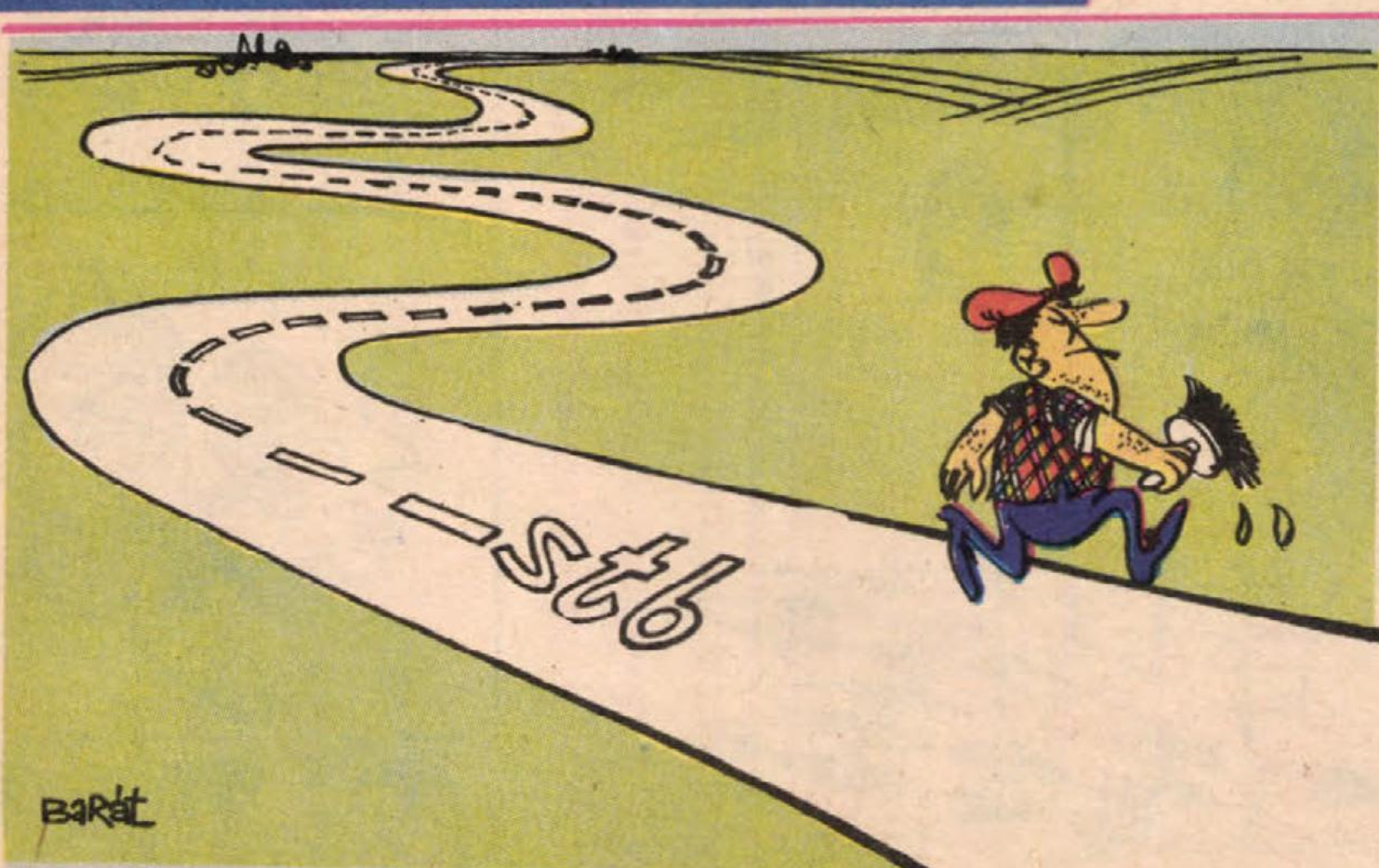

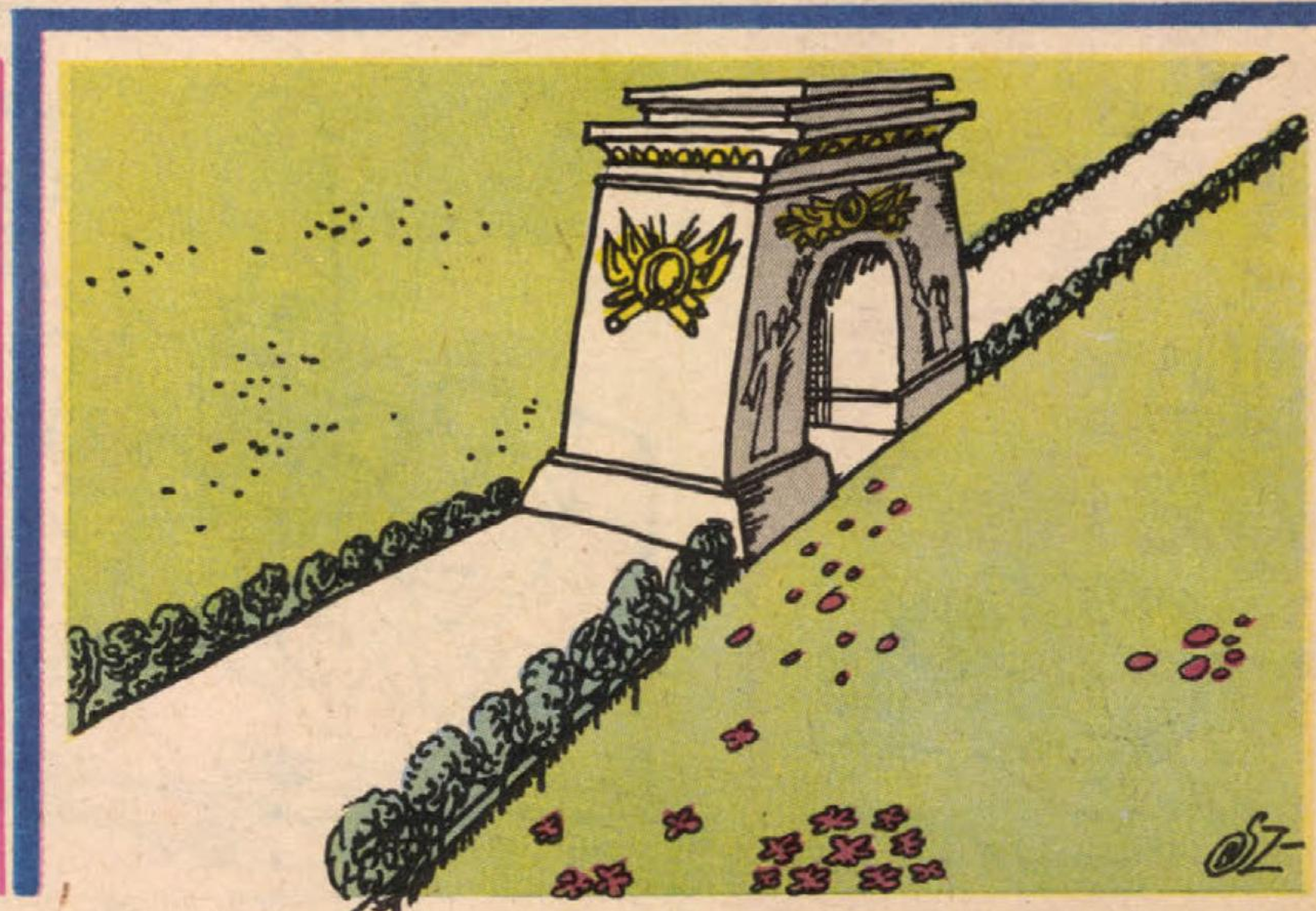

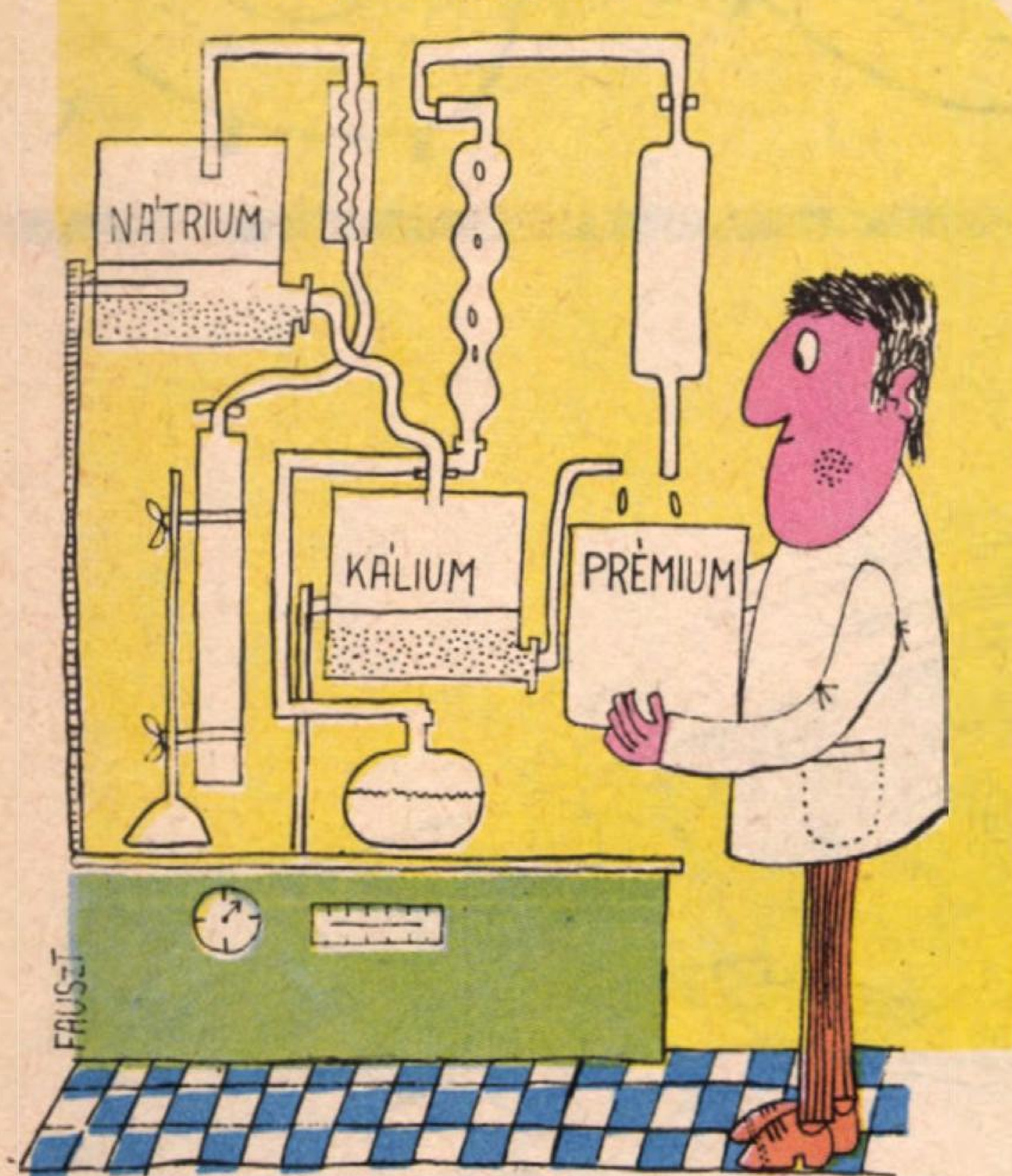

METEOROLÓGIAI MEGLEPETÉS

– Meg kell őrülni! Már alulról is esik!

AZ ÜGYESKEDŐ

FANTASZTIKUS NOVELLA

AZ UTOLSÓ SZIMFÓNIA

Csillag nélküli, sötét éjszaka. A néptelen országúton egy Trabant állt. Motorháza nyitva; mellette egy bőrkabátos férfi komoran bámulta a járművet. Váratlanul — valahonnét a szántóföldről — magas, ballonkabátos ember lépett a kocsi mellé:

— Valami baj van? — érdeklődött barátságosan.

— Kifogyott az üzemanyagom. A legközelebbi falu pedig tizennégy kilométerre van innen.

— Felajánlom az öngyújtómat. Még van benne egy kis benzin.

— Uram, nincs kedvem tréfálni — mondta hidegen a másik. — Megértheti, hogy ideges vagyok.

— Az én életem sem fenékig tejfel. Ma délután értesültem róla, hogy a feleségem megszökött egy műanyagkészítő kisiparossal.

— Fogadja őszinte részvétemet...

— Köszönöm. Azóta három csomag cigarettát szívtam el, s nem maradt semmi tartalékom. Félőrültként vándorolok az éjszakában, hogy egy dohányos emberre találjak. Az ég szerelmére! Ugyebár ön is dohányzik?

— Igen.

— Kináljon meg egy cigarettával. S én áldani fogom a nevét!

— A legnagyobb örömmel. De ez az utolsó Szimfóniám. Jómagam is rabja vagyok ugyanis a dohányzásnak, s ez egy elhagyott vidék. Éjjel negyed kettő van. Ki tudja, mikor találok egy trafikot? Ha ön a tulajdon apám lenne, akkor sem kívánhatná, hogy az utolsó cigarettát magának adjam.

A ballonkabátos szemében furcsa tüzek égtek.

— Higgye el, én mindenre képes vagyok...

— Fenyeget? Nem ijedek meg! Könnyűsúlyú ökölvívóbajnok vagyok!

— Félreért. Minden áldozatra képes vagyok egy cigarettáért. Ha ön nekem adja ezt a szépséges, gyönyörű füstrudacskát, magára íratom a házamat. Kétszoba, konyha, a verandát nyáron befutja a vadrózsa és van hozzá egy kis kertecske is. Gyümölcsfákkal. Nemsokára érik a meggy, nyílik a kelkáposzta. Van egy szelídített rigóm. Egész nap fütyörészik. Minek menjek vissza abba a házba, mikor elhagyott az asszony egy műanyagkészítő kisiparos kedvéért? Nos, nekem adja ezt a cigarettát?

A bőrkabátos bizalmatlanul méregette a férfit:

— A villany, vízvezeték be van-e vezetve a házba?

— Természetesen.

— Jó a közlekedés?

— A ház előtt áll meg az autóbusz és a debreceni gyors.

— Nem ázik be a menynyezet?

— Soha. A ház vízmentes, tűzmentes, adómentes. Áll az alku?

— És ha becsap engem? Lehet, hogy csak fondorlatos módon meg akarja szerezni az utolsó cigarettámat!

— Ön kételkedik egy Kovács Lajos szavában?

— Pardon! Nem tudtam, hogy Kovács Lajos. Rendben van. Tessék. Az öné az utolsó Szimfóniám — legyintett szomorúan és reszkető kézzel átnyújtotta a cigarettát. A másik mohón elragadta és kisvártatva végtelen örömmel, átszellemülten pöfékelt.

— Ne féljen, barátom. Holnap elintézzük a hivatalos formaságokat. Szívből gratulálok az új ingatlan- és háztulajdonosnak.

A bőrkabátos sóváran bámulta:

— Legalább egy slukkot legyen szíves...

— Hogyisne! Ez az utolsó cigarettám és reggel előtt nem találok sehol egy trafikot — mondta irigyen a ballonkabátos és vidáman, boldogan pöfékelt.

Galambos Szilveszter

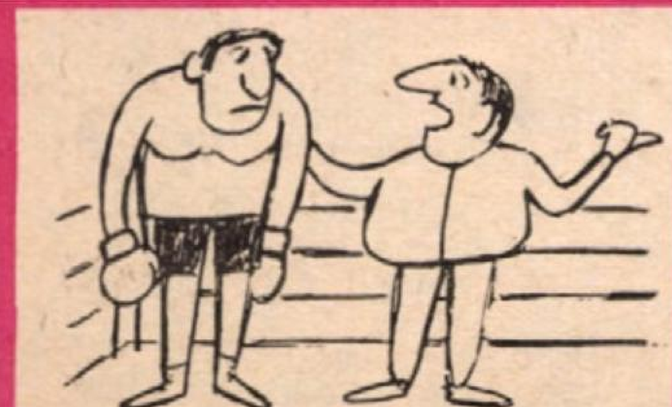
ÚJ ÖSZTÖNZŐ

A párizsi Sportpalotában az ökölvívó-mérkőzés kezdete előtt az edző odalép a szorító sarkában a bokszolóhoz:

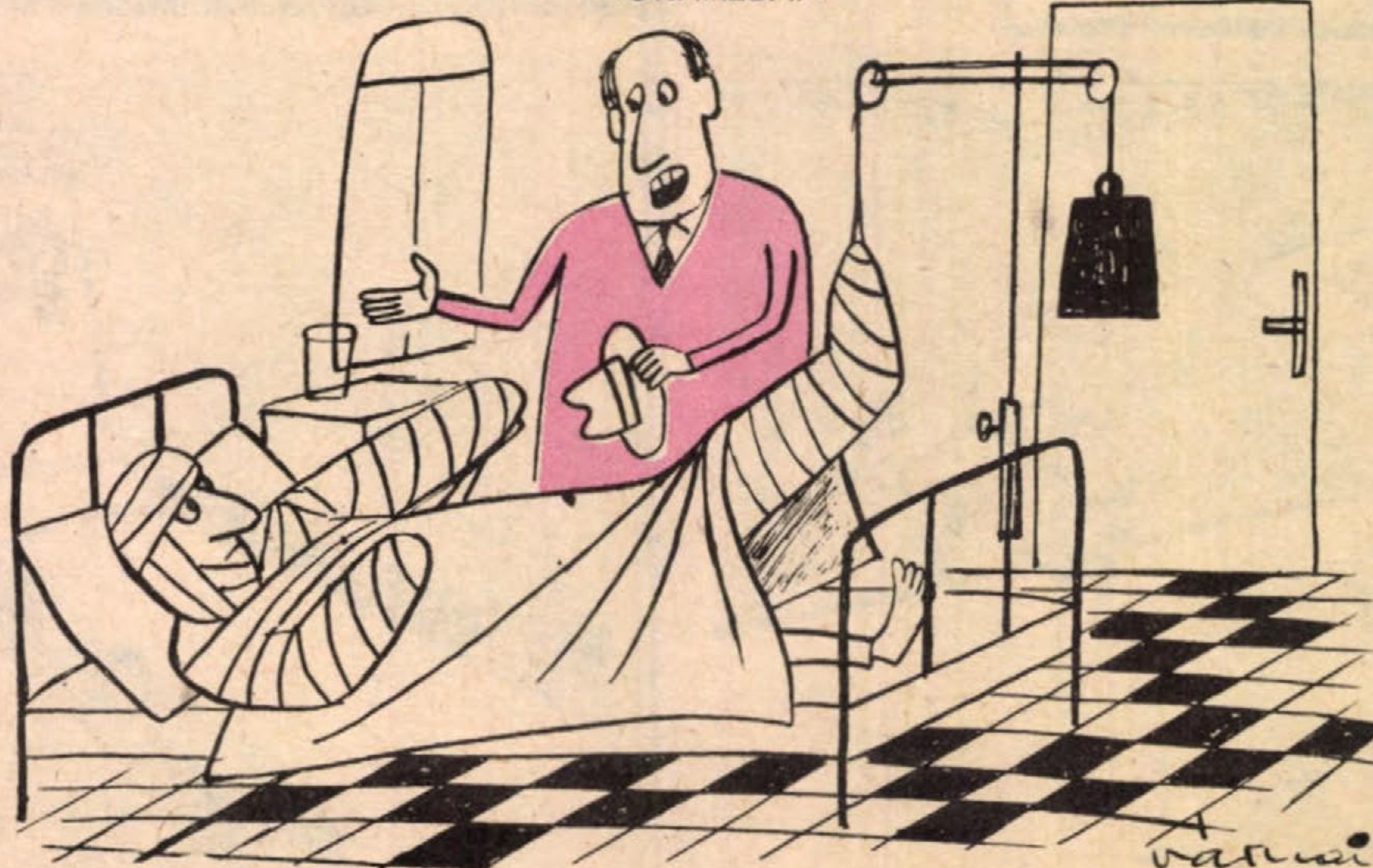
– Te, eddig nem akartam neked erről szólni, de most már megmondom...

Az ellenfélre mutat és folytatja:

– ...a múlt vasárnap a feleségeddel láttam karon fogva sétálni!

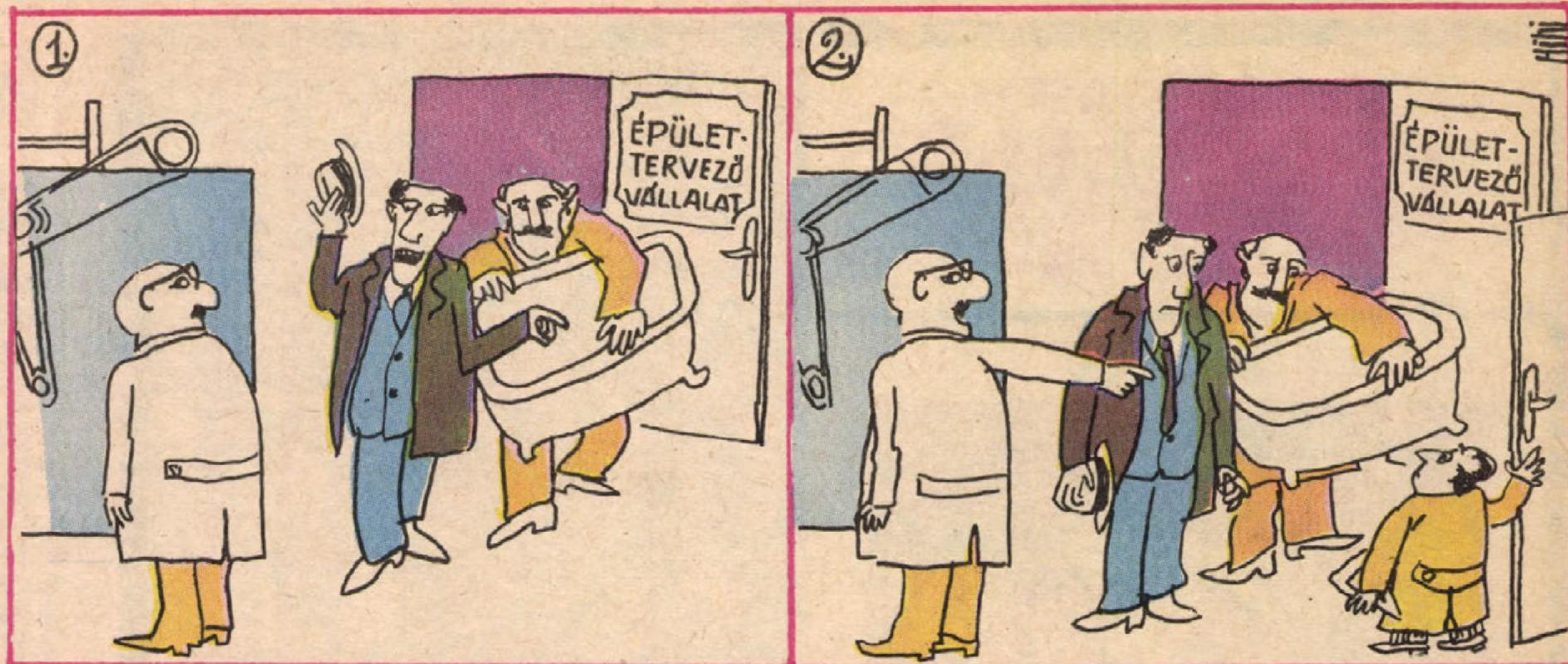

KÓRHÁZBAN

– Mondd, öregem, nem vagy te hipochonder?

REKLAMÁCIÓ

1. – Szeretnénk beszélni a tervezővel, aki ilyen parányi kádat tervezett az új telepre!

2. – Tessék, ő az...

ezt olvastam

PICASSO, A TUDÓS

Mondat a Ludasból: „Pablo Picasso, a kilencvenedik életéve felé közeledő világhírű festő, szobrász, *kémikus*..."

Ha a *kerámikusból* ilyen könnyen lesz kémikus, akkor még megérjük, hogy Picasso végül világhírű festő és vegytisztító lesz.

NEMES LAPSZÁM

Az Élet és Tudomány írja: „Innen származtak el komikusunk református földművelő ősei is, *akik — a Film—Színház—Muzsika január 24-i számával ellentétben — sohasem voltak nemesek.*"

Eszerint a Film—Színház—Muzsika január 24-i számának valaki az utóbbi hetekben nemességet adományozott. Lehet, hogy az Élet és Tudomány *„Nyelv és élet"* rovata volt az?

MŰVÉSZ VAGY ALKALMAZOTT?

„Alkalmazott művészek" — olvasom irodalmi hetilapunkban.

Hol alkalmazták őket? Háztartásban? Bankban? Rövidáru-kereskedésben? Kár, hogy nem az iparban, mert akkor végre becsületes magyar nevükön emlegetnék *iparművészeinket.*

ZENEI FEJTÖRŐ

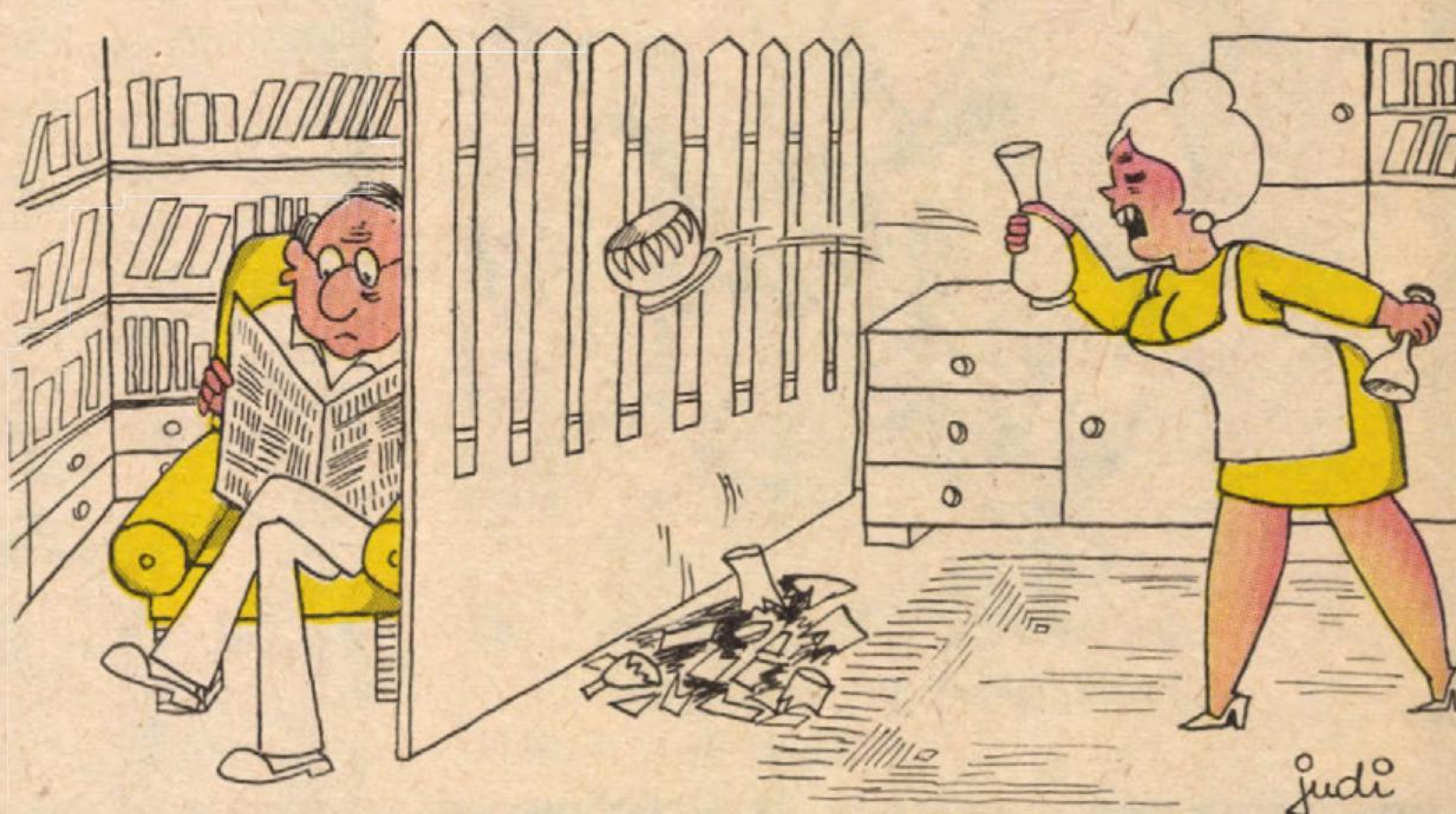
„Elkészült a Fővárosi Ügyészség vádirata a *bélbanda* ügyében" — jelenti a Hétfői Hírek.

Hiába, no, a nyelv fejlődése nem áll meg. Szép, muzsikáló szó ez a „bélbanda". De vajon cigányzenekart jelent-e, vagy vonósnégyest?

Timár György

PRAKTIKUS LAKÁSLEVÁLASZTÁS

IFJÚSÁGVÉDELEM

KIS KIRÁNDULÁS

A hamburgi Sternben olvastuk:

A család legifjabb tagja, a kis Kurt, negyedik születésnapján jogot kap arra, hogy részt vehessen a família autós kirándulásán.

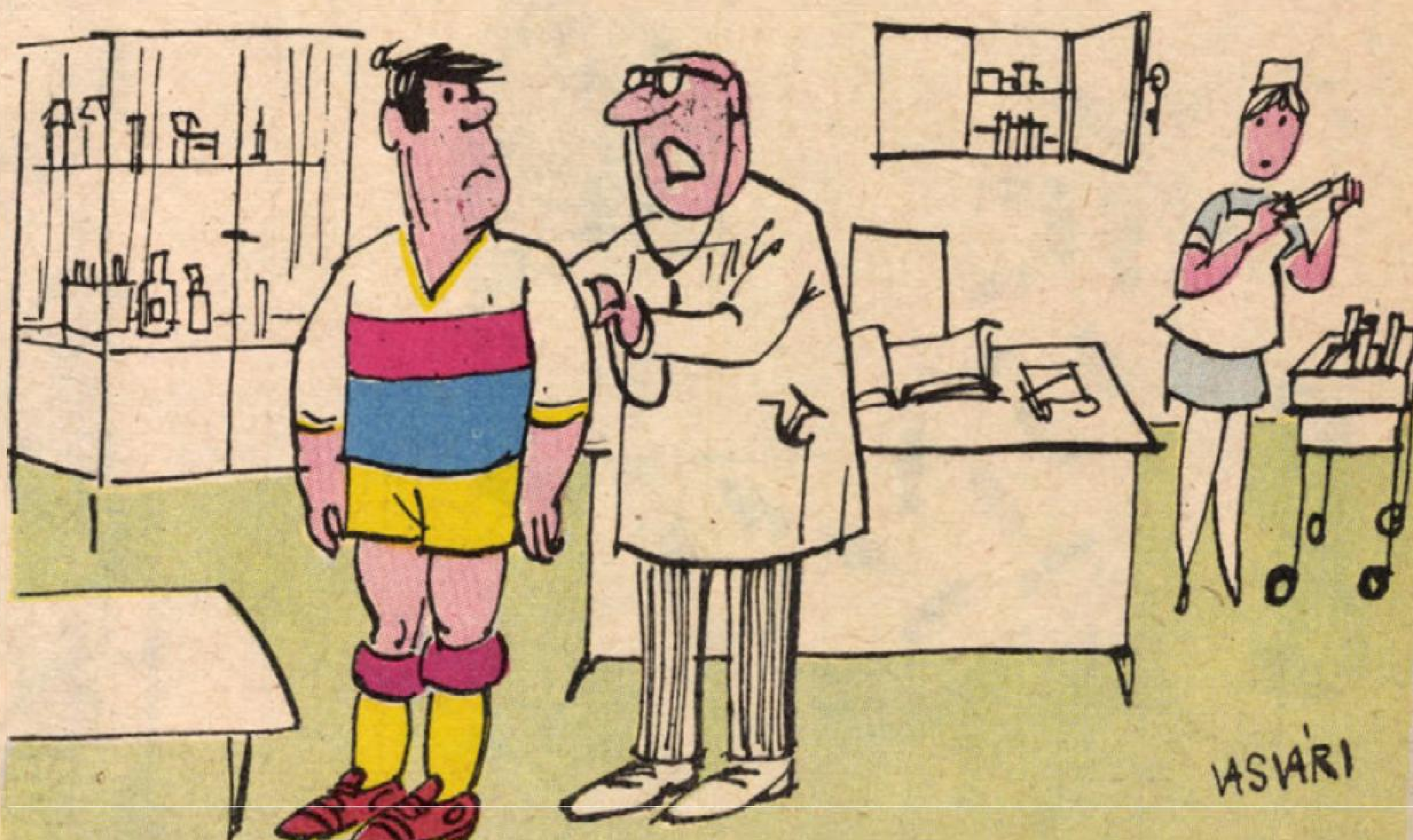
Amikor hazaérnek, a nagymama megkérdi:

– Nos, milyen volt?

A kicsi válasza:

– Nagyon jó. Képzeld: négy marhát, három mazsolát, két részeg állatot és egy idiótát előzött meg a papa!

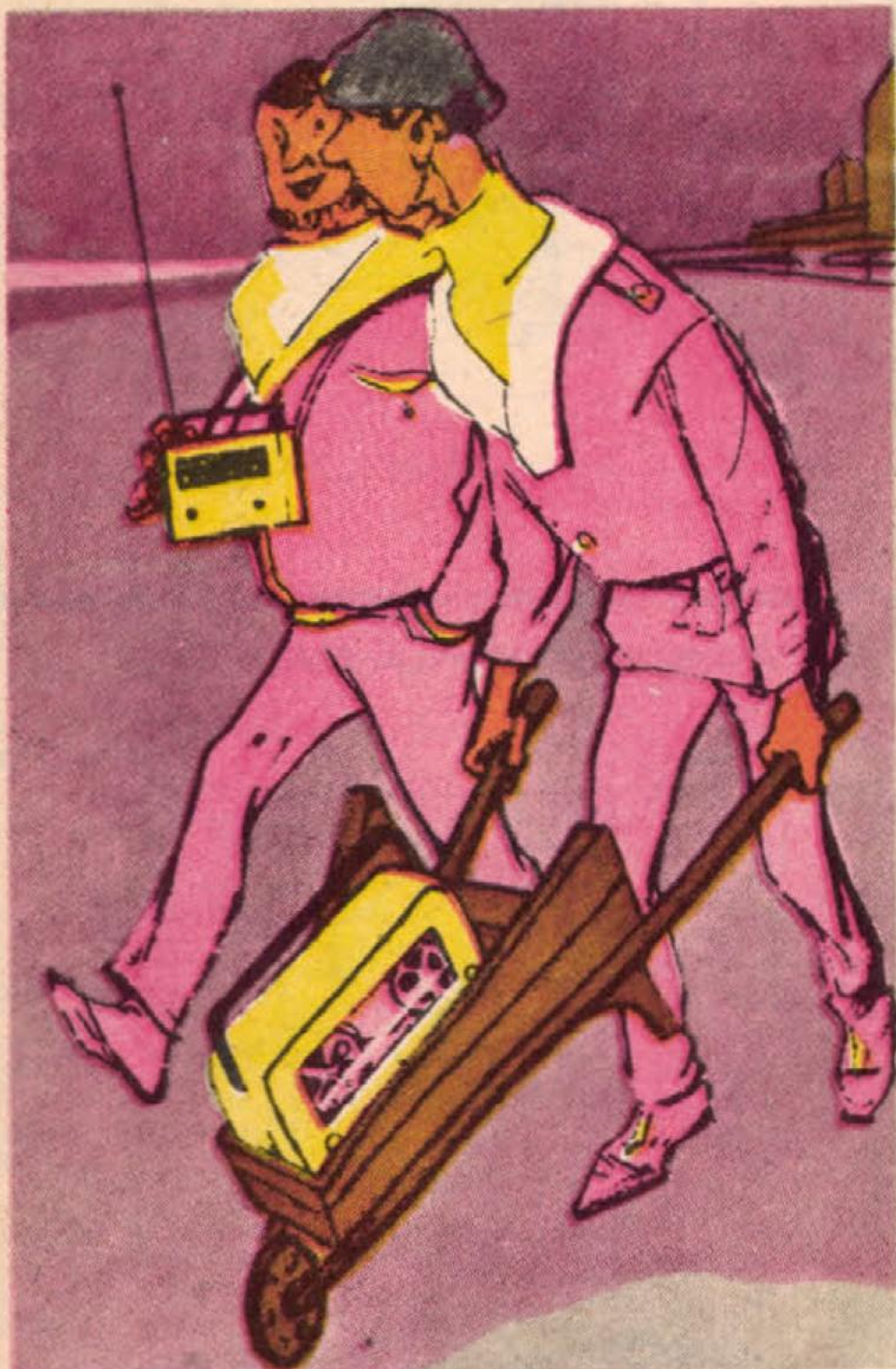
FOCISTA AZ ORVOSNÁL

– Kicsit többet kellene mozognia...

IMPORT HUMOR

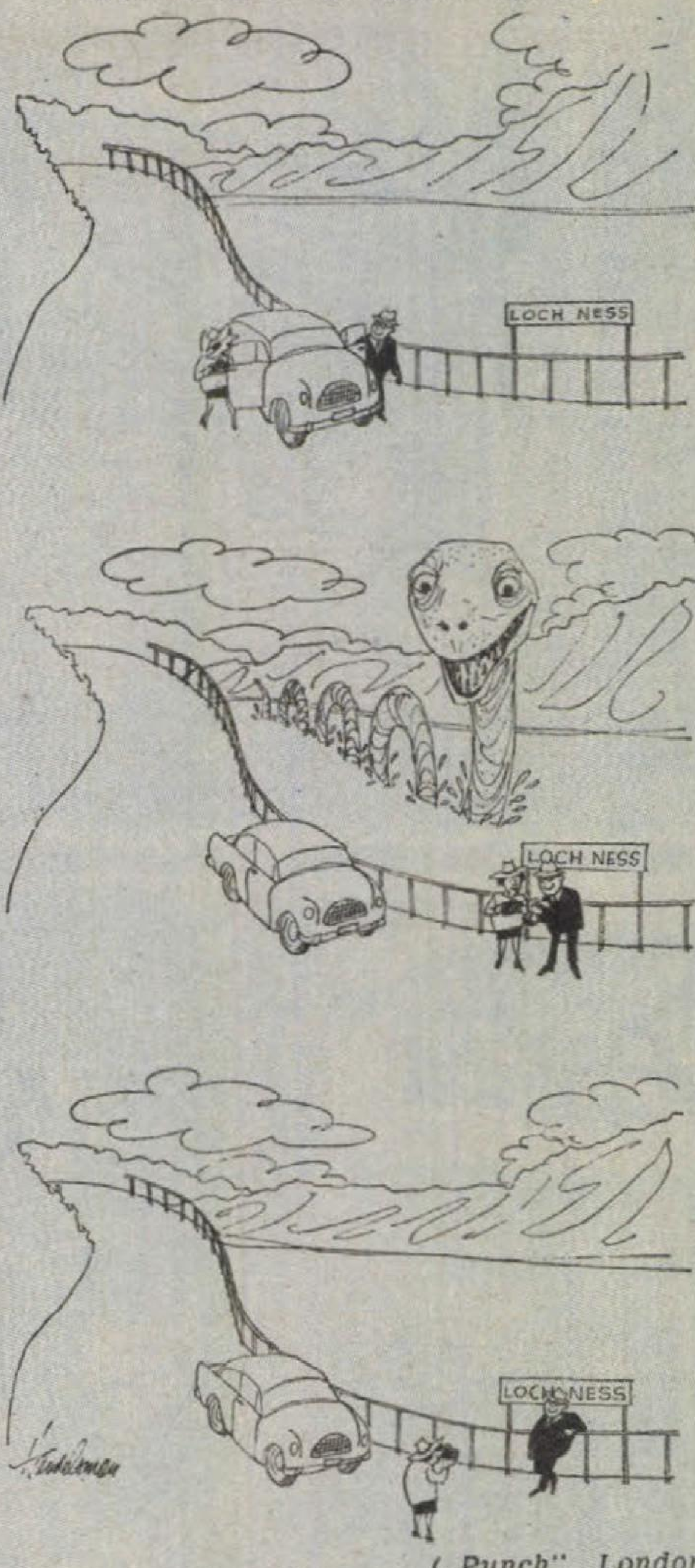
ZENEBARÁTOK

– Tudod, unom már a cipelést...

(„Krokodil", Moszkva)

KIRÁNDULÁS A HÍRES TÓHOZ

(„Punch", London)

– Nem bírom a gyereksírást!

(„Sztrsel", Szófia)

GYERÜNK A BUTIKBA!

Felettébb megdobogtatta a szívemet egy hirdetés az Esti Hírlapban. Ebből megtudhatja bárki, hogy a jobb tinédzserek sem szorulnak már rá a Húszévesek Boltjára, az Úttörő Áruházra, mert számukra is van már exkluzív üzlet, ahol betévő gönceiket beszerezhetik. Ez a „Boutique teenager bolt". A boutique mellett azért bolt is,

nátha akad olyan tinédzser, akinek szülei még nem tudják, hogy a boutique boltot, pontosan fordítva: bódét, szegényes kis elárusítóhelyet jelent.

Nos, e bódéban, eme szegényes kis elárusítóhelyen, tizenéves ifjúságunk a modern pedagógia elveinek megfelelően, egyszerű, szerény kis ruhadarabokat vásárolhat magának. Mint a hirdetésből kiderül, egy import „shatland-kosztüm" már 1530 forintért kapható. Általános és középiskolás lányainknak ipari tanulóinknak praktikus és elegáns viselet, csakúgy mint a hernyóselyem ruhák, melyek 1000 forinttól a csillagos égig kaphatók, rövid és hosszú ujjal.

És, hogy mit meg nem teszünk az ifjúságért! A hirdetés olvastán hatalmas kő gördült le a szívemről: 150 forintért — gondoljuk csak meg, milyen szégyenletesen alacsony kis összeg ez! — már minden tizenéves különleges nappabőrből készült autós kesztyűt vehet magának.

Hát igen, törődni kell ifjúságunkkal! Igaz, hogy rajztáblát időnként nem lehet kapni, szó éri a ház elejét cipőügyben is, de legalább nem kényszerítjük érzékeny lelkű tizenéves ifjúságunkat abba a megszégyenítő helyzetbe, hogy nappabőr autós kesztyű nélkül

kelljen a kocsijukba ülniük. Emlékszem letűnt ifjúságomra: azt hiszem, egész életemre kiható pszichikai sérüléseket szenvedtem amiatt, hogy nem volt autós kesztyűm. Sőt, ha az emlékezetem nem csal, kesztyűm sem volt mindig...

Ő. F.

JÓ VÉTEL

– Ezt a szőnyegmintát ajánlom erre a sáros, latyakos időre!

KICSI A LAKÁS

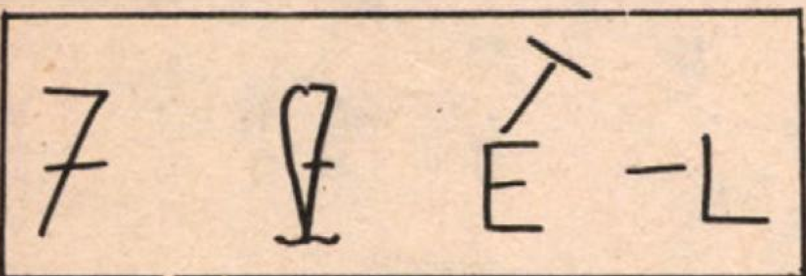

AZ ÖRÖK ELLENZÉKI

RÉBUSZ

120. rejtvényünk megfejtése:

Hét szűk esztendő

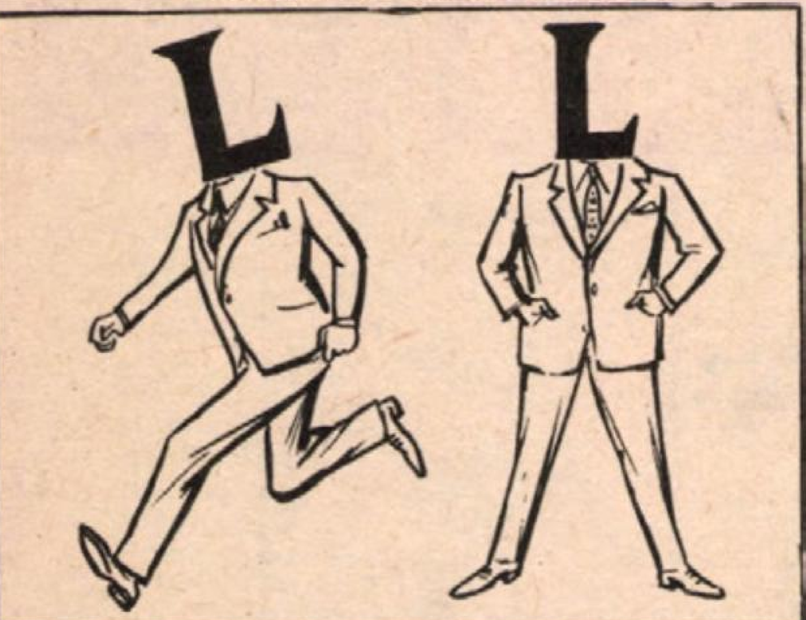
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Zavaros Tamás, Budapest XII., Magyar Jakobinusok tere 4/b.

Menczel Tihamér, Sopron, Madách u. 23.

Kiss Géza, Budapest XIV., Fischer István u. 85.

122. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 4-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Ez a sarlatán azt állítja, hogy már háromezer éves vagyok, holott csak tavaly töltöttem be a 2800-at...

– Úgy látom, Fritz, míg távol voltam, kissé elmerültél a politikában...

– Halló, ingatlankezelő? Beázik a plafon. Új csatorna *kék!*

– Ugyan, eredj már, fiam. Hozz fel a pincéből egy vödör seduxent!

APRÓSÁGOK

Egy halom üdvözlőkártyát kell postára adnom. A Keletinél, a 72-es postán megveszem a bélyegeket hozzá, igen ám, de ezeket a bélyegeket valahogy rá kellene ragasztani a lapokra. Végigmegyek a termen, sehol egy szivacs vagy valamilyen más nedvesítő eszköz. Mit tehetek? Kénytelen vagyok az ősi, bevált módszerhez folyamodni: nyelvem hegyével nedvesítem a bélyegek hátulját. A sok lenyalt mézgától majdnem összeragad már a szám, csak résnyire tudom kinyitni, épp csak annyira, hogy elsuttogjam: kedves Posta, igazán mentesíthetnél bennünket ilyen kellemetlen és gusztustalan munkától azzal, hogy egy-két szivacsot kiraknál az asztalokra!

*

Egy gyógyszeres dobozban találtam az alábbi nyomtatványt:

Tájékoztató: tofamid tabletta
Ha az orvos nem rendelkezik, szokásos adagja felnőtteknek szükség szerint naponta 3-szor 1–2 tabletta.
Gyula

Nem tudom, ki lehet az a bizonyos Gyula, aki ilyen szívélyesen tájékoztat arról, hogy mit csináljak, ha az orvos nem rendelkezik, de bevallom, jólesett ez a közvetlen, személyes jellegű érintkezés köztem és a gyógyszeripar között. Igyekszem hasonló stílusban és szintén nyomtatásban válaszolni rá, emígyen:

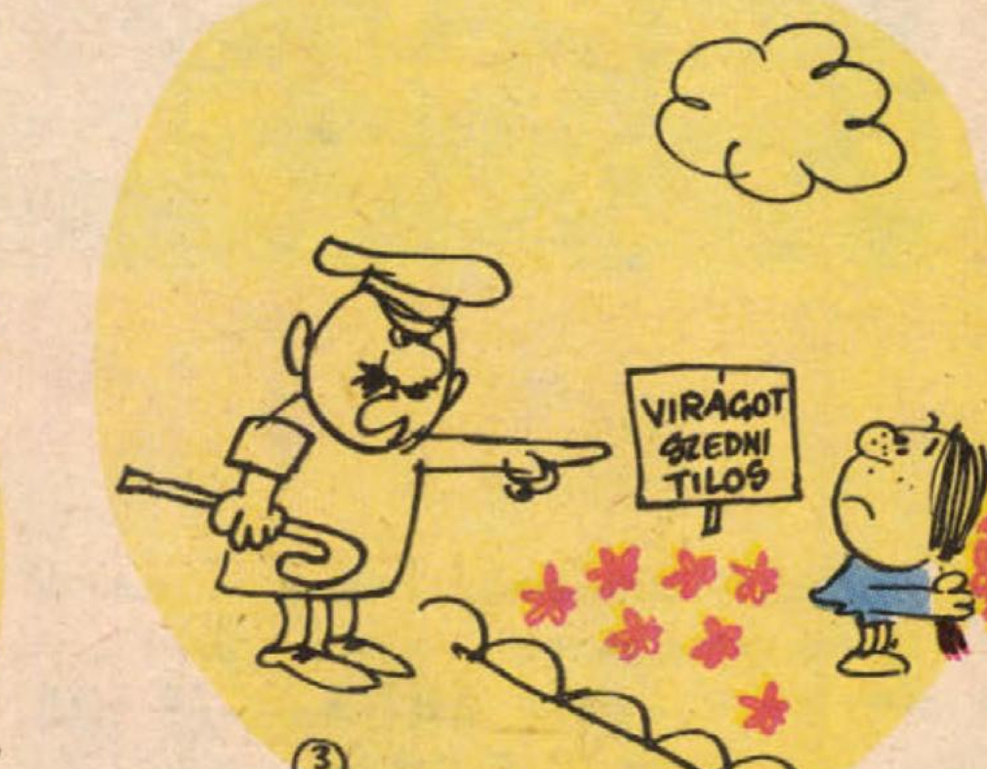
A tanács jó volt, a gyógyszer használt, kösz, Gyulám, szia!

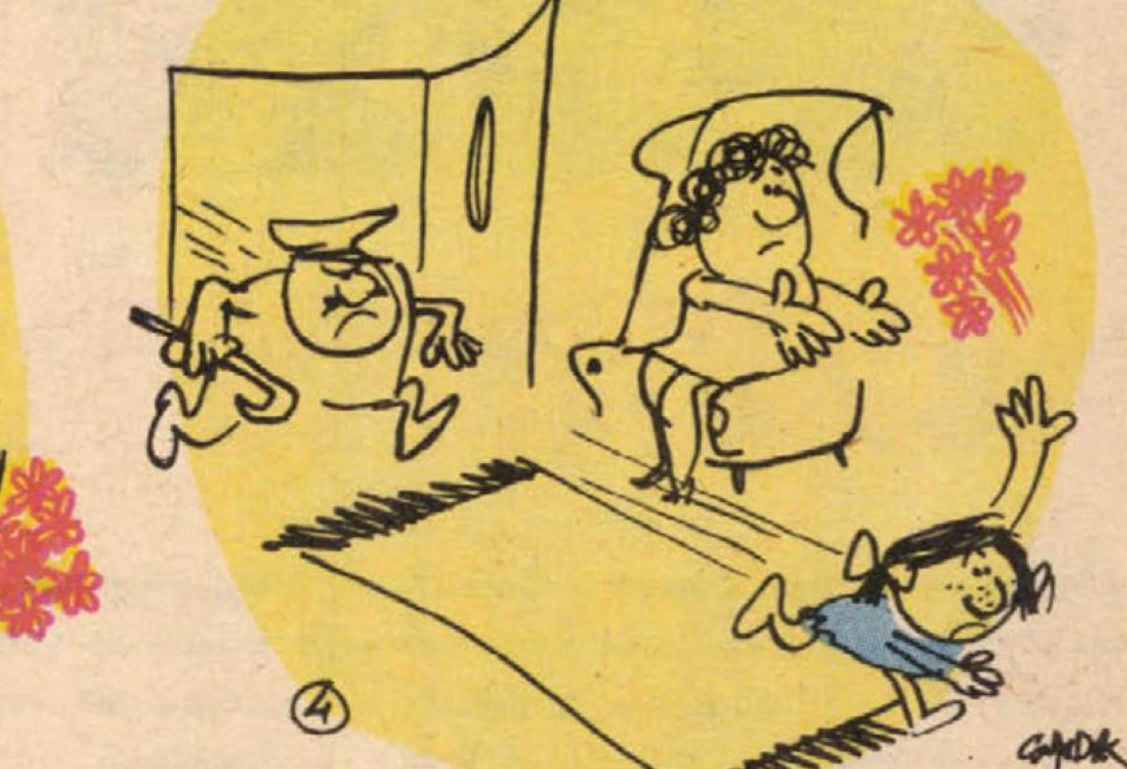
R. B.

BUKSI ANYÁK NAPJÁN

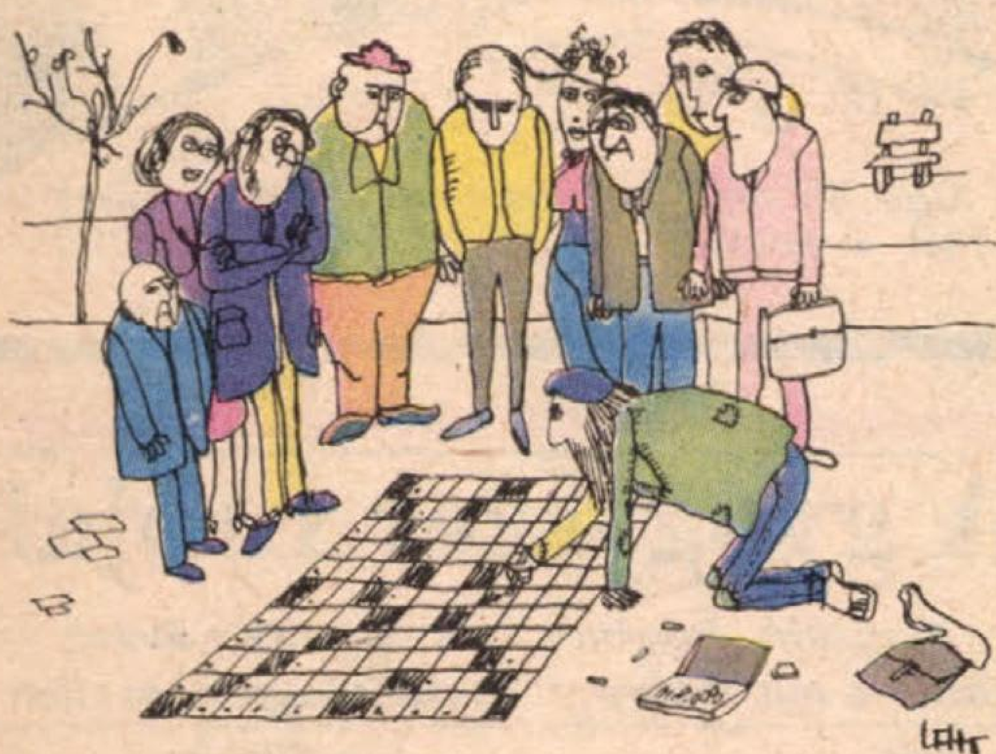

Sajdik Ferenc rajza

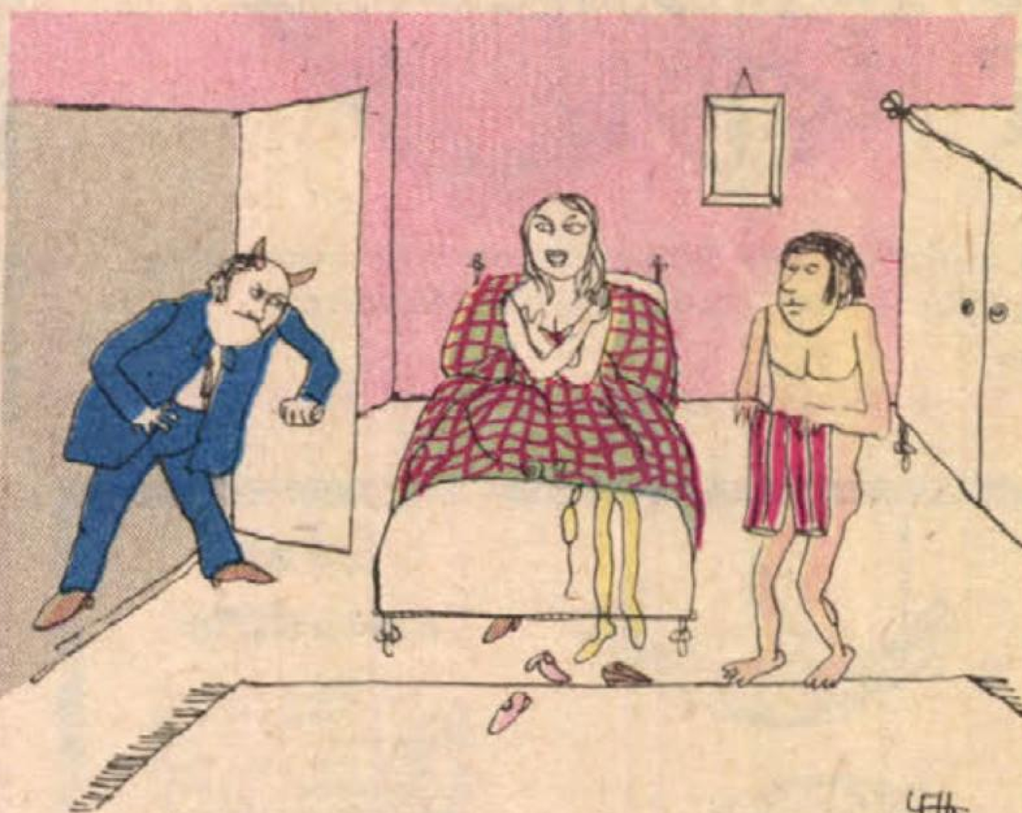
SÉTA A NAGYVILÁGBAN

Lehoczky István rajzai

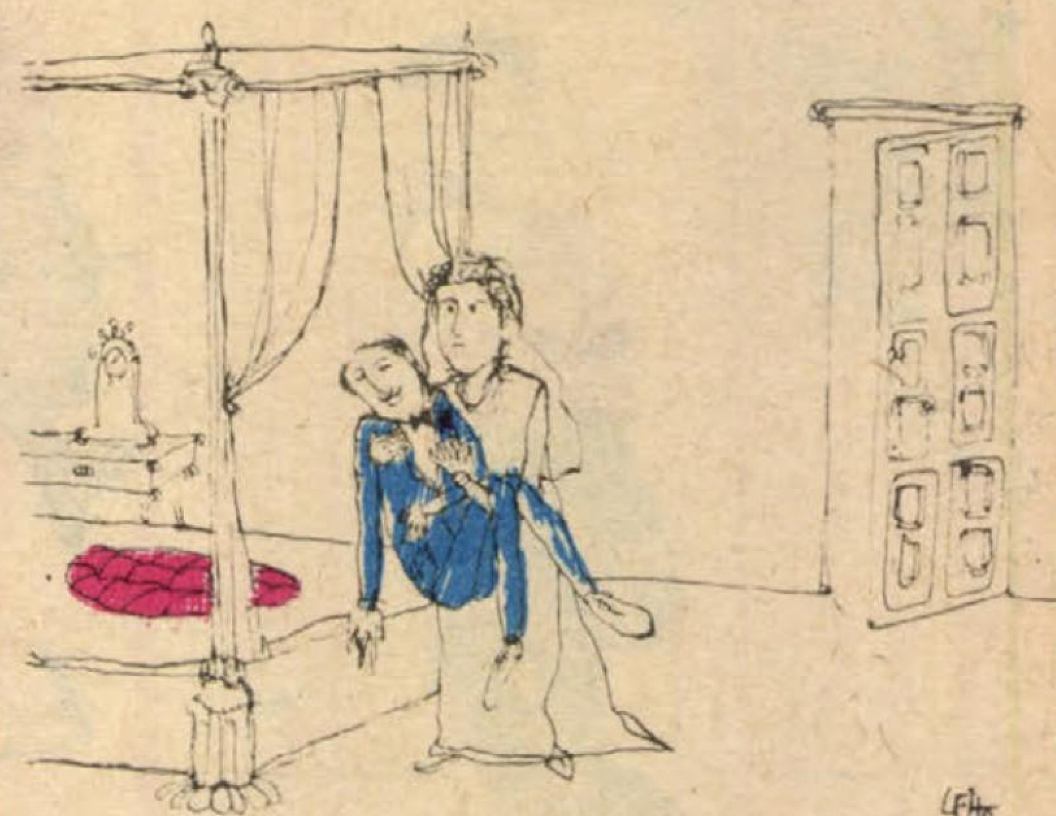
FRANCIAORSZÁG

SPANYOLORSZÁG

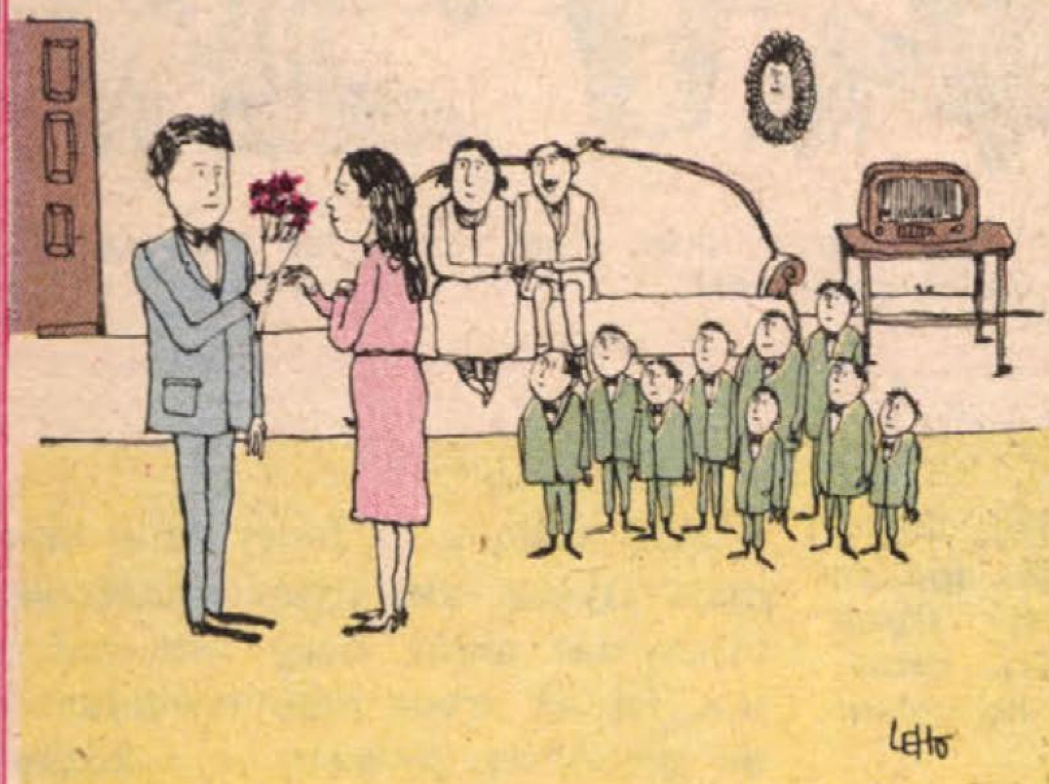
SVÉDORSZÁG

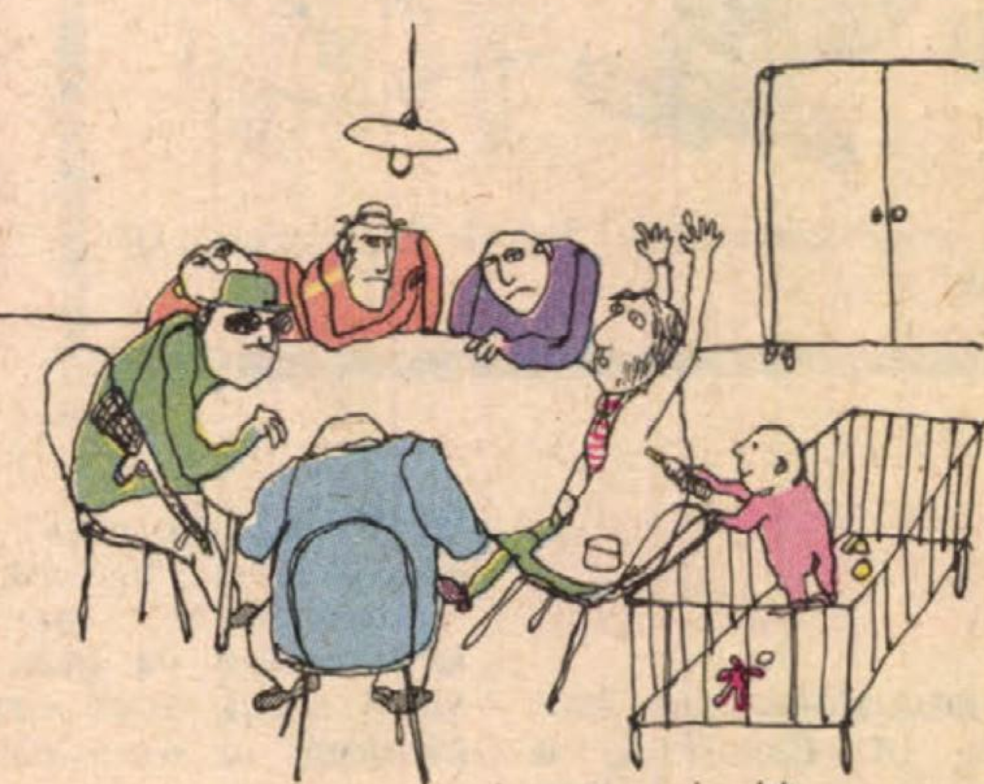
BULGÁRIA, ARANYPART

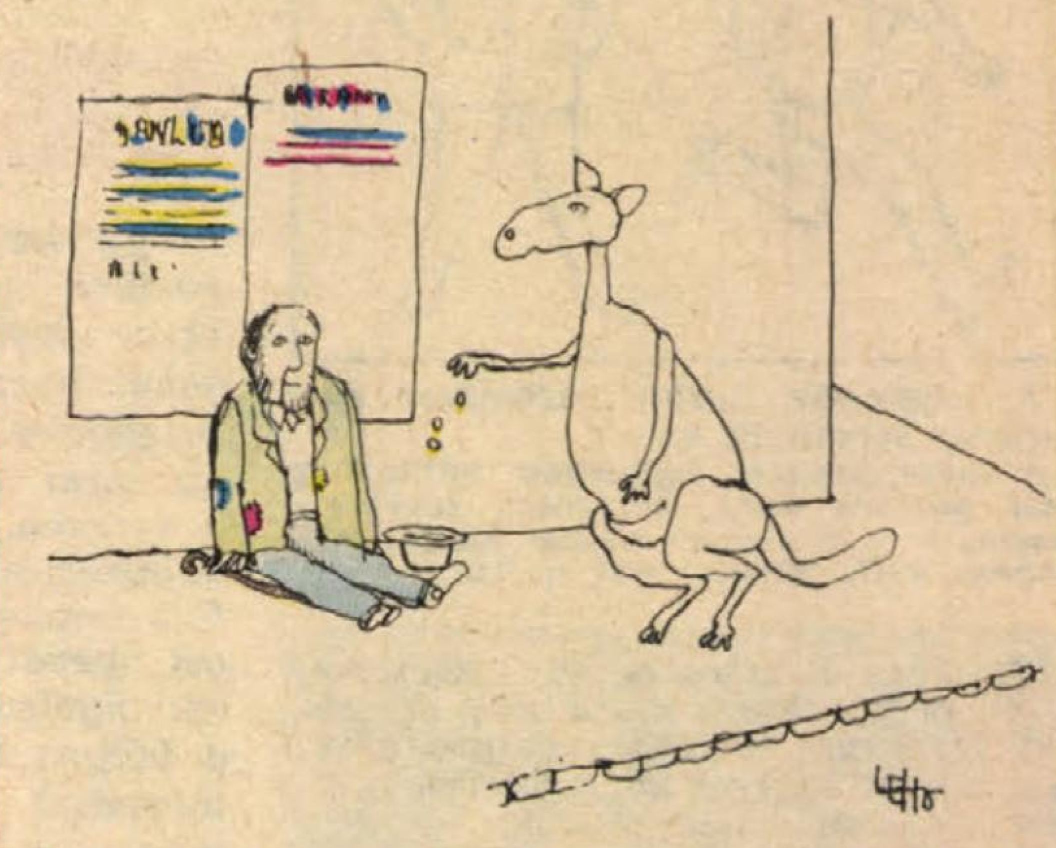
OLASZORSZÁG

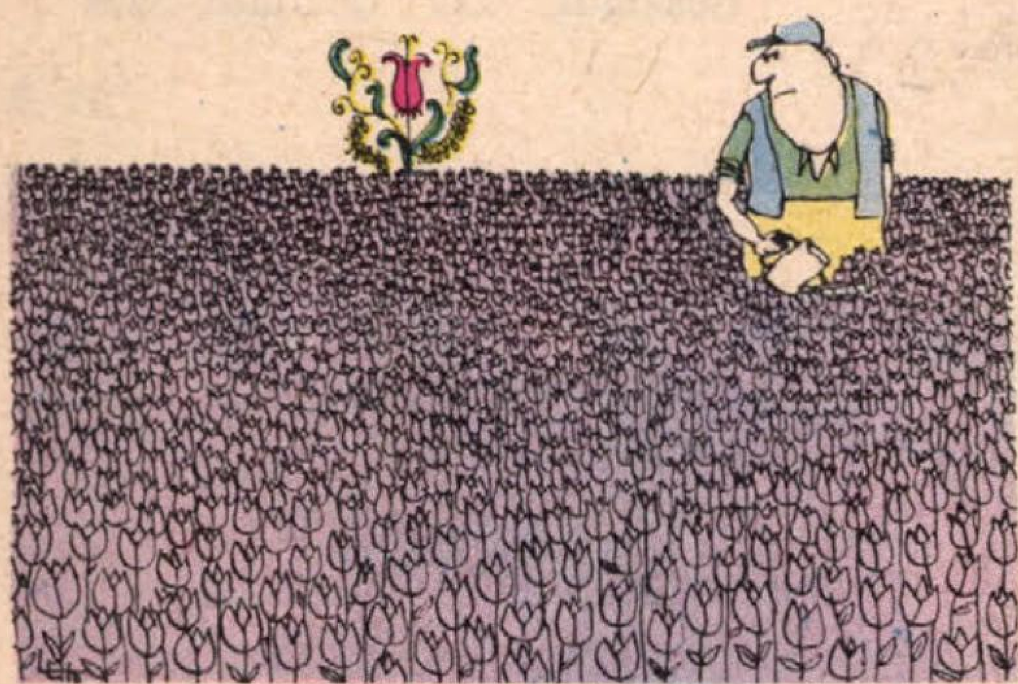
EGYESÜLT ÁLLAMOK

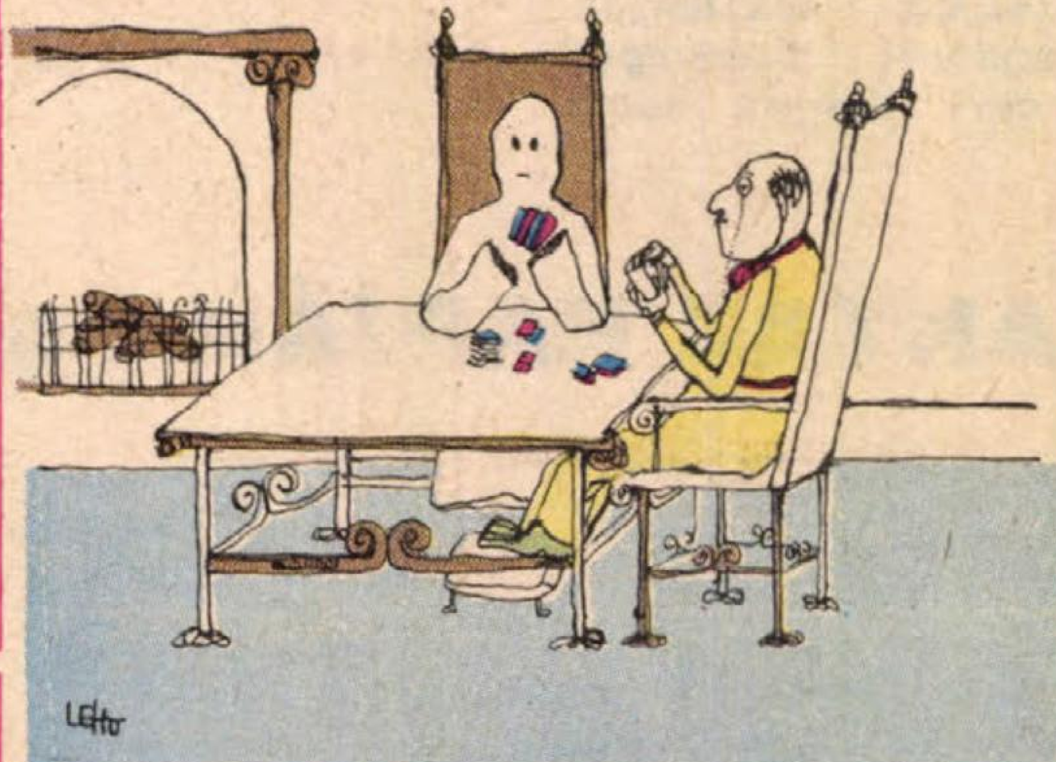
AUSZTRÁLIA

HOLLANDIA

ANGLIA

SVÁJC

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Arusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában (70.2659/2) — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504